AISLING FOWLER

Ea e Doisprezece.
Jurământul i-a schimbat numele.
Ea va schimba lumea.

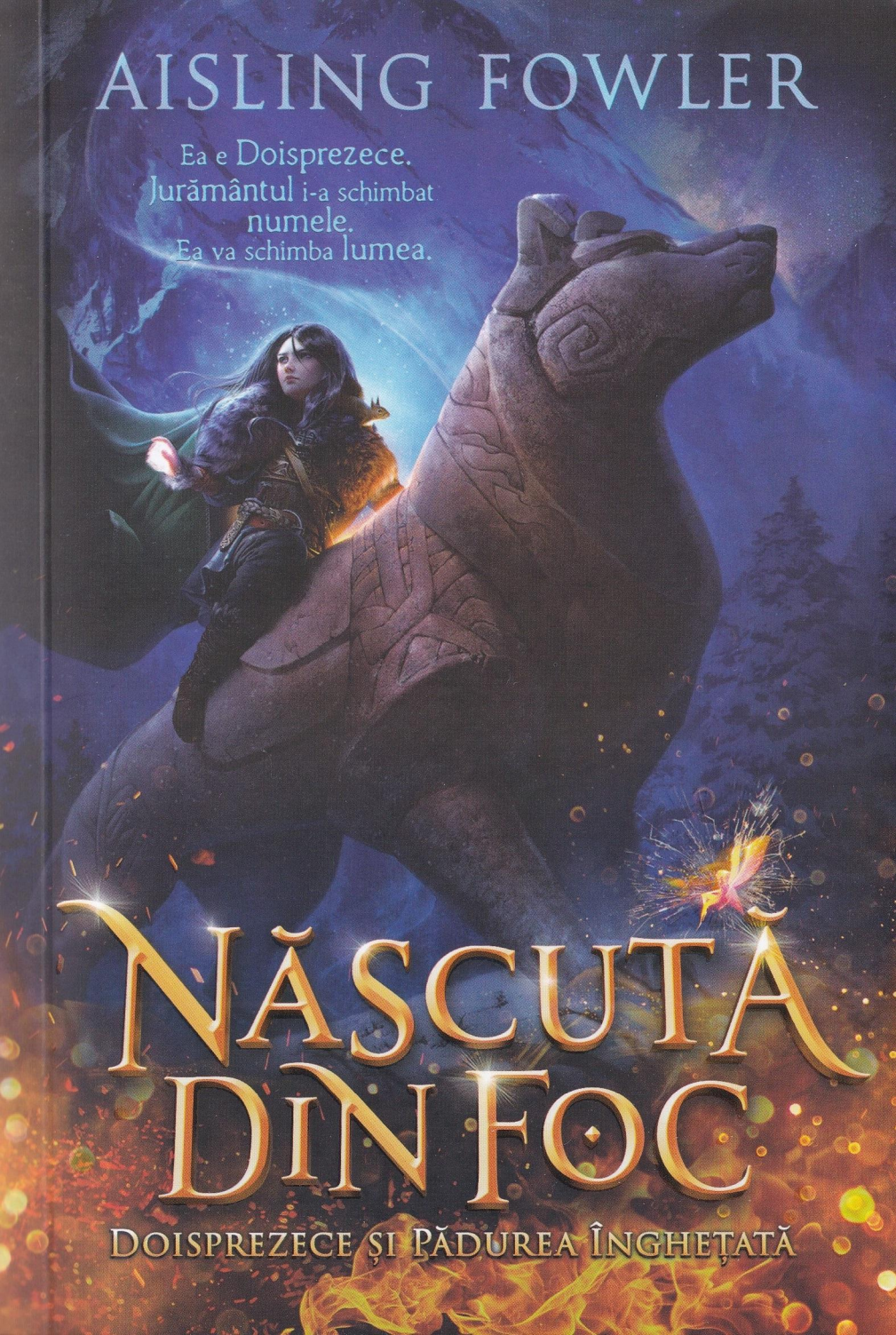

NĂSCUTĂ DIN FOC

DOISPREZECE ȘI PĂDUREA ÎNGHEȚATĂ

AISLING FOWLER

și-ar fi dorit să fi crescut într-un regat magic, muntos, dar și-a petrecut copilăria în Surrey, bucurându-se de o „dietă" specială: cărți și serialul *Buffy the Vampire Slayer*. Primul ei roman a avut trei pagini și a fost refuzat politicos de editori când avea 11 ani. După ce a obținut o licență în biologie, a lucrat mai întâi ca asistent social, apoi ca infirmieră. În prezent locuiește în Hackney și, când nu citește sau scrie, Aisling gătește cu drag și visează la noi aventuri (atât pentru ea, cât și pentru personajele ei).

NĂSCUTĂ DIN FOC

DOISPREZECE ȘI PĂDUREA ÎNGHEȚATĂ

AISLING FOWLER

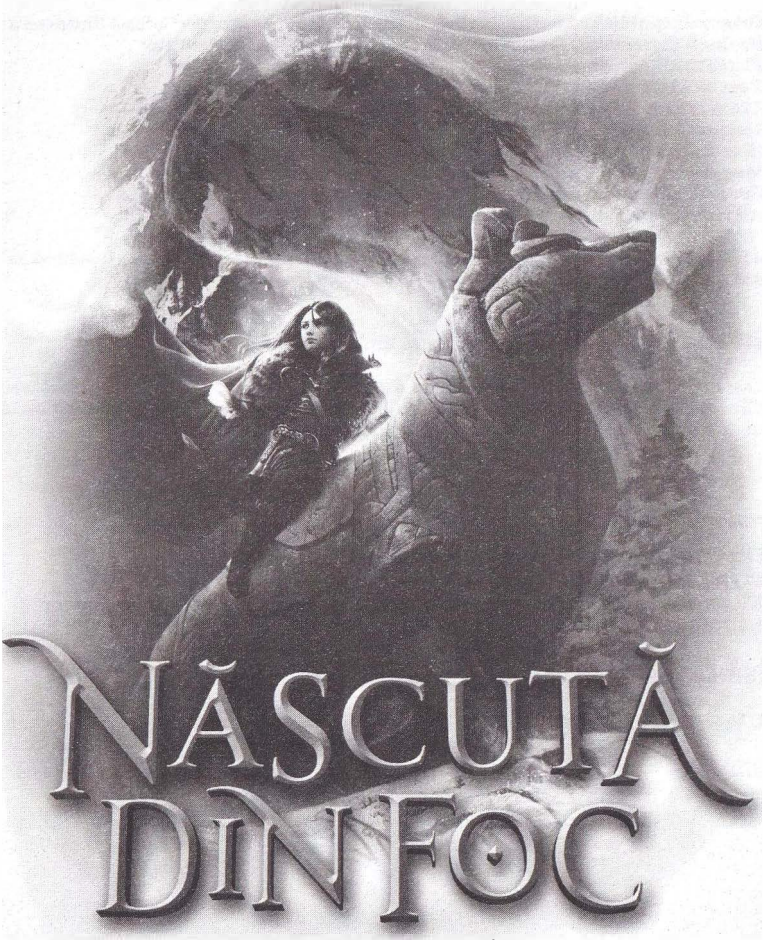

NĂSCUTĂ DIN FOC

DOISPREZECE ȘI PĂDUREA ÎNGHEȚATĂ

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA BOOKS

Titlul original: *Fireborn*
Autor: Aisling Fowler

Originally published in the English in Great Britain by HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd., under the title:
FIREBORN
Text © Aisling Fowler 2021
Translation © Storia 2022 translated under licence from HarperCollins*Publishers* Ltd
Illustrations copyright © Sophie Medvedeva 2021
Map copyright © Virginia Allyn 2021
Cover illustrations copyright © Sophie Medvedeva 2021
All rights reserved.

Aisling Fowler and Sophie Medvedeva assert the moral right to be identified as author and illustrator of the work respectively.

© Storia Books, 2022, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FOWLER, AISLING
Născută din foc : Doisprezece şi Pădurea Înghețată / Aisling Fowler ; trad. din engleză de Bogdan Voiculescu. - București : Storia Books, 2022

ISBN 978-606-9072-88-2

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Ruxandra Tudor

CORECTORI: Paula Rotaru, Simona Stoica

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Ben,
sprijinul și sursa mea de inspirație cea mai mare

EMBER
N
PUSTIUL ÎNGHEȚAT
Poiana Inimii
PĂDUREA ÎNGHEȚATĂ
COLȚII
CLANUL MUNȚILOR
Loja Vânătorilor
Ieșindul
OCEANUL NESFÂRȘIT
Cingătoarea
Ilara
Drum șugur
CLANUL IERBURILOR
CLANUL RÂURILOR
CLANUL PĂDURII
ȚINUTUL RÂURILOR
Cheotoarea
Drum șugur
MARELE CODRU
Lacul Ilara
Târgul Plutitor
Drum șugur
SCRÂȘNITOARE
TRITON
Drum șugur
CLANUL MLAȘTINILOR
CLANUL DEȘERTULUI

PROLOG

Îmi închin viaţa Lojii Vânătorilor.
Jur să slujesc toate cele șapte clanuri ca și
când ar fi ale mele,
Să le apăr de cele din afară.
Renunţ la toate legăturile de sânge și
dușmăniile ancestrale,
jertfindu-mi numele și trecutul.
Vânătorii sunt familia mea acum și în veci.
Jur înaintea lor că niciodată
nu voi coborî armele înaintea întunericului
și nici nu voi permite înălţarea tiraniei.

CAPITOLUL 1

Deasupra Lojii Vânătorilor, cerul era sinistru de întunecat și în aer plutea miros de zăpadă. Doisprezece și-a ridicat ochii cenușii ca furtuna spre goana norilor și s-a cuibărit mai bine în blănuri, bătând din picioare ca să-și țină de cald. Sporovăiala colegilor împrăștia aburi împrejur și fata îi privea iritată, străduindu-se să-și stăpânească nerăbdarea.

— Pe legea mea! a strigat instructoarea Victory, cuprinzând cu privirea tot grupul. Dacă nici să le *ridicați* nu puteți, cum vă imaginați că o să le puteți mânui? Toți cei care nu reușesc să ridice armele deasupra capului să le înapoieze la depozit și să ia ceva mai ușor *chiar acum*!

Câțiva elevi au plecat în grabă și Doisprezece s-a încruntat și mai tare. Dar niciodată nu merita să-ți pierzi cumpătul la orele de antrenament. Dintre toți instructorii, Victory era cel mai probabil să-i pedepsească pe elevi cu străji de noapte sau cu temutele temnițe. În plus, antrenamentul de azi părea interesant, doar de-ar fi început odată: terenul de

antrenament pudrat cu zăpadă era plin de butuci așezați în picioare, care promiteau ceva ieșit din comun.

— Pe tot înghețul! a strigat Victory în timp ce elevii reveneau unul câte unul. Dacă nu vă mișcați mai repede, o să vă înfulece toate fiarele de aici și până-n Pădurea Înghețată.

Peste grupul de elevi s-a așternut o tăcere în care se simțea încordarea.

— Probabil că aceia mai ageri la minte dintre voi au intuit ce faceți azi, a continuat Victory cu o vădită neîncredere în glas. Vă veți antrena pe butuci, în perechi, ca să vă exersați echilibrul și agilitatea. Nu vreau să văd niciun picior pe pământ.

Doisprezece aproape a zâmbit, fremătând de nerăbdare. O aștepta o provocare adevărată.

— Dacă n-ați ajuns să stăpâniți exercițiile de săptămâna trecută, vă va fi greu, a spus Victory, uitându-se cu precădere la câțiva dintre elevii mai mici, care păreau deosebit de încordați. Acum faceți perechi și începeți secvența de atacuri exersată ieri. Nu uitați: vigilență constantă!

Ca de obicei, toți s-au grăbit să se îndepărteze de Doisprezece și să formeze perechi între ei. Fata a dat ochii peste cap. Dacă le era frică să se antreneze cu ea, era problema lor, nu a ei. În schimb, și-a plimbat privirea peste clădirile cunoscute dimprejur. Bucătăria, sala de mese, grajdul, depozitul de

arme și casa de odihnă înconjurau terenul octogonal de antrenament pe care se afla. Toate erau construcții solide, care rezistaseră intemperiilor secole întregi, dar erau eclipsate de zidurile de apărare care se înălțau peste ele. Până și clădirea de consiliu, de departe cea mai impunătoare dintre ele, cu ale sale coloane frumos sculptate, arăta ca o simplă jucărie sub zidurile acelea. Sus de tot, deasupra lui Doisprezece, cele două poduri cerești se întindeau în arcuri elegante, împărțind octogonul de cer în sferturi și îngăduind Vânătorilor să vadă la o distanță de kilometri întregi.

— Doisprezece, iar n-ai partener? a întrebat Victory încruntată.

S-au auzit câteva chicote. Instructoarea a mijit ochii și s-a apropiat de fată, coborând vocea.

— Exersarea pe cont propriu e de folos numai până la un punct. Trebuie să-ți încerci puterile împotriva unui partener priceput.

Ochii ei albaștri au străpuns chipul lui Doisprezece, pătrunzători și nerăbdători.

Fata n-a apucat să răspundă, pentru că cineva a apucat-o de braț.

— E-e-exersez eu cu tine, s-a oferit Șapte, evitând cu grijă privirea instructoarei.

Victory a spus totul printr-un oftat și s-a îndepărtat.

— Ciudații se adună laolaltă, a mormăit cineva.

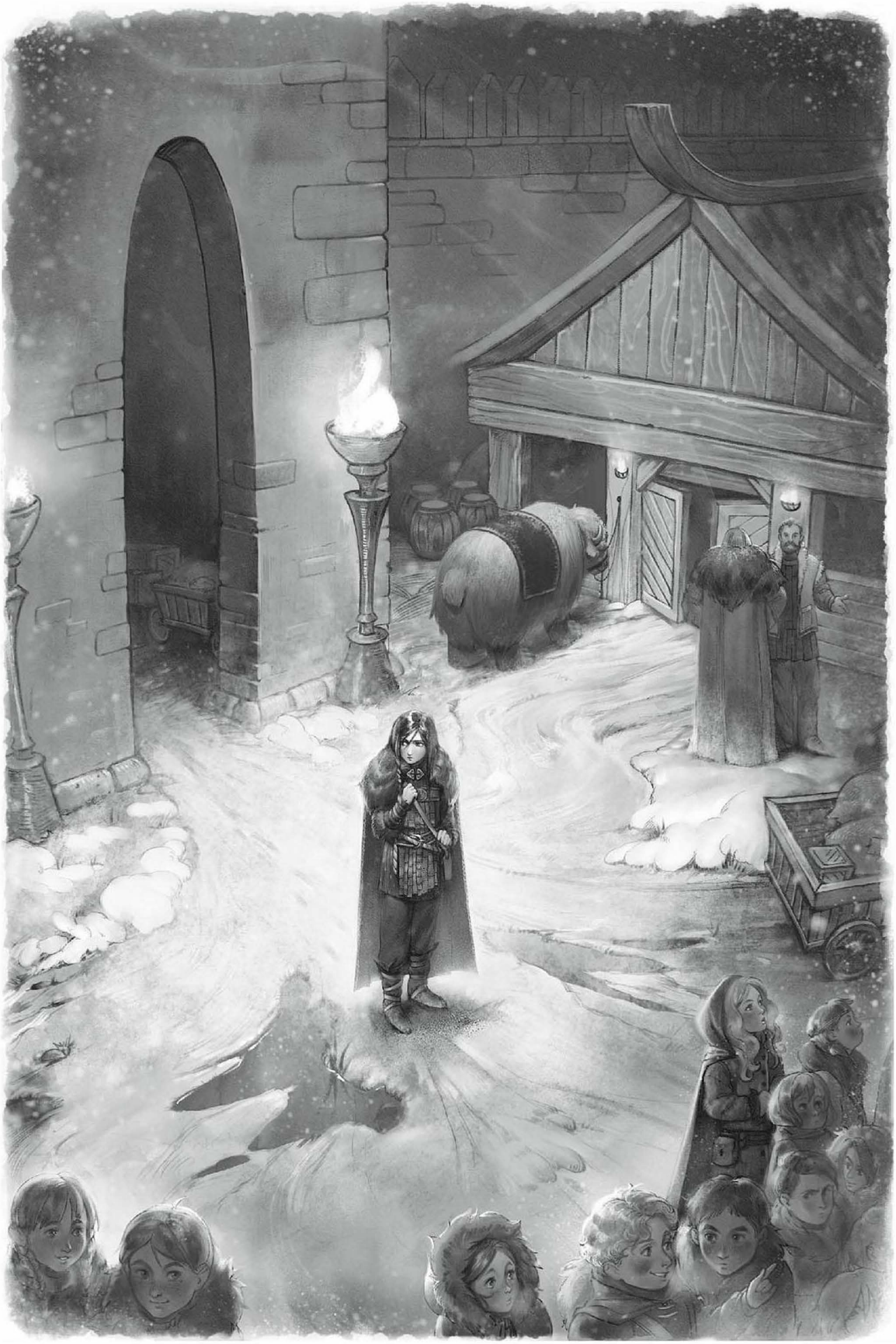

Lui Doisprezece i s-au aprins obrajii și s-a răsucit pe călcâie ca să-l înfrunte pe cel care vorbise, dar acesta deja se pierduse în forfota mulțimii.

Fata roșcovană și cu fața palidă de lângă ea a afișat un zâmbet luminos și Doisprezece a oftat iritată. Decât să se antreneze cu Șapte, mai bine ar fi exersat cu un manechin din paie. Puterea ei de concentrare era mai mică decât a vrăpiilor și îndemânarea cu care mânuia orice armă era în cel mai bun caz îndoielnică. Pe deasupra, deși probabil că avea în jur de 13 ani, la fel ca Doisprezece, după trup părea mult mai mică. Doisprezece se simțea uriașă pe lângă ea. Din cauza asta nu se potriveau deloc și totuși li se întâmpla des să formeze pereche. Toți ceilalți le evitau: Șapte era ciudată, Doisprezece era înfricoșătoare.

Majoritatea butucilor erau deja ocupați, așa că fetele și-au croit drum pe terenul de antrenament până la un loc mai puțin aglomerat.

— U-u-unde-i Widge? a întrebat Șapte din mers. Nu l-am văzut azi.

Widge era vevereița lui Doisprezece, dar Șapte era cea care îl găsise căzut din vizuină, când era pui. În loc să-l țină pentru ea, i-l dăduse lui Doisprezece, gest pe care aceasta nu-l înțelegea nici acum.

— Nu știu sigur, a răspuns, ridicând din umeri. Știi că vine și pleacă oricând are chef.

Apoi și-a mușcat limba, ca să nu spună mai mult.

Șapte a încuviințat din cap și și-a scos cu stângăcie sabia din teacă. Doisprezece a întins brațele pe spate, spre umeri, apucând mânerele celor două topoare. Cu ele în mână a căpătat un plus de încredere și a sărit sprintenă pe butucul cel mai apropiat.

— Începem? a întrebat.

Șapte a pufnit veselă, sărind de probă între butuci.

— Nu sunt prea stabile, așa-i?

— Asta-i și ideea, s-a răstit Doisprezece, fără să se mai poată stăpâni. Putem să începem?

Pe terenul de antrenament răsunau chiote vesele, țipete surprinse și ciocnete de oțel, dar Doisprezece n-a trebuit decât să agite un topor în direcția lui Șapte pentru ca aceasta să-și scape arma sau să cadă de pe butuci. În cele din urmă, Șapte s-a așezat și a privit-o pe Doisprezece exersând de una singură.

Răsucire, atac, ferire, parare, fandare, pas lateral. Doisprezece a executat mișcările uzuale din ce în ce mai repede, până când topoarele au ajuns să zboare în dâre tulburi și scânteietoare. Se înfierbântase cumplit sub blănuri, dar nu a întrerupt ritmul, bucurându-se de provocarea de a-și ține echilibrul pe butucii instabili.

— P-păzea! a țipat Șapte deodată.

Au urmat îndată un icnet și o bufnitură.

Doisprezece s-a întors pe loc și a văzut un băiat

înalt, cu păr negru, care zăcea întins pe pământ. Cu fața roșie de furie, a scuipat zăpadă murdară. Era Cinci – dintre toți cei de la Lojă, el îi era cel mai puțin simpatic, în ciuda competiției strânse.

— Se a-a-apropia pe furiș, a spus Șapte privind cu un chip palid și sfidător.

Cinci s-a ridicat, înălțându-se mult deasupra ei.

— Ne antrenăm pentru luptă, proasto, a spus el. *E clar* că trebuie să ne luptăm.

Apoi s-a uitat cu subînțeles la postura ei stângace și la modul greșit în care ținea sabia.

— Cel puțin asta fac cei care se pricep.

— Adică cei ca tine? a pufnit Doisprezece.

— Cu toții știm că sunt cel mai priceput cu sabia, a spus Cinci, ridicând din umeri. Mi-am zis să te ajut, Doisprezece. Știi tu, să-ți testezi reflexele. În fond, creaturile întunecate din sălbăticie n-o să-și anunțe sosirea.

— Nu încercai s-o ajuți, a spus Șapte, cu vocea mai pițigăiată decât de obicei. Voiai s-o r-r-rănești. Am văzut pe fața ta.

— Chiar așa? a spus Cinci, dând ochii peste cap. Cumva ai privit și-n capul meu? Ai văzut exact ce gândeam? Nici nu știam că avem așa un *t-t-talent* printre noi.

Elevii din apropiere s-au apropiat încet, chicotind și pufnind pe nas, iar Șapte s-a strâmbat de durere. Pe neașteptate, un zvâcnet surd de mânie

a străfulgerat-o pe Doisprezece. A coborât de pe butuc, strângând topoarele în mâini.

— Că tot vorbești despre talente, a zis ea, încercând să păstreze un ton egal, tu știi să mai faci și altceva decât să te porți urât?

Cinci a mijit ochii, dar fata a vorbit mai departe.

— Nu ești cel mai bun la sabie și nu ești nici pe departe atât de amuzant pe cât...

Cinci a făcut o jumătate de pas spre ea, moment în care un băiat vânjos, cu păr blond, s-a îmbulzit prin mulțime, făcându-și loc cu umărul.

— Cred că trebuie să vă calmați amândoi, a spus Șase hotărât, luându-l de braț pe Cinci și trăgându-l într-o parte.

Era prietenul cel mai bun al lui Cinci, mai tăcut și mai puțin nesuferit decât acesta, dar Doisprezece tot i-a aruncat cea mai fioroasă privire.

— Eu sunt întotdeauna calmă! a spus ea.

Cuvintele ei au sunat mai zgomotos decât ar fi vrut.

Șase a rânjit la ea amuzat, iar ochii i-au scânteiat:

— Asta e clar.

— Ce se întâmplă aici? a răsunat tăios și aspru vocea lui Victory, care venea cu pași mari spre mulțimea de elevi. Reluați exercițiile chiar acum!

Elevii nu s-ar fi împrăștiat mai repede nici dacă ar fi sărit între ei un lup al iernii.

— Îți mulțumesc, a spus Șapte după ce au plecat Șase și Cinci.

— Pentru ce? a întrebat Doisprezece.

— P-pentru că mi-ai luat apărarea.

Doisprezece s-a abținut să-i dea o replică aspră – Șapte avea chipul plin de căldură și când zâmbea făcea gropițe în obraji. Preț de o clipă, i s-a părut că semăna atât de mult cu... Doisprezece s-a grăbit să-și alunge gândul – niciodată nu era o idee bună să se gândească la viața ei dinaintea Lojii. Și, înainte să apuce să mai facă ceva, și-a simțit buzele arcuindu-se într-un zâmbet, în semn de răspuns.

Și-a ferit fața, uluită de propria reacție, și a sărit înapoi pe butuc.

— Tu ai sărit prima în apărarea mea, i-a spus peste umăr lui Șapte. Oricum, Cinci ar trebui să fie recunoscător. Cred că-i e greu să care pe umeri un orgoliu atât de mare. Dacă am reușit să îl micșorez măcar puțin...

Înainte ca Șapte să poată răspunde, s-a ivit Victory, cu o privire tăioasă.

— De ce stai cu mâinile în sân, Doisprezece? s-a răstit ea. Dă-i drumul.

Instructoarea a stat cu brațele încrucișate și cu ochii mijiți cât timp Doisprezece și-a executat suita de mișcări cu o fluiditate perfectă, până când o pietricică i-a ricoșat dureros de tâmplă.

— Au! a țipat ea, împleticindu-se pe butuc întâia oară.

Victory a înclinat capul într-o parte cu un aer critic, zornăind în palmă și alte pietricele.

— Ar fi trebuit să prevezi asta și să reacționezi. Vigilență constantă, Doisprezece.

Fata a holbat ochii. Nu cumva chiar instructoarea aruncase în ea cu o *piatră*?

— Să știi că Cinci avea dreptate, a spus Victory, privind-o drept în ochi. Creaturile întunecate nu-și anunță sosirea și nu-ți acordă o a doua șansă. Acum ia-o de la capăt.

Zicând acestea, a făcut semn cu capul spre topoarele fetei.

Și a aruncat încă o pietricică.

CAPITOLUL 2

Doisprezece a fost lovită de încă vreo zece pietricele până când s-a deprins să le evite fără să-și piardă echilibrul.

— Bine! Mult mai bine, a spus Victory, zâmbind discret.

Apoi a lăsat pietricelele să cadă în palma lui Șapte și a pornit cu pași mari, strigând de zor la grupul următor și făcându-i observații.

Șapte s-a holbat la Doisprezece cu gura căscată.

— N-nu cumva ți-a zâmbit?!

Deasupra lor, cerul se întuneca pe măsură ce se lăsa seara iernatică. Vânătorii umblau pe nesimțite de-a lungul zidurilor obscure ca să aprindă torțele, sfărâmând sub ghete pământul înghețat și împrăștiind umbre pe care Doisprezece le vedea cu colțul ochiului, țopăind ciudat de colo colo. Sus de tot, pe podurile cerești, s-au aprins mangaluri. Temperatura a scăzut și câțiva fulgi sfioși de zăpadă au început să alunece spre pământ. Fețe înroșite de frig scoteau rotocoale de aburi și căciulile de blană

erau trase peste urechile înghețate. Mirosuri aromate au început să plutească pe terenul de antrenament, indicându-le elevilor că se apropia ora cinei. Energia mulțimii s-a diminuat simțitor.

— Ajunge, a strigat Victory, adunând clasa în jurul ei. Nu pot spune că sunt mulți cei care m-au impresionat, așa că vom repeta exercițiul ăsta în fiecare zi. Înapoiați armele la depozit și fiți gata pentru cină în jumătate de oră. Nu uitați: vigilență constantă.

Apoi s-a holbat la fiecare elev de parcă astfel ar fi putut să-i convingă să fie mai atenți. Privirea cea mai încruntată a păstrat-o pentru Șapte:

— Vreau să-ți vorbesc.

Doisprezece a pornit spre depozitul de arme și a privit peste umăr, bănuind că Victory avea s-o certe pe Șapte pentru că nu participase la exerciții. Fata părea amărâtă. Preț de o clipă, Doisprezece s-a gândit s-o aștepte, dar apoi a clătinat din cap și a alungat din minte, cuprinsă de remușcări, imaginea umerilor ei plecați și a expresiei triste.

Depozitul de arme era o clădire lungă și scundă, locul ei preferat. O linișteau mirosurile de oțel, de lemn lustruit și al armurilor din piele întărită pe care le purtau în timpul antrenamentului. Șiruri nenumărate de sulițe, săbii și topoare lucitoare se întindeau în lumina obscură, iar în capătul clădirii

se aflau arme mai neobișnuite: buzdugane, îmblăcie* și ciocane de război.

A luat una dintre torțele aprinse de pe perete, de după ușă, și a pornit pe lângă șirurile bine știute de arcuri, spre locul unde erau păstrate topoarele ei, strecurându-se pe lângă colegii veseli. Trecând pe lângă un rastel înalt cu săgeți, a auzit vocea lui Cinci pe cealaltă parte.

— Îmi face greață, pur și simplu. Încurcă lumea și se poartă groaznic în fiecare zi! Dacă ar fi după mine, ar fi izgonită uite *așa*.

Și a pocnit din degete.

— Ei bine, nu-i după tine, i-a atras atenția Șase. Și știi bine că Vânătorii n-ar face așa ceva. Unde să se ducă? Unde ar putea să se ducă oricare dintre noi?

Băiatul avea în voce o greutate care a făcut-o pe Doisprezece să tresară.

— În orice caz, tu ai început azi și cred că ai scăpat destul de ușor.

— Of, ești atât de împăciuitor, a mormăit Cinci. Dar chiar nu te deranjează? Ca să venim aici am renunțat la familii, la cămine, până și la numele noastre. Și, ca răsplată, trebuie s-o suportăm pe *ea*, cea mai groaznică fată din întregul Ember. Chiar și dacă ar mai avea familie, e *clar* că n-ar dori-o. E oribilă, o adevărată târâtoare de peșteră.

---

* Unealtă agricolă rudimentară, formată dintr-o prăjină lungă la capătul căreia este legat un băț gros mobil și mai multe curele, cu ajutorul căreia se scot boabele din spicele de cereale sau din păstăi.

— Cinci! a exclamat Șase.

Dulapul de lângă ei a cârâit când Doisprezece l-a împins din răsputeri, cu fața încordată și cu buzele zvâcnindu-i furioase. Voia să i-o plătească lui Cinci. Dulapul s-a legănat, a scârțâit și s-a înclinat peste limită, apoi a căzut peste un rastel de sulițe.

Cinci și Șase s-au ferit în ultima clipă. O ploaie de săgeți și rafturi grele s-a prăbușit pe lângă ei la distanță de o palmă. Strigăte de atenționare și de surprindere au răsunat de-a lungul șirurilor, pe măsură ce fiecare rastel a început să se prăbușească peste cel alăturat. Armele au zăngănit, lemnul s-a frânt și elevii au țipat.

Doisprezece a înghițit zgomotos în tăcerea șocantă care s-a lăsat după ce a căzut și ultimul rastel. De-acum, în fața ei se întindea un șir lung de distrugeri.

— Pe tot înghețul, Doisprezece! a șuierat Șase, ridicându-se de jos. Ce-i cu tine?

— *Doisprezece* a făcut asta?

Fața lui Cinci a apărut lângă a lui Șase. O expresie răutăcioasă îi licărea pe chip în lumina pâlpâitoare a torțelor.

— Ha! S-a *zis* cu tine!

Privirea lui triumfătoare era de nesuportat. Doisprezece a făcut un pas în față, gata să sară la el peste rafturile sfărâmate.

— CE SE PETRECE AICI?

Răcnetul lui Victory a izbucnit ca un vânt înghețat, amuțindu-i pe toți. Apoi, într-o cacofonie de glasuri, au început să vorbească toți odată. O clipă mai târziu, instructoarea a apărut înaintea lui Doisprezece, tremurând sub apăsarea unei furii tăcute.

Doisprezece s-a îndreptat de spate și a ridicat bărbia sfidător.

— Nici nu te mai întreb, a mârâit Victory, cu ochii alunecându-i pe mobila distrusă.

Un vas de sânge îi pulsa cu putere la tâmplă. A răsuflat aspru și a înșfăcat-o pe Doisprezece cu putere de braț.

— Direct la Bătrâni. Din nou.

— Cinci a făcut-o târâtoare de peșteră, a spus Șase cu o privire fermă, întorcându-i hotărât spatele lui Cinci. De aceea a făcut-o.

O rumoare indignată s-a răspândit în mulțimea de elevi și Victory a exclamat scârbită:

— Cinci, e adevărat?

Cinci s-a apropiat cu pași mici, aruncându-i lui Șase o privire îndurerată, apoi a ridicat pripit din umeri, încuviințând totodată din cap cu un aer vinovat:

— Da, dar, știți, am vrut doar...

— Liniște! Nu mă interesează de ce ați făcut ce ați făcut. Veniți cu mine și țineți-vă gura!

Victory i-a dat drumul fetei și a luat-o înainte cu

pași mari, silindu-i pe ea și pe Cinci să alerge umili după ea.

Afară, în jurul depozitului, zăpada începuse să cadă mai greu și ferestrele luminau în nuanțe portocalii, dând clădirilor o înfățișare improbabil de primitoare.

Ceva a aterizat ușor pe umărul lui Doisprezece când a trecut pe sub pragul scund al ușii și fata s-a mai liniștit când Widge, veverița ei, i s-a gudurat blajin de obraz. Blana castanie îi lucea ca arama în lumina slabă și avea ochi sclipitori și coada stufoasă.

— Bună, a șoptit ea. Pe unde ai umblat?

Widge i-a lins urechea în semn de salut și a chițăit vesel când Doisprezece i-a dat un pumn de alune din buzunar. Și le-a îndesat repede în obraji, umflându-i până la refuz, apoi s-a strecurat în gulerul ei, cuibărindu-se în blănuri și începând imediat să sforăie.

— Ții pasul! s-a răstit Victory agasată.

Doisprezece a traversat în grabă terenul de antrenament spre clădirea de consiliu, făcând zăpada proaspătă să-i scârțâie sub ghete și aruncând priviri mânioase spre bucătărie. Stomacul i-a chiorăit și a înțeles cu multă tristețe că, spre deosebire de Widge, ea probabil n-avea să mănânce în seara respectivă. A oftat, și-a agățat topoarele de curelele de la spate și a târât picioarele în urma lui Victory.

— În numele Emberului, nu știu pentru ce oftezi, a șoptit Cinci furios. E *clar* că e vina ta.

S-a întors și a ridicat vocea:

— Și tu *la ce* te zgâiești?!

Șapte a plecat capul când au trecut grăbiți pe lângă ea și a fost cât pe ce să cadă de pe butuc. Era limpede că Victory o pusese să exerseze în continuare, chiar și în timpul cinei. Doisprezece a mormăit cu amărăciune, observând că fata șovăia și făcea în jur de o mie de greșeli în același timp. Mai rău, imita setul de mișcări cu două topoare al lui Doisprezece, ignorând faptul că arma ei era o sabie.

Stai mai drept, a îndemnat-o Doisprezece în tăcere, strâmbându-se când Șapte a căzut din nou pe pământul tare ca fierul. A deschis gura ca să-i strige o vorbă de încurajare, dar a închis-o imediat la loc. Nu venise aici ca să-și facă prieteni – asta n-ar fi făcut decât să-i complice situația. În timp ce urca treptele clădirii de consiliu în urma lui Victory, a respirat adânc de câteva ori și s-a liniștit.

Ușile impunătoare, de două ori cât una obișnuită, erau minuțios sculptate și înfățișau scene de luptă din timpul unor vânători legendare. În spatele lor se afla Sala Mare, cea mai maiestuoasă încăpere din toată Loja Vânătorilor.

Pereții acoperiți cu lambriuri de lemn erau decorați cu arme străvechi și deasupra căminelor se înălțau capetele unor creaturi vânate. Lupi ai iernii,

căpcăuni și alte fiare ciudate se holbau la ea cu priviri mânioase și ochi de sticlă lucitori. Doisprezece a clipit până când i s-au obișnuit ochii cu lumina nouă, apoi a început să tremure. Era un spațiu impunător, conceput astfel încât să impresioneze musafirii ocazionali cu vitejia Vânătorilor.

Spre deosebire de restul clădirilor Lojii, cea de consiliu era luminată nu cu torțe, ci cu pietre selenare. Fixate în tavan, acele nestemate mici străluceau pe timp de noapte, împrăștiindu-și pretutindeni lumina argintie și misterioasă. Înainte de a ajunge la Lojă, Doisprezece nici nu crezuse că existau cu adevărat. Oamenii care le extrăgeau nu obișnuiau să le vândă. Amintindu-și brusc de clanul peșterilor, a simțit un gol în stomac. O înfuria faptul că aveau acces la asemenea minunății. A înăbușit gândul repede, înainte să-i răsară în minte amintiri neplăcute.

Victory a călcat cu putere, scuturându-și zăpada de pe ghete, și i-a condus în sus pe scări. Covoare moi și groase, trimise de caravanele recunoscătoare ale deșertului, le estompau sunetul pașilor. Alte pietre selenare luminau un coridor lung, pe care își avea camera fiecare dintre cei trei Bătrâni. Victory i-a condus până la ușa din capăt și lui Doisprezece i s-a făcut inima cât un purice. Îi ducea la Bătrâna Silver. Ca să-și vină-n fire, s-a uitat la darurile primite de la diversele clanuri și atârnate acum de perete cu

grijă: catalige îmbrăcate în piele de broască, primite de la oamenii mlaștinilor; o cârmă uriașă și complicată pentru direcționarea satelor, primită de la clanul râurilor; o mantie moale ca blana, făcută din scoarță de copac, de la oamenii pădurilor, și aripi de planare din pene luminoase primite de la clanul munților.

Doisprezece le-a sorbit din ochi chiar și când s-au oprit înaintea camerei lui Silver. Widge s-a trezit înăuntrul blănurilor ei. A scos capul pe guler ca să privească în jur și a chițăit amărât. Doisprezece nu putea decât să fie de aceeași părere – a oftat când Victory a bătut și ușa s-a deschis larg.

CAPITOLUL 3

— Victory?

Bătrâna Silver era o figură impunătoare, înaltă și suplă. Toate mișcările ei erau grațioase, în ciuda vârstei. Părul îi creștea în smocuri albe și pufoase, care nu reușeau aproape deloc să-i îmblânzească trăsăturile feței. Avea un nas ascuțit și ușor coroiat, buze subțiri și ochi tulburător de palizi, albaștri ca un lac înghețat. I-a plimbat de la unul la altul și s-au oprit asupra lui Doisprezece.

— Of!

Dezamăgirea din tonul femeii mai în vârstă era evidentă. Doisprezece și-a mușcat buza și a înăbușit un fior de rușine. Widge s-a cuibărit din nou în blănurile fetei, ascunzându-se la loc sigur.

— Da, a spus Victory, evident iritată. Iar avem probleme cu ăștia doi. Pot să intru?

Silver a încuviințat din cap și le-a făcut loc.

— Așteptați aici, a mârâit Victory peste umăr și a închis ușa.

Cinci s-a rezemat de perete de o parte a ușii, iar Doisprezece, de cealaltă parte. Fiecare a făcut

eforturi vădite să-l ignore pe celălalt și amândoi s-au străduit să audă murmurul vocilor dinăuntru.

— Veniți! a strigat Silver în cele din urmă.

Cinci s-a îmbulzit înaintea lui Doisprezece, care s-a străduit să se abțină să-l împingă cu toată forța.

Biroul era spațios și mobilat sumar, iar pereții erau aproape goi. Trei ferestre boltite dădeau spre terenul de antrenament de dedesubt și focul ardea vesel în cămin. Deasupra poliței era fixat capul unui *ygrex* uriaș, cu coarne fioroase și colți lucitori, subțiri ca acele. Două fotolii îmbrăcate în piele erau întoarse cu fața la flăcări, dar Silver stătea pe scaunul incomod și drept din spatele biroului enorm. Doisprezece o cunoștea pe Bătrână suficient de bine încât să priceapă că acesta era un semn de rău augur.

— Victory mi-a relatat ceva de necrezut, a spus Silver imediat, cu vârfurile degetelor împreunate, în timp ce Cinci și Doisprezece s-au așezat înaintea ei. Aveți mare noroc că nimeni nu a fost rănit, dar Victory îmi spune că depozitul a suferit pagube semnificative.

— Ore întregi de reparații, s-a strâmbat Victory.

— Doisprezece e de vină, a spus Cinci imediat. Eu n-am făcut nimic, sincer!

Doisprezece și-a înăbușit râsul. Nimic nu detesta Silver mai mult decât oamenii care încercau să-și arunce vina pe umerii altora. Cinci nu reușea să priceapă asta.

Silver i-a aruncat o privire ca de gheață și atitudinea lui îndrăzneață s-a sfărâmat.

— Nu ai făcut nimic? a întrebat ea, periculos de încet. Victory spune că ai insultat fățiș clanul peșterilor.

Cinci a înghițit în sec și s-a făcut alb ca laptele.

— Da, a bâiguit el, dar am avut... îmm... motive.

— Și anume? a întrebat Silver stând perfect nemișcată și fixându-l cu privirea.

— Doisprezece... ăăă... a...

Doisprezece și-a permis o tresărire în colțul gurii. Scena îi făcea mai multă plăcere decât se așteptase.

— Uitați-vă la ea! a strigat Cinci, recăpătându-și culoarea în obraji. Rânjește! Strâmbă din nas la toate și e *clar* că se crede mai bună decât toți! E nesuferită și...

— Liniște! a spus Silver.

Nu a ridicat tonul, dar, chiar și așa, lui Doisprezece i s-a făcut pielea de găină. Cinci a horcăit, parcă înecându-se cu propriile cuvinte.

— Ca să lămurim lucrurile, ai spus ce ai spus din cauza *personalității* lui Doisprezece?

Dacă tonul lui Silver ar fi fost mai rece de atât, aerul din jur ar fi înghețat.

Cinci și-a lins buzele și a icnit ca un șoricel țintuit de o pisică.

— Spune Jurământul, a poruncit Silver, și vârfurile degetelor unite i s-au albit.

Cinci a clipit nedumerit și a tușit imediat, ca să-și ascundă mirarea. Jurământul era recitat în fiecare dimineață, la micul dejun, și în fiecare seară, la cină, dar era neobișnuit să-l auzi în afara acelor ore. Cinci a vorbit repede, recitând cuvintele mecanic după anii de repetiție.

Îmi închin viața Lojii Vânătorilor.
Jur să slujesc toate cele șapte clanuri ca și când ar fi ale mele,
Să le apăr de cele din afară.
Renunț la toate legăturile de sânge și dușmăniile ancestrale,
jertfindu-mi numele și trecutul.
Vânătorii sunt familia mea acum și în veci.
Jur înaintea lor că niciodată
nu voi coborî armele înaintea întunericului
și nici nu voi permite înălțarea tiraniei.

În tăcerea care s-a lăsat în urma ultimei silabe, un lemn s-a mișcat în cămin și scânteile s-au înălțat pe coș în rotocoale. Doisprezece și-a stăpânit un tremur.

— Să renunți la toate legăturile de sânge și dușmăniile ancestrale, a spus Silver îngândurată. Ce înseamnă asta pentru tine, Cinci?

— Să uit clanul din care mă trag și să le accept pe toate ca fiind egale, a spus el cu o voce ușor tremurătoare.

— Exact, a spus Silver scurt și hotărât. E regula cea mai importantă și mai dificilă a Lojii: să nu aduceți vorba de viețile voastre din trecut, să nu vorbiți niciodată despre clanurile și familiile pe care le-ați iubit cândva. E cel mai cumplit sacrificiu, dar e esențial pentru păstrarea încrederii dintre Lojă și clanuri. Pui în pericol toate acestea doar ca să poți insulta o elevă care nu-ți place?

Cinci a deschis gura, dar Silver i-a tăiat vorba și vocea i-a tremurat din cauza emoțiilor pe care le reprima.

— Dacă s-ar afla în Ember, crezi că ne-ar mai invita clanurile în satele lor ca să vânăm creaturile întunecate care le oropsesc? Ne-ar mai considera imparțiali? S-ar mai încrede în noi să mediem disputele dintre ele, de pe o poziție neutră? Cât crezi că ar mai dura până când ar izbucni din nou războaiele?

Zicând acestea, Silver a clătinat din cap scârbită.

— Spui cuvintele Jurământului fără să gândești, fără să înțelegi semnificația lor. Te sfătuiesc să te corectezi cât de curând.

A inspirat adânc și a continuat:

— Aș vrea să vorbesc cu Doisprezece între patru ochi un minut. Poți să aștepți afară până când voi hotărî pedeapsa ta.

Cinci a înghițit în sec și a ieșit îndată, cu fața ca de ceară.

— Băiatul ăla... a oftat Victory. Are impresia că lumea îi e datoare.

— Îmi amintește de una dintre cunoștințele mele, a spus Silver, ridicând discret un colț al gurii.

Victory a părut jignită.

— De mine? Nu eram deloc ca el.

După aceea a ezitat, încruntându-se:

— Sau *eram*?

Silver a ridicat din umeri cu bunăvoință și s-a întors spre Doisprezece. Seninătatea i-a dispărut de pe chip.

— Puteai să omori pe cineva, Doisprezece, a spus ea.

Fata a încuviințat din cap, știind că era adevărat, nefiind în stare să întâlnească privirea lui Silver sau a lui Victory.

În cele din urmă, Bătrâna a oftat și s-a frecat pe față cu o mână:

— Ce vrei să faci cu ea, Victory?

Instructoarea a tresărit.

— Tu ar trebui să știi cea mai bună cale, Silver. Pe tot înghețul, ai îndrumat nenumărați elevi dificili, printre care mă număr și eu.

— Ei, da. Ai fost cel mai mare succes al meu.

Femeile și-au zâmbit cu o căldură evidentă.

— Dar fata asta...

Silver a tăcut și a clătinat din cap.

— Of, Doisprezece, a zis ea. Ce mă fac cu tine? Pedepsele care-i învață minte pe alți elevi nu au

niciun efect asupra ta și continuu să primesc zilnic cel puțin câte o plângere la adresa comportamentului tău față de Vânători sau de colegi.

Doisprezece a tresărit, încercând cu disperare să se convingă că părerea lui Silver despre ea nu avea importanță.

— Da, Bătrână Silver, a spus ea și vocea i-a tremurat mai mult decât ar fi vrut.

— Înțeleg... de ce vrei să eviți să legi relații aici, mai ales având în vedere... ei bine... amândouă știm circumstanțele care te-au adus la Lojă..., a început poticnit Silver.

Doisprezece a încremenit îngrozită. Când sosise aici, Silver îi promisese, îi *promisese* că nu aveau să mai vorbească despre asta niciodată.

— Dar nu ești singură, Doisprezece, a continuat Silver. Categoric nu ești singura elevă de aici care și-a pierdut familia.

Doisprezece și-a încleștat maxilarul. Familia ei nu era „pierdută" – ai ei erau morți, uciși cu sânge rece ca gheața de clanul peșterilor.

Silver trebuie să fi observat expresia de pe chipul fetei. A tăcut, a oftat și s-a întors spre Victory, căutându-i ajutorul.

— Ești printre cele mai bune eleve la exercițiile de luptă, a spus instructoarea, surprinzând-o pe Doisprezece. Probabil *cea* mai bună. Dar ai și cele mai mici șanse să promovezi Însângerarea.

Doisprezece s-a încordat fără să vrea.

— De ce? Tocmai ai zis că sunt printre cele mai bune!

— Știe ce a zis, a spus Silver încet. Care crezi că e explicația, Doisprezece? Ce știi despre Însângerare?

Doisprezece și-a dorit din nou să fi fost dusă la alt Bătrân. Hoarfrost ar fi răcnit la ea, i-ar fi impus o strajă de noapte pe podurile cerești și imediat ar fi uitat de ea. Argyll ar fi pus-o să scrie iar și iar vreun îndemn moralizator și nimic mai mult. De ce se preocupa Silver de ea atât de mult? O rodea un sentiment de vinovăție.

— Îmm...

Doisprezece a făcut imediat o pauză, adunându-și gândurile:

— Știu că, atunci când se consideră pregătită, o echipă de elevi pornește spre Pădurea Înghețată, așa cum o echipă de Vânători este chemată prin sate, la vânători adevărate. Acolo i se dă o sarcină de împlinit și, la întoarcere, se decide dacă membrii acesteia pot să devină Vânători și să-și aleagă nume noi.

Dacă se întorc.

Doisprezece a ridicat privirea la capul de ygrex care se holba la ea mânios și a înghițit în sec. Ochii lui nevăzători i-au rânjit. Toți știau cât de greu era să învingi ygrecșii. Îți intrau în cap și-ți suceau amintirile, ca să te prindă în laț. Se spunea că Silver

înfruntase creatura asta în Pădurea Înghețată în timpul Însângerării ei, la vârsta fragedă de 15 ani. Nu se mai auzise ca o fată atât de tânără să reușească una ca asta, fapt de la care pornea reputația ei de războinică de temut.

— Și nu crezi că ți-ar fi greu? a întrebat Silver, ridicându-și sprâncenele expresive până sub linia părului. Nu te îngrijorează niciun aspect al acestei provocări?

— Cu topoarele mele pot să fac orice, a spus Doisprezece cu încăpățânare, bucurându-se de greutatea liniștitoare a acestora, pe care o simțea la spate.

Niciuna dintre ele nu trebuia să știe că nu avea de gând să ia vreodată parte la Însângerare.

— Îți închipui că am reușit să înving ygrexul de una singură? a întrebat Silver, făcând semn spre capul de pe perete.

Doisprezece a ezitat. Conform poveștii, tocmai *asta* făcuse. Silver a oftat și a clătinat din cap.

— Poveștile tind s-o ia pe drumul lor, a spus ea în cele din urmă. N-aș fi aici dacă în ziua aceea n-aș fi avut alături echipa mea. Ăsta e adevărul. Și de aceea îmi fac griji pentru tine, Doisprezece. *Tu* pe cine vei avea în echipă?

Fata a mormăit ceva în sinea ei când Silver a ajuns la această concluzie.

— Priceperea în luptă e doar una dintre abilitățile care îi trebuie unui Vânător, a spus chibzuit

Bătrâna. E necesară împotriva creaturilor întunecate, firește, dar rolul nostru în lume se schimbă. În prezent petrecem mai mult timp legând pace între clanuri decât la vânătoare. Pentru asta îți trebuie *muncă în echipă*, răbdare, diplomație și o minte deschisă. Tu nu ai niciuna dintre calitățile astea și parcă nici nu vrei să le deprinzi. Din câte îmi amintesc, a continuat Silver, ultima dată când ai venit aici, ai promis că vei depune mai mult efort să te înțelegi cu colegii tăi. Ai făcut asta?

Lui Doisprezece i-a fulgerat în minte chipul lui Șapte, dar a alungat imediat acest gând și a plecat ochii la dușumea.

Lângă ea, Victory a oftat.

— Nu, nu a făcut așa. La antrenamentele mele nu are partener niciodată.

Apoi a ridicat vocea iritată:

— Ar trebui să se măsoare cu cei mai puternici dintre oponenți. E mai pricepută până și decât mine când eram de vârsta ei.

Pe Doisprezece a cuprins-o o rușine mare și amară. Le dezamăgise pe amândouă.

Silver a încuviințat din cap și a încercat s-o împace pe Victory cu un gest al mâinii. Ridicând vocea, a strigat:

— Cinci, te rog să intri!

Ușa s-a deschis și Cinci a intrat cu pași mici, ocupându-și locul lângă Doisprezece.

Mai departe, Silver a vorbit pe un ton neînduplecat și mânios.

— Amândoi v-ați purtat oribil în seara asta și atitudinea voastră mă îngrijorează, ca să nu spun mai mult. Cred că amândurora v-ar prinde bine o perioadă de reflecție în liniște.

A tăcut și s-a încruntat la ei:

— În noaptea asta vă trimit pe amândoi în temniță.

Cinci a smucit capul îngrozit și lui Doisprezece i s-a tăiat respirația. Widge a început să tremure sub blănurile fetei.

— Veți avea timp berechet să reflectați acolo, jos, a continuat Silver fără milă, după care mă aștept să văd o îmbunătățire *imediată* în comportamentul vostru.

Bătrâna a încuviințat din cap, ca și când ar fi vrut să se convingă pe sine, și s-a ridicat în picioare, făcând semn spre ușă. Doisprezece și Cinci au luat-o din loc, prea șocați ca să se mai îmbrâncească.

CAPITOLUL 4

Intrarea în temniță se afla lângă depozitul de arme. Când Silver a deschis ușa cu un scârțâit, un întuneric acaparator parcă s-a revărsat afară, agățându-se de ei cu degete mute. Doisprezece a tresărit și Widge, care îi urcase pe umăr, a chițăit îngrijorat. În spatele ei, lui Cinci i s-a poticnit respirația și Doisprezece s-a străduit să se bucure de satisfacția ideii că aceeași groază îl chinuia și pe el.

A privit în urmă, spre locul în care Șapte încă exersa pe terenul de antrenament. Aceasta i-a întâlnit privirea și, plină de compasiune, a ridicat sabia în semn tăcut de solidaritate. Doisprezece a încuviințat din cap, simțind că i se ia din greutatea care-i apăsa pieptul. Când s-a întors din nou spre temniță, întunericul părea mai puțin negru.

Torța solitară a lui Silver împrăștia umbre și au coborât împreună scările abrupte, în spirală, spre labirintul sumbru de dedesubt. Bătrâna i-a condus printr-un tunel îngust, pe lângă numeroase celule săpate în pământ. Lui Doisprezece i-a alunecat pe gât un aer rece și umed, în ciuda căldurii trupului

lui Widge, și mirosul de pământ jilav i-a umplut nările. Undeva, în apropiere, se auzea un picurat de apă.

— Cinci poate să stea aici, i-a spus Silver lui Victory, cu profilul chipului luminat de torță. Pe Doisprezece o duc eu puțin mai departe.

În spate, Doisprezece a auzit o ușă zdrăngănind și o cheie răsucindu-se în broască. Scrâșnind din dinți, și-a tras umerii înapoi și a inspirat adânc. Îi era frică, dar nu trebuia s-o și arate. Trecând de câteva celule, Silver s-a oprit și a deschis o ușă grea din lemn, cu gratii la nivelul ochilor.

— Intră, a spus ea sever.

Doisprezece a pășit înăuntru, cuprinzând încăperea cu privirea. O grămadă de paie mucegăite zăcea sub un acoperământ uriaș de pânză de păianjen, atât de mare, încât parcă fusese întins de un urzitor al morții. O găleată duhnea îngrozitor într-un colț. Doisprezece și-a strâns degetele tremurătoare în pumni și s-a întors spre Silver. Umbrele dansau pe chipul Bătrânei în lumina torței și ochii ei erau iazuri pline de regret.

— Vei sta doar o zi, Doisprezece.

A spus-o cu blândețe și mâna ei a găsit umărul fetei în întuneric.

— Folosește-ți timpul cu chibzuință. Te rog. Gândește-te dacă există un loc pentru tine la Lojă. Gândește-te ce fel de persoană vrei să fii.

A păşit în spate şi a încuiat uşa. În dreptul celulei, în perete, era o firidă mică. Silver a lăsat cheia acolo şi a aprins o lumânare.

— Îţi voi trimite pe cineva cu laptele-somnului, a spus ea peste umăr în timp ce se depărta. Nu vreau să suferi mai mult decât e nevoie.

Doisprezece şi-a descleştat degetele încet şi a păşit în faţă fără zgomot. Şi-a apropiat faţa de zăbrelele reci de fier şi le-a urmărit pe Silver şi pe Victory atât cât s-a putut. După ce au dispărut, a înconjurat-o tăcerea. Nu s-a putut abţine să-şi imagineze greutatea cumplită a pământului de deasupra, care parcă aştepta s-o strivească. Panica i-a fluturat în piept ca o molie. Widge a simţit-o şi i s-a agăţat strâns de gât, lingând-o pe obraz până când gândurile i s-au liniştit şi respiraţia i-a revenit la ritmul normal.

A ridicat mâna şi i-a scărpinat obrazul, aşa cum îi plăcea.

— Iartă-mă, a şoptit ea. E vina mea. Nu meritai asta.

Widge a chiţăit, dându-i dreptate, dar a continuat s-o lingă pe obraz.

Furioasă pe sine, Doisprezece a închis ochii şi a lăsat lumina caldă şi portocalie a lumânării să i se strecoare prin pleoape. În felul ăsta aproape că a reuşit să-şi închipuie că era în altă parte.

— E *clar* că nu.

Vocea lui Cinci i-a întrerupt cu nerușinare gândurile. Doisprezece a deschis ochii și oroarea temniței a înconjurat-o din nou. A vorbit abia după ce s-a convins că vocea n-avea s-o trădeze.

— Ce anume? a spus tare, mulțumită de tonul ei rece.

— Nu există un loc pentru tine la Lojă, e clar, a strigat Cinci. Dacă e cineva aici care nu are dispoziția necesară, aceea ești tu. Nu te-ai pricepe să lămurești disputele dintre clanuri. E absurd, de-a dreptul caraghios.

În sinea ei, Doisprezece era de acord cu el: pentru ea, Loja era doar un mijloc pentru atingerea unui scop. Atâta tot.

— Ai dreptate, a spus Doisprezece.

Și-a îngăduit o clipă de satisfacție, observând tăcerea uluită care a urmat.

— Ăăă... am? Adică da, am! s-a corectat Cinci imediat. E *clar*.

— Mă consolează doar gândul că tu nu te-ai pricepe nici atât, a continuat Doisprezece, începând să se distreze, în ciuda întunericului care o împresura. Nu văd cum ar putea clanurile să tolereze smiorcăielile tale. Într-o săptămână ar plăti un mag vânător ca să scape de tine. Eu aș rezista pe puțin încă două săptămâni.

— Smiorcăieli?

Cinci parcă își ieșea din minți de indignare.

— *Nemulțumirile* mele se referă numai la tine și sunt perfect justificate.

— Asta să-i spui magului vânător, a spus Doisprezece plictisită.

S-a auzit o bufnitură, ca și când Cinci ar fi lovit cu piciorul în ușă. Apoi a zis pe un ton batjocoritor:

— Am auzit-o pe Silver vorbind de laptele-somnului.

Doisprezece a amuțit și rânjetul i-a dispărut. Widge s-a zburlit.

— Să-nțeleg că cineva are vise! Biata Doisprezece, se chinuie să pară dură și, de fapt, e doar o floare delicată.

A râs pițigăiat, cu de-a sila. Doisprezece a scrâșnit din dinți, îndepărtându-se de ușă până când a simțit paiele sub tălpi. S-a așezat încet, rezemându-se de zidul din fund, cu ochii la lumina din spatele gratiilor. Widge i-a alunecat în poală ca să-l poată mângâia, mișcare repetitivă care îi liniștea pe amândoi.

Gândul i-a zburat la Silver; ar fi vrut să se supere pe Bătrână, dar nu simțea decât rușine pentru faptul că o dezamăgise... din nou. La fel procedase și față de Șapte – ar fi trebuit s-o aștepte după orele de antrenament. Atâta lucru ar fi făcut și ea pentru Doisprezece. Dacă ar fi așteptat-o, nu ar mai fi auzit ce a spus Cinci și n-ar mai fi ajuns în situația asta dezastruoasă. S-a chircit plină de amărăciune

și a încercat să-și îndrepte gândurile pe căi mai liniștitoare.

Parcă trecuseră ore întregi când a fost trezită brusc din reverii de cineva care părea să se apropie.

— Cine e? a șoptit în întuneric, cu o voce plină de speranțe dureroase.

Sunetul de pași a coborât scările și a traversat culoarul, trecând pe lângă Cinci și ajungând la celula lui Doisprezece. Într-o clipă, o siluetă scundă, cu capul ascuns sub glugă, s-a ivit în dreptul gratiilor și un pahar cu laptele-somnului albicios a apărut între ele. Alături de el, a așezat cu grijă un pachet mic și apoi a plecat fără zgomot.

Widge s-a repezit la ușă, sărind din poala lui Doisprezece și agitând din nas nerăbdător.

— Mulțumesc! a strigat fata, ridicându-se repede în picioare.

De obicei nu-i plăcea să stea de vorbă cu oamenii, dar se pare că noaptea de față era o excepție. Însă silueta a plecat imediat și pașii i s-au stins în întuneric.

Doisprezece a înșfăcat paharul, sperând că laptele-somnului îi va calma foamea chinuitoare. În graba ei, a lovit pachetul de alături, iar acesta a căzut pe cealaltă parte cu o bufnitură surdă, iar fata a oftat, realizând prea târziu că era posibil să fi fost mâncare.

Blestemându-și neatenția, s-a întors în fundul

celulei cu laptele-somnului și s-a așezat la loc, urmată îndeaproape de Widge. Doisprezece l-a împins la o parte cu blândețe.

— Tu mai ai alune, a spus ea, împungându-i obrajii plini. Și oricum nu ai nevoie de chestia asta.

Veverița s-a holbat la ea întâi surprinsă și apoi veselă. Între lăbuțe i-a apărut numaidecât o alună, pe care a început s-o ronțăie fericită.

Doisprezece ar fi vrut să savureze laptele, dar a ajuns să-l dea pe gât. Aroma lui de plante medicinale i-a alinat foamea și spaima. Imediat s-a liniștit, întunericul parcă s-a retras și fata a început să respire mai ușor. O căldură plăcută i s-a răspândit în brațele și picioarele înghețate și i s-au lăsat pleoapele. Widge s-a cățărat pe pieptul fetei care, fără nicio reținere, s-a lăsat în voia somnului.

Când s-a trezit subit după o vreme, inima îi bătea puternic și nu înțelegea de ce. Stătea întinsă pe paiele aspre, clipea dezorientată și se întreba dacă nu cumva avusese totuși un coșmar. Widge era cocoțat pe stomacul ei, cu coada țeapănă și dreaptă ca o perie și cu tot trupul încordat, și privea în întunericul ca de smoală din fundul celulei.

Atunci Doisprezece a auzit: zidul șoptea.

S-a ridicat încet în capul oaselor și s-a depărtat de el, fără a-și crede simțurilor. Să fi fost stafii sau ceva asemănător în locul ăsta? După câteva secunde,

le-a auzit din nou: șușoteli mocnite, urmate de foșnete și de un mârâit. Categoric se auzeau dinspre ziduri. Un bulgăre de pământ a căzut de deasupra, rupând pânzele de păianjen diafane și aterizându-i la picioare.

S-a încruntat, derutată, atât de tare, că sprâncenele i s-au împreunat. Indiferent ce-o fi fost, stafie clar nu era din câte spunea exemplarul ei citit și răscitit din *Bestiarul magic*. Îl parcursese în întregime de atâtea ori, încât aproape că-l știa pe de rost.

Stafiile sunt spiritele rătăcite ale celor care au avut parte de o moarte violentă. Sunt ușor de identificat: își vor păstra forma din timpul vieții, dar cu un aspect diafan. Fiind creaturi spirituale, nu pot atinge sau mișca un obiect neînsuflețit, dar pot interacționa cu ființele care au spirite proprii. Posedând animale și, uneori, chiar și oameni, stafiile pot crea pagube semnificative.

Nu pot fi ucise, fiind deja moarte. Singura cale de a le elibera permanent din lume este să li se găsească rămășițele trupești și să fie incendiate.

Agresivitate: 5/10
Grad de pericol: 5/10
Dificultatea înfrângerii: 7/10

Doisprezece s-a holbat la pământul căzut. O stafie n-ar fi fost în stare de așa ceva și nici nu s-ar fi auzit foșnind.

Înghițind în sec, ea și Widge s-au depărtat și mai mult, până când au ajuns cu spatele lipit de ușa zăvorâtă. Spaima i s-a aprins în inimă și a bâjbâit după topoare. Foșnetele și mormăielile s-au auzit iarăși și de deasupra a căzut din nou pământ. Pe Doisprezece a cuprins-o o groază atât de puternică, încât i s-a făcut rău. Era încolțită în întuneric. Topoarele nu i-ar fi salvat dacă ar fi cedat tavanul; ar fi fost îngropați de vii. Panica i s-a strâns în jurul pieptului ca o curea și s-a străduit să respire, cu o mână ținându-l aproape pe Widge și cu cealaltă strângând topoarele.

Șoaptele au început din nou, estompate și greu de deslușit, iar pământul s-a cutremurat încă o dată. Aerul s-a răcit și i s-a făcut pielea de găină. Ceva nu era deloc în regulă. O simțea cu toată ființa ei. Ceva întunecat era cu ea în temniță.

CAPITOLUL 5

Fata nu știa de ce să se teamă mai mult: de creatura care apăruse prin preajmă sau de tavanul care se năruia și care ar fi putut s-o strivească în orice clipă.

— Ăăă... Doisprezece, ești trează? i-a șoptit Cinci agitat, făcând-o să tresară.

— Evident, i-a răspuns ea încet.

Uitase că era și el acolo.

— Trebuie să ieșim de aici!

Panica îi făcea vocea să tremure.

— Nu poate Widge să-ți aducă cheia de la ușă?

Propunerea a făcut-o să clipească. Nu-l dresase pe Widge, dar cum umbla după ea oriunde s-ar fi dus, Doisprezece simțea mereu că înțelegea mare parte din ceea ce se petrecea în jur. O irita faptul că ideea îi venise lui Cinci, dar merita încercată.

— Poate, i-a răspuns în șoaptă.

S-a ridicat în picioare, simțind cum pământul îi tremură sub tălpile ghetelor, și s-a întors spre lumânarea din firidă, care ardea mocnit, dar care era în continuare aprinsă. Îndată a observat că

veverița era suficient de mică încât să încapă printre gratiile celulei.

— Cheia, Widge, a șoptit ea, arătând cu degetul. Poți să mi-o aduci?

Apoi l-a împins ușor și Widge a sărit sprinten printre gratii, dispărând pe pământ. După o clipă a apărut din nou cu un aer triumfător, ținând în dinți pachetul pe care fata îl dărâmase din greșeală.

Silindu-se să păstreze un ton calm, Doisprezece a luat pachetul – era mai greu decât se așteptase – și l-a băgat în buzunar.

— Cheia, a șoptit ea, în timp ce din tavan a mai căzut pământ. Repede!

Widge a sărit iarăși din celulă și, de data asta, în lumina lumânării, Doisprezece l-a văzut cățărându-se pe peretele opus, până când a ajuns în firidă, cu ochii scânteietori și hotărâți. A înconjurat lumânarea cu atenție, făcând flama să tremure, și a luat cheia.

Când i-a pus-o în mână lui Doisprezece, fata și-a înăbușit un chiot de mândrie și de bucurie. L-a îmbrățișat cât de strâns îi permitea și l-a sărutat în creștetul capului.

— Veveriță genială, a șoptit ea, iar Widge a chițăit vesel.

Apoi, a zis către Cinci:

— Am luat-o!

Până ca băiatul să poată răspunde, o explozie a zguduit coridorul. O rafală de aer putred

și urât mirositor a zburat pe lângă Doisprezece. Flacăra lumânării a tremurat și aproape i s-a stins. Temperatura a coborât subit și un trosnet înfiorător a răsunat deasupra fetei.

Cu inima în dinți și cu cheia în mână, Doisprezece a moșmondit la lacăt până când s-a deschis cu un clinchet. N-a apucat să facă nici un pas, pentru că ceva a făcut-o să încremenească: o lumină verzuie, nelumească, se revărsa pe coridorul rece și umed dintre ea și scările spiralate. Și-n timp ce înainte se distingeau șoapte înăbușite, acum se auzeau cuvinte clare.

— Excelentă treabă, a spus o voce gravă și răgușită.

O figură scundă a apărut în lumina ciudată – privea peste umăr, așa că nu a văzut-o, și avea o minge de foc verde în mână. Lumina a orbit-o pe Doisprezece și a făcut-o să se dea înapoi împleticindu-se; gândurile îi vuiau în minte. Zidurile Lojii nu mai fuseseră străpunse în toți cei o mie de ani ai existenței lor, dar, cumva, prin cine știe ce întâmplare imposibilă, un spiriduș se afla la numai câțiva pași de ea.

Un *spiriduș*.

În incinta *Lojii*.

Și, judecând după sabia lucitoare pe care i-o văzuse în cealaltă mână, Doisprezece a dedus, cu destul de multă convingere, că erau atacați.

CAPITOLUL 6

Doisprezece a strâns topoarele cu atâta forță, încât textura lemnului i s-a imprimat în palme. Nu-i venea să creadă ce vedea. Spiridușii se fereau de Vânători încă dinaintea Războiului Întunecat.

Și-a mușcat buza și a încercat să arunce încă o privire pe după cadrul ușii. Acum se vedeau doi spiriduși, amândoi mai scunzi decât ea, dar cu trupuri solide și cu trăsături prea largi pentru fețele lor. Armuri lucitoare reflectau lumina verde și sinistră și armele lor sclipeau – era ca și când paginile cărților ei ar fi prins viață.

Unul dintre ei a vorbit.

— Ai planurile, Ferrick?

— Le-am memorat, stăpâne Morgren. O voi găsi, a spus Ferrick pe nerăsuflate și cu entuziasm.

— Excelent.

— Sunt prizonieri aici, a spus Ferrick. Să-i omor?

Doisprezece s-a abținut să icnească. Pe umărul ei, Widge se transformase în stană de piatră.

— Nu, lasă-i. În curând nu va mai fi cine să le aducă mâncare și apă. Moartea prin deshidratare e mai lentă și mai crudă până și decât cele de care ești tu în stare.

La râsetul lui Morgren, fata a simțit un gol în stomac.

— Haide, Ferrick, avem chestiuni de rezolvat.

— Da, stăpâne.

Apoi a mai izbucnit un răcnet. Duhoarea care s-a simțit odată cu el aproape a făcut-o pe fată să vomite. Pe umărul ei, Widge a chițăit speriat și a strâmbat scârbit din nas. Doisprezece s-a retras pe furiș în celulă, cutremurându-se de groază; printre spiriduși se afla și un căpcăun, era convinsă. Numai căpcăunii duhneau atât de tare. Un mârâit aspru i-a zburlit părul de pe ceafă – *acesta* nu putea fi decât un lup al iernii.

Doisprezece s-a ghemuit, rezemându-se de zidul celulei, și a închis ochii, ascultând creaturile cum își fac loc de-a lungul coridorului îngust spre scări. Lumina verzuie s-a diminuat când spiridușii au început să urce treptele.

Spaima care o încremenise pe fată s-a risipit încet. S-a ridicat în picioare, strângându-l la piept pe Widge, care tremura. Își imaginase mereu că prima luptă adevărată avea s-o entuziasmeze, dar realitatea era un șoc brutal.

Gândește-te ce fel de persoană vrei să fii.

Doisprezece era convinsă că Silver nu s-ar fi ascuns în celulă ca o lașă. Categoric că nici Victory n-ar fi făcut-o. S-a adunat, a țâșnit din celulă, a înșfăcat lumânarea și s-a dus grăbită la Cinci. În dreptul celulei lui căzuseră bucăți mari din tavan. Fata încerca să nu facă zgomot, dar respirația îi răsuna în urechi ca o sirenă de ceață în timp ce se chinuia să pășească peste mormanele de moloz. Ca prin miracol, lumânarea lui încă era aprinsă și cheia se afla în continuare în firidă. Când s-a întors spre Cinci cu ea în mână, a dat de un chip palid, cu ochi holbați.

— Î-în numele Emberului, ce s-a întâmplat? a șoptit el dezorientat.

— Loja e atacată, a șoptit Doisprezece și i-a dat lumânarea din firidă. Trebuie să ajungem pe terenul de antrenament și să-i avertizăm pe ceilalți.

— Îmi descui ușa? a întrebat el.

Aroganța care îl caracteriza dispăruse, astfel că după voce părea mult mai mic.

— Bineînțeles, a bâiguit Doisprezece, vârând cheia în lacăt. Ești... ești bine?

Nu arăta bine când s-a deschis ușa. Fata se aștepta ca Cinci să se îmbulzească pe lângă ea și s-o ia la fugă din prima clipă, dar era țintuit locului. Un fir de sânge închis la culoare îi lucea pe frunte

și avea hainele mânjite de pământ. În spatele lui, celula era distrusă – avea noroc că supraviețuise.

Doisprezece l-a apucat de braț și l-a tras afară, dar Cinci s-a smucit din strânsoarea ei, recăpătându-și expresia arogantă.

— Să-i avertizăm? Asta trebuie să facă straja de noapte!

Ca la un semn, clopotul de alarmă a răsunat grav și amar. Sunetul a cutremurat zidurile de pământ, ajungându-i lui Doisprezece drept în inimă.

Începuse.

Cinci a tresărit la auzul zgomotului. Asta i-a amintit cu durere lui Doisprezece de starea în care fusese și ea cu numai câteva clipe în urmă. Dar dacă Loja era atacată, atunci era hotărâtă să aducă și ea o contribuție la apărarea ei.

— Fie, s-a răstit ea, cu mâinile tremurându-i din cauza adrenalinei. Tu rămâi aici. Eu mă duc să ajut.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, a sărit în grabă peste mormanele de pământ și a alergat spre scări, blestemând când flacăra lumânării a tremurat și aproape s-a stins. Widge și-a înfipt ghearele în blănurile ei când s-au auzit de deasupra zgomote de luptă, iuțindu-i fetei pasul. Mârâituri și răcnete, ordine strigate, sunete de obiecte din metal care se loveau și urlete de răniți se amestecau în vacarmul înfiorător al unei bătălii.

Ușa temniței, aflată în capul scărilor în spirală, fusese smulsă din balamale. Scena de dincolo de aceasta a înmărmurit-o pe Doisprezece. În lumina palidă a zorilor, i se întindea în fața ochilor un coșmar de violență și distrugere.

Lumânarea i-a alunecat dintre degete și Widge a chițăit înspăimântat.

Patru căpcăuni în toată firea răcneau în mijlocul terenului de antrenament, împroșcând cu bale. Înalți de șapte metri și înarmați cu buzdugane, loveau cu furie în Vânătorii care le roiau în jurul picioarelor. Sulițele și săgețile străjii de noapte cădeau în ploaie dinspre podurile cerești, dar nu aveau aproape niciun efect asupra pielii groase a căpcăunilor.

Cu topoarele în mâini, Doisprezece șovăia în pragul ușii rupte, făcându-și curaj.

— Mai bine te dai jos, Widge, a șoptit ea. Lupta asta e pe bune – veverițele n-au ce căuta aici.

Widge i-a aruncat o privire indignată și și-a arătat dinții. Doisprezece nu și-a putut stăpâni râsul agitat.

— Nu știu ce ar putea să facă dinții tăi împotriva unui căpcăun, dar fie ca tine. Totuși ai face bine să te urci în spatele meu.

Veverița i-a făcut pe plac.

Doisprezece a inspirat adânc și a năvălit în hărmălaie.

CAPITOLUL 7

Fata nu a stat pe gânduri, nu a ezitat – a alergat direct la cel mai apropiat căpcăun.

N-a apucat să facă nici trei pași, că ceva uriaș s-a izbit de ea – un zid de blană și colți și duhoare de carne. Fata s-a trântit la pământ și s-a rostogolit, niște colți trosnind la un centimetru de fața ei. Din avânt, lupul iernii a zburat drept peste ea și Widge. S-a întors pe dată, cu ochii lui albaștri și scânteietori și cu limba fluturându-i sălbatic.

Blestemând, Doisprezece a sărit în picioare, ignorând durerea care-i săgeta coastele. Mânerele topoarelor îi alunecau în palmele transpirate, dar din *Bestiarul Magic* învățase un lucru sigur, anume că niciodată nu trebuia să fugi de un lup al iernii. *Întotdeauna* erau mai rapizi. L-a înfruntat fățiș, în timp ce îi dădea târcoale, și i-a urmărit fiecare tremur al mușchilor, fiecare mișcare a ochilor, încercând să ghicească momentul când avea să sară la ea. Viața ei depindea de asta.

Acum.

Lupul s-a năpustit la ea și Doisprezece a sărit

într-o parte, cu topoarele pregătite. Un Vânător a apărut ca de nicăieri și a sfârtecat gâtul fiarei cu cele două săbii. O dâră de sânge strălucitor a țâșnit pe terenul de antrenament și pe zid. Lui Doisprezece i-a sărit inima și Silver s-a întors spre ea cu o privire înnebunită.

— Doișpe! a urlat Bătrâna, încercând să se facă auzită în haosul din jur. Ești în viață! Când i-am văzut ieșind din temniță, am...

A strâns-o de braț cu multă putere. Una dintre cataramele armurii îi atârna și avea sânge pe față, dar ușurarea pe care o afișa era evidentă.

— N-ai ce căuta aici, nu ești antrenată. Du-te în casa de odihnă. Nu mi-aș ierta-o în veci dacă ai păți ceva.

— Silver!

Era Victory, care arăta spre capătul terenului, unde un cerc de Vânători împingea o altă creatură spre zid. Aveau nevoie de ea. Unul dintre căpcăuni a răcnit din nou și pământul s-a cutremurat.

Silver s-a uitat când la Victory, când la Doisprezece, neștiind ce să facă.

— Nu-ți face griji pentru mine, a spus repede fata. Mă descurc și singură.

— La casa de odihnă, Doisprezece, a spus Silver, strângând-o de braț cu și mai multă putere. Nu mă dezamăgi. Ține-te în umbra zidurilor. Mergi repede și discret. Nu atrage atenția.

Vorbea pe un ton grăbit și alarmat pe care Doisprezece n-a putut să-l ignore și, dincolo de asta, fata a sesizat încă ceva – frică. Silver se temea pentru ea. Doisprezece a încuviințat din cap fără niciun alt cuvânt, cu inima bubuindu-i în piept. Vânătorul s-a holbat la ea, apoi a luat-o din loc ca să se alăture echipei, alergând sprintenă drept printre picioarele unui căpcăun furios.

Nebunia luptei infecta aerul. Doisprezece s-a retras în întunericul de la poalele zidurilor, respirând greu și tremurând. Widge a scos un icnet ascuțit de spaimă: dâra de sânge lăsată de lup era chiar lângă ei. Fetei i s-a întors stomacul pe dos când a văzut-o. Apoi, sângele a intrat încet în piatră... și a dispărut.

În același loc, piatra aspră a... nu se putea spune altfel. A început *să tremure*. Ca suprafața unei bălți tulburate de o pietricică.

Doisprezece a înghițit în sec și s-a dat înapoi, privind peste umăr la scena sângeroasă a bătăliei. Oare ținea de atac? Zidul s-a umflat în afară, distorsionându-se teribil. Fata s-a aruncat la pământ în ultima clipă. Cu un scrâșnet grav, ca de pietre care se freacă între ele, o figură animalică s-a smuls din perete și a sărit peste Doisprezece, țâșnind la luptă.

Din spinarea ei, Widge a chițăit surprins. Doisprezece s-a rostogolit și, când a privit în spate, a rămas mută de uimire. Figura care sărise peste ea

era un câine uriaș de piatră, mare cât un cal. Și-a înfipt colții într-un lup al iernii și l-a scuturat cu sălbăticie, azvârlindu-l de parcă ar fi fost mic cât un iepure. Vânătorii care l-au văzut au izbucnit în urale, timp în care câinele i-a răpus și pe ceilalți lupi și apoi și-a îndreptat atenția asupra celui mai apropiat căpcăun. Doisprezece se holba uluită. El să fi fost? Își imaginase mereu că era doar o poveste pentru distracția elevilor mai mici. Dar uite că apăruse: Păzitorul Lojii.

Căpătând curaj, Doisprezece a alergat pe lângă zid, spre casa de odihnă. Ar fi intrat dacă în spatele ei n-ar fi răbufnit un răcnet zguduitor. Unul dintre căpcăuni se zgâria pe față cu ghearele, cu o săgeată înfiptă adânc în obraz. S-a împiedicat și a picat într-un genunchi. Părul de pe spinare îi ajungea aproape de pământ și era suficient de mițos încât să te poți cățăra pe el. Doisprezece s-a repezit la el înainte să poată judeca limpede. Widge i-a chițăit scandalizat de pe umăr.

În timp ce alerga, înaintea ochilor i-a fulgerat chipul lui Silver. Bătrâna ar fi fost mândră de ea pentru că voia să-i ajute pe ceilalți Vânători, nu? Nu ăsta era spiritul Lojii?

Doisprezece a sărit în spinarea căpcăunului chiar înainte ca acesta să se ridice din nou. S-a ținut de el cu toată puterea când pământul i-a fugit de sub picioare, apoi a început să se cațăre,

concentrându-se asupra mâinilor și picioarelor și fiind recunoscătoare pentru faptul că fiara n-o observa din cauza Vânătorilor. Widge avea atâta minte cât să nu-i distragă atenția, dar parcă dezaprobarea radia din el în valuri. Cu toate că respira pe gură, lui Doisprezece îi venea să vomite din cauza duhorii.

Pe umerii căpcăunului creșteau fire de păr sârmoase, groase cât degetul. Doisprezece a apucat două și s-a ajutat de ele ca să se ridice. Imediat, creatura a întors capul și s-a uitat la ea. Avea fața incomod de aproape de a ei, se holba la ea cu niște ochi de un maroniu șters și avea dinți cenușii și respingători, ca niște pietre funerare. A deschis gura și a răcnit. Zgomotul i-a zguduit oasele și Doisprezece a simțit că-i explodează capul. A fost împroșcată cu picături de bale. Widge s-a ferit de ele, pitindu-i-se înăuntrul blănurilor.

Căpcăunul a încercat s-o apuce cu o mână imensă, dar Doisprezece s-a aplecat, lovindu-l cu sălbăticie peste degete cu toporul. A răcnit iar și a încercat s-o apuce din nou, dar i-a distras atenția un urlet înfiorător, care a răbufnit pe terenul de antrenament. Preț de o clipă, toți au încremenit și s-a lăsat o tăcere sinistră.

În capătul terenului, un cerc de Vânători încolțiseră la zid o cu totul altfel de creatură.

— Nu se poate, a exclamat Doisprezece,

zdruncinată până-n măduva oaselor de imaginea unei noi orori.

Widge a scos capul imediat, cu ochii sclipindu-i de curiozitate.

În lumina dimineții, era aproape translucid. Dar din umbre se distingea mai clar – foarte înalt, subțire ca un schelet, aproape lipsit de culoare. „Fața" lui era un oval neted, fără trăsături. Fire de păr negru și incredibil de lung se unduiau în spate ca niște șerpi. În fiecare palmă, câte o gură neagră și flămândă era căscată în țipete mute. Doisprezece și-a dat seama fără urmă de îndoială că era un Macabru.

Asta schimba totul. Nici nu învățaseră despre Macabri la orele despre creaturi; erau atât de rari și de periculoși, încât nu se punea problema ca elevii să-i poată întâlni. Chiar și printre Vânători erau puțini cei care îi văzuseră vreodată, darămite să-i înfrunte.

Silindu-se să inspire, Doisprezece și-a amintit ce scria în *Bestiarul Magic* despre acest subiect:

Aceste creaturi sinistre bântuie Pustiul Înghețat din nordul îndepărtat și, din fericire, sunt văzute foarte rar. Puțini oameni s-au aventurat să le studieze obiceiurile și rar s-a întâmplat ca aceștia să supraviețuiască. Mărturiile anecdotice indică

faptul că Macabrii se hrănesc cu căldură, că simt prezența trupurilor vii de la distanțe de kilometri întregi și că își urmăresc prăzile orientându-se după căldura lor.

În situația în care te confrunți cu un Macabru și porți arme din bronz, atunci ai o mică șansă de a-l ucide pe căile obișnuite, cu toate că pielea lui este extraordinar de tare. În caz contrar, trebuie să fugi și să îndrumi Macabrul spre o pradă mai mare și mai tentantă. Nu uita niciodată că o singură atingere a mâinilor Macabrului pe pielea expusă provoacă moartea; gurile lui îngrozitoare vor înghiți toată căldura din trupul tău. Victima nefericită moare înghețată pe loc.

Agresivitate: 10/10.
Grad de pericol: 10/10.
Dificultatea înfrângerii: 10/10.

Doisprezece și-a schimbat poziția și a înșfăcat părul căpcăunului cu ambele mâini, în timp ce acesta lovea cu picioarele în Vânătorii dimprejur.

Dar nu și-a luat ochii de la Macabru. A văzut cu mândrie că Silver și Victory conduceau un atac coordonat.

Macabrul era încolțit și un zid de scuturi îl ținea pe loc. Vânători cu arme de bronz atacau în valuri perfect sincronizate, sărind în interiorul cercului peste mânuitorii de scuturi, lovind și retrăgându-se apoi la adăpost printre pavezele care se dădeau la o parte ca să le facă loc. Erau mișcări pe care le exersaseră de multe ori în timpul antrenamentelor de luptă și care lui Doisprezece i se păruseră inutile. Văzându-le aplicate acum, aproape că i se tăia respirația.

Macabrul a urlat din nou și lui Doisprezece i-au clănțănit dinții. Cu inima înfrigurată, a văzut că doi Vânători stăteau nemișcați în interiorul cercului de scuturi, în poziție de luptă, cu armele ridicate și gata să lovească; nu mai erau trupuri vii, ci statui de gheață neînsuflețite.

S-a pregătit și următorul val de Vânători.

— Înaintați! a strigat Silver, sărind peste scuturi cu două săbii în mâini.

Douăzeci de Vânători au sărit ca un singur trup înăuntrul cercului defensiv și au înaintat asupra adversarului, cu armele pregătite. Sub privirea uluită a lui Doisprezece, Victory și Silver au atacat împreună, sărind sprinten înainte și-napoi, derutându-l pe Macabru atât de mult, încât nu mai știa

în ce direcție să se întoarcă. A urlat din nou și, ca răspuns, a răcnit și căpcăunul de sub Doisprezece.

Apoi, în toiul acelor mișcări precise și îndelung exersate, s-a întâmplat inimaginabilul – Victory s-a împiedicat, lovindu-se de Silver. Lui Doisprezece i s-a strâns stomacul de groază. Silver s-a străduit să-și recapete echilibrul. Macabrul i-a simțit dezavantajul și s-a întors spre ea înainte ca ceilalți să poată reacționa. Părul i s-a împletit în funii și a țâșnit la Bătrână, cuprinzând-o de încheietura mâinii și târând-o spre mâinile întinse și monstruoase ale creaturii.

Doisprezece nu s-a putut clinti, incapabilă să-și ia ochii de la ce se petrecea. Pe umărul ei, Widge a început să tremure. Luptând cu toate forțele, Silver a lovit iar și iar Macabrul, dar acesta a târât-o tot mai aproape.

— Tăiați-i părul! a țipat Victory, grăbindu-se să-și repare greșeala.

Vânătorii i-au dat ascultare, lovind în Macabru cu disperare. Fără rost. Mâinile lui au cuprins fața lui Silver cu un gest aproape tandru. Culoarea a început imediat să i se scurgă din trup. Până și armura a început să pălească, iar Silver s-a prefăcut în gheață sub ochii îngroziți ai Vânătorilor. În vreme ce Bătrâna se împuțina, Macabrul pulsa de viață, cu silueta mai limpede în lumina slabă a dimineții.

Doisprezece nu știa dacă țipătul pe care-l auzea era al ei sau al lui Victory. Timpul parcă a încetinit și zgomotul bătăliei s-a estompat. Propria-i răsuflare i-a sunat cumva stâlcită. Un colier de fier parcă îi strângea pieptul de fiecare dată când expira. Genunchii îi tremurau și vedea ca prin ceață. Widge i s-a lipit de obraz, agitând din coadă îngrozit.

Nu putea fi adevărat, pur și simplu nu se putea. Silver nu murise – era imposibil.

Nu imposibil, niciodată imposibil, i-au vuit gândurile amare. *Asta pățesc oamenii la care ții. Cu siguranță nu e nevoie să ți se repete lecția.*

Puncte negre i-au dansat înaintea ochilor și în clipa următoare a căzut, înconjurată de o ploaie de săgeți. Pământul a năvălit spre ea și toate au alunecat în întuneric.

CAPITOLUL 8

Toate o dureau. Doisprezece avea gura plină de sânge, nasul era plin de duhoare de căpcăun și, oricât ar fi clipit, vederea nu i se limpezea.

— Widge, a hârâit îndată ce a izbutit să-și stăpânească limba. Unde ești?

Ceva i s-a mișcat pe piept și un nas mic i-a mângâiat obrazul. A fost inundată de un sentiment de ușurare. A mișcat ușor mâna ca să-l mângâie, uimită că nu simțea nicio ruptură în trup.

— Doisprezece, mă auzi? s-a auzit o voce cunoscută de alături.

Fata a clipit înnebunită, cu un val de negru în fața ochilor.

— Victory? a întrebat ea când umbrele s-au contopit încet, într-o formă ușor de recunoscut.

Instructoarea ședea alături de ea, cu chipul alb ca de moarte și mânjit cu sânge și mizerie.

Doisprezece se afla în sala pentru bolnavi, o încăpere mică și văruită, și în aer se simțea un miros puternic de perișor și de jaleș. Cinci Vânători zăceau

nemișcați în paturile înșiruite sub ferestrele înalte și înguste. În căminele mici din capetele paturilor ardeau focuri. Pe podeaua curată se vedeau razele soarelui iernatic. Cineva întinsese o blană de urs peste ea, dar Doisprezece era înfrigurată până-n măduva oaselor, iar amintirile îi reveneau încet.

— Da, te aud, a bâiguit ea, încercând să se ridice în capul oaselor, moment în care a fost izbită de un val de durere și de amețeală.

A ignorat mârâiturile dezaprobatoare ale lui Widge. A descoperit cu surprindere că încă avea topoarele în mâini.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai căzut de pe umărul căpcăunului, a spus Victory. Ai ricoșat din piciorul lui și așa unul dintre Vânători a reușit să te prindă. Ai noroc că nu ți-ai rupt toate oasele din trup.

— Și Silver...? a întrebat Doisprezece.

Nu s-a încumetat să sfârșească întrebarea.

— A murit, a spus Victory, pierzându-și vocea pe ultimul cuvânt.

Doisprezece a înghițit în sec și și-a dat seama furioasă că lacrimile îi înțepau ochii. Mâna lui Victory a întâlnit-o pe a ei și a strâns-o o singură dată, cu putere. Pe chipul Vânătorului se vedea devastarea pe care o simțea și fata.

— A murit din vina mea, a șoptit Victory.

Vigilență constantă, Doisprezece. O singură clipă e de ajuns... o singură scăpare... iar consecințele...

Și-a ascuns fața în mâini, dar s-a scuturat repede și s-a îndreptat de spate înainte ca Doisprezece să găsească vorbe potrivite. N-o mai văzuse pe instructoare în postura asta.

— Trebuie să-mi spui tot ce ai văzut și ai auzit în temniță înaintea atacului, a spus ea, recăpătându-și tonul obișnuit, dar mai ascuțit.

Încuviințând din cap și măcinându-și durerea, Doisprezece i-a povestit tot ce și-a putut aminti.

— Ești absolut sigură că erau spiriduși? a întrebat Victory la urmă.

— Da, a spus Doisprezece cu hotărâre. Sunt ușor de recunoscut.

— Așa e, a spus Victory încet, dar ești singura care i-a văzut.

Doisprezece a holbat ochii de uluire.

— Dar Cinci? Și el era acolo!

— Trebuie să-și fi pierdut cunoștința în urma exploziei, a spus Vânătorul cu amărăciune. A urcat în curte abia când îl răpuneam și pe ultimul căpcăun. Și nici straja de noapte nu i-a văzut.

Doisprezece a chibzuit la toate acestea în tăcere.

— Ești sigură că i-ai auzit spunând că „o vor găsi"? a întrebat Victory.

În glas i se citea neliniștea.

— Da, a spus Doisprezece, încruntându-se. Sunt sigură.

Victory s-a ridicat și a început să se plimbe prin dreptul paturilor, încleștând maxilarul.

— Lipsește o elevă, a spus ea în cele din urmă, pe un ton încordat. Șapte nu mai e în incinta Lojii.

— Poftim?

Șocul i-a provocat o durere fizică, ca un ghimpe care-i sfâșia centrul pieptului. Widge a încremenit și parcă nici nu mai respira.

Nu Șapte. Nu și ea.

— Credem că a fost răpită, a continuat Victory.

Instructoarea s-a întors din nou spre Doisprezece și i-a observat tremurul subit din degete.

— Ești bine?

Preț de o clipă, Doisprezece nu a putut vorbi, ci doar și-a amintit-o pe Șapte așa cum o văzuse ultima dată, zâmbindu-i încurajator în timp ce se afla în urma lui Silver, în drum spre temniță. Cu un zâmbet căruia rar îi răspundea cu aceeași măsură.

— Am... da.

Își simțea gura uscată ca un deșert.

— Ce s-a întâmplat? Cum au luat-o? Și unde au dus-o?

— Nu știm, a spus Victory încet. Spuneai că așa-numitul Morgren avea magie. Spiridușii magi erau vestiți în trecut pentru puterea lor, dar...

S-a oprit și a clătinat din cap.

— Trebuie să raportez consiliului. Mărturia ta e esențială.

Înainte ca Doisprezece să poată răspunde, instructoarea s-a întors brusc și a luat-o din loc, călcând zgomotos pe dalele de piatră.

Doisprezece și-a plimbat privirea tulburată prin încăpere. *Unde era Șapte?* Neliniștea îi fremăta sub piele ca într-un stup de albine.

Îi răsunau în gând cuvintele lui Victory. *Spiriduși. Răpit. Magie.*

Dacă ceea ce văzuse în temniță era atât de important, atunci n-ar fi trebuit să le vorbească chiar ea celor din consiliu?

A întâlnit privirea lui Widge și a luat o hotărâre. Asta trebuia să facă. Da, categoric asta trebuia. A aruncat blana și s-a ridicat nesigură în picioare. Podeaua parcă se înclina, dar a pornit spre ușă și a coborât treptele împleticindu-se. Widge chițăia pe umăr ca s-o încurajeze, înfigându-și ghearele cu putere când simțea că se clatină.

Terenul de antrenament era distrus, aproape de nerecunoscut în urma pagubelor suferite. Căpcăunii și lupii iernii erau morți și în aer se simțea un iz puternic de sânge. Nu mai rămăseseră în picioare decât Vânătorii înghețați de Macabru și Macabrul însuși. Lui Doisprezece aproape că i-a

stat inima când l-a văzut, dar apoi a observat sabia de bronz care-i ieșea din piept. Era mort, transformat în gheață, la fel ca victimele sale. S-a ferit să se uite la celelalte statui de gheață, care se topeau încet, dar încă simțea în suflet o durere mistuitoare din cauza pierderii lui Silver.

Înăbușindu-și suspinele, a încordat umerii și a pornit grăbită spre Sala Mare. Chiar înainte să ajungă la uși, a auzit o ceartă și glasuri zgomotoase.

— *Vrăpii râzătoare*! a răsunat vocea inconfundabilă a Bătrânului Hoarfrost. Drăcie, nu suntem la Târgul Plutitor, Cirrus. Ce urli așa?

— Iartă-mă, s-a burzuluit acesta, dar am de ce! Victory are dreptate: Păzitorul ar fi trebuit să pornească pe urma fetei. În fiecare clipă pierdem din lumina zilei și ea se depărtează tot mai mult! Și dacă au luat-o *spiridușii*...

— Așa-i, a spus Hoarfrost. *Dacă* au luat-o spiridușii... Păzitorule, tu ce zici?

— Locul meu e aici, a spus o voce ciudat de gravă și aspră. Zidurile noastre au fost străpunse. Nicicând nu s-a mai întâmplat una ca asta. Încă se poate să fim în pericol.

Doisprezece s-a apropiat de ușile enorme și a crăpat una dintre ele doar cât să poată privi înăuntru. Vânătorii stăteau cu spatele la ea, uitându-se la Păzitorul de piatră.

— Trimiteți Vânători pe urma fetei, i-a îndemnat el. Eu trebuie să rămân.

În mulțimea de trupuri, Doisprezece a zărit chipul încordat al lui Victory.

— Păzitorule, cu tot respectul, nu sunt de acord. Puterea ta în luptă este *exact* ce ne trebuie pentru recuperarea elevei pierdute.

Vocea i-a răsunat plină de autoritate și printre Vânători a izbucnit o rumoare aprobatoare.

— Ești mai rapid decât mițoșii noștri și ai ajunge fata din urmă înaintea noastră. Noi, Vânătorii, suntem mai numeroși: putem să surpăm tunelul și să întărim Loja mai repede decât tine.

În vocea instructoarei s-a strecurat o notă de frustrare:

— Ceea ce spun e logic. Nu înțeleg de ce mai ești aici. Nimic asemănător nu s-a mai întâmplat de la Războiul Întunecat – răspunsul nostru trebuie să fie o lovitură de ciocan. Păzitorule, tu ești acea lovitură!

Au izbucnit strigăte amestecate, de aprobare și de dezacord, care au cutremurat ușa de lemn sub degetele lui Doisprezece.

— LINIȘTE! a răcnit Bătrânul Hoarfrost.

Vacarmul s-a stins într-o clipă. Doisprezece s-a apropiat, vrând să audă ce spunea Bătrânul.

— Avem mărturia unei singure fătuci că au fost spiriduși pe-aici. Dintre voi nu i-a văzut nimeni.

Păzitorul nostru nu i-a văzut. Nu i-a văzut niciunul din elevii *de încredere*. *Sfredele sforăitoare*! Ce-a zis Doisprezece n-are noimă. Nu mai sunt spiriduși magi – vrăjitoarele de la Icegaard au făcut așa încât să nu mai apară.

Doisprezece a simțit cum încep să-i dogorească obrajii și a strâns pumnii. Bătrânul Hoarfrost chiar credea că minte? Widge a mârâit încet de pe umărul ei.

— Silver avea încredere în ea, a răspuns Victory pe un ton egal. Ea ar fi ascultat-o.

— Silver a murit, a spus Hoarfrost scurt.

În tăcerea care a urmat, cuvintele stinse ale lui Victory au răsunat limpede.

— Și *eu* am încredere în ea.

Preț de o clipă, Doisprezece n-a mai simțit decât zvâcnetul propriei inimi. Auzind-o pe Victory, o senzație plăcută de căldură i-a cuprins trupul.

— Se potrivește cu un șir întreg de semne, a strigat o voce după o clipă. Lupii iernii, vrăpiile, *toate* creaturile pe care le credem sezoniere au devenit periculoase pe tot parcursul anului. Creaturile întunecate ne fac mai multe probleme decât oricând și posesiunile stafiilor n-au mai fost atât de numeroase de secole întregi. Trebuie să existe o cauză pentru toate acestea.

O voce timidă a strigat:

— Să anunțăm la Icegaard că am fost atacați?

Lui Doisprezece i-au ajuns la urechi sunete batjocoritoare.

— La *vrăjitoare*? Ele ce-o să facă?

Vocea de dinainte a răsunat din nou, pe un ton defensiv.

— S-ar putea să știe anumite lucruri pe care noi nu le cunoaștem. Poate că ne vor ajuta să găsim fata.

— De zeci de ani n-am mai auzit nici pâs de la vrăjitoare, a spus Bătrânul Hoarfrost, și nici acum nu mi-e a crede c-o să ne sară în ajutor.

Doisprezece a eliberat aerul pe care nu observase că-l ținea în piept și a ieșit înapoi pe terenul de antrenament, cu gândurile vuindu-i în minte. Stomacul i se strângea de groază când se gândea la soarta lui Șapte. Fusese răpită și Păzitorul refuza să pornească după ea. Mai rău, Vânătorii zăboveau, certându-se în clădirea lor de consiliu, în timp ce Șapte era dusă tot mai departe.

I-a venit o idee strălucitoare ca un foc de semnalizare, dar a înăbușit-o repede. Nu putea să renunțe la planurile sale de dragul unei fete pe care abia o cunoștea. S-a întors și, cu pași apăsați, a traversat terenul spre casa de odihnă.

„Nu-mi pasă. *Nu-mi* pasă", și-a șoptit ea.

Dar minciuna avea un gust neplăcut și Vânătorii înghețați o priveau critic, în tăcere.

Widge a ascultat-o cu capul înclinat într-o parte, fără mare încredere, după care i s-a gudurat cu blândețe pe lângă obraz și i-a lins urechea. Mereu simțea când era supărată. Doisprezece și-a trecut degetele prin blana lui, amintindu-și momentul în care îl primise de la Șapte.

„Nu prea știu să am grijă de lucruri", spusese Șapte cu un zâmbet ciudat și încordat. „Dar cred că tu știi."

Pe vremea aceea, Widge era atât de mic, încât îi încăpea în palmă. Abia mijise ochii și n-avea blană mai deloc, dar era frumos și așa. Era clar că Șapte ar fi vrut să-l păstreze, dar a preferat să i-l dea lui Doisprezece, fără să ceară nimic la schimb.

I-a răsărit în minte chipul ei, cu un zâmbet călduros și atât de asemănător celui cu care o privea Poppy.

Poppy. Numele i-a zdruncinat toată ființa și Doisprezece a tresărit sub greutatea lui.

Nu. Aici era vorba despre Șapte, nu despre *ea*.

O voce i-a răsunat în cap. *Gândește-te ce fel de persoană vrei să fii.*

Fata s-a încordat și a privit spre capătul terenului de antrenament, la figura înghețată a lui Silver, și durerea i-a chircit stomacul. Oare Bătrâna ar fi fost de acord cu planul pe care-l concepea? A simțit că așa ar fi fost.

Cu pumnii încleștați și hotărârea luată,

Doisprezece a alergat la casa de odihnă, cu un scop nou. Trebuia să fie rapidă. În lumina slabă a coridoarelor pe care se aflau dormitoarele băieților și ale fetelor, a văzut că ușile erau încuiate, ca să-i țină pe elevi înăuntru. S-a repezit la cea mai apropiată, a tras zăvorul și a deschis-o.

— Vânătorii spun că acum putem să ieșim, a strigat senină în întuneric.

Chipuri slab luminate au privit-o cu speranță.

— Era și timpul! a zis un băiat, îmbulzindu-se pe lângă ea și pornind spre terenul de antrenament. Căpcăunii mai sunt acolo? Și lupii iernii? Chiar a apărut Păzitorul?

Elevii au fugit după el și Doisprezece a descuiat și celelalte uși, până când coridoarele și terenul de antrenament s-au umplut de țipete înnebunite de uimire.

Doisprezece a intrat în dormitorul său și s-a simțit ușurată când l-a găsit pustiu. Și-a pus repede cele mai călduroase haine: două perechi de pantaloni de lână – ceruite și impermeabile, dar moi pe dinăuntru –, trei perechi de șosete, pe care le-a îndesat în ghetele îmblănite, trei tunici groase, peste care a îmbrăcat o blană de urs, cea mai călduroasă căciulă de blană din câte avea, un fular și mănuși. Peste toate acestea și-a legat centura de care erau prinse cuțitul și curelele cu topoare, în timp ce Widge s-a

chinuit să tragă de sub pat o desagă prăfuită din pânză. În aceasta, Doisprezece a îndesat pături și mantii, precum și exemplarul său din *Bestiarul Magic*. Fără să-și tragă sufletul, a ieșit în grabă înapoi pe terenul de antrenament și, pășind din nou în lumina zilei, a zâmbit larg, fără să se poată abține.

Era haos. Elevii mișunau peste tot, cățărându-se pe căpcăuni, împungând lupii morți. Vreo doi Vânători încercau să-i adune, dar parcă ar fi încercat să mâne albine. După ce stătuseră încuiați atâta vreme în camerele lor, copiii nu se grăbeau să se întoarcă.

Doisprezece a alergat ușor spre bucătărie, a intrat și a privit rafturile lungi și ordonate, pline de borcane și sticle etichetate. Pe umărul ei, Widge a devenit dintr-odată foarte interesat, agitându-și entuziasmat nasul. Lângă cuptoare erau tăvi cu pâinile coapte cu o zi în urmă. Doisprezece a luat două dintre ele, niște carne uscată, o pungă mică cu stafide și trei mere. Și-a vărsat în buzunar un borcan cu alune pentru Widge și apoi a adăugat în desagă o cutie de chibrituri și niște lumânări. Atentă să nu atragă atenția Vânătorilor, a ieșit din bucătărie pe furiș și a pornit grăbită spre depozitul de arme.

Înăuntru, lucrurile fuseseră ordonate la loc. Dulapurile se întindeau din nou în șiruri regulate,

cu arme lucitoare aranjate atent. Doisprezece a luat una dintre torțele din dosul ușii și a înaintat printre săbii, arcuri și topoare, trecând până și de îmblăciile și ciocanele de război rar folosite, până când a ajuns în fundul clădirii. Aici, ascunsă într-un ungher, ca și când Vânătorii ar fi sperat că va fi uitată, se afla o cușcă mare din plasă de sârmă, cu ușa încuiată cu lacăt.

Cu ajutorul topoarelor, a rezolvat lacătul într-o clipă și a intrat în cușcă, respirând cât putea de încet. Widge a chițăit speriat și a dispărut sub blana ei de urs. Înaintea ochilor, fata avea un singur dulap cu patru rafturi și pe fiecare dintre acestea, la distanțe egale, erau așezate câte trei cutii de lemn simple și mari cât palma.

Fără să mai stea pe gânduri, a luat cutia cea mai apropiată și a deschis capacul cu degete tremurânde. A apucat să distingă trei figuri ghemuite și luminoase, moment în care o pereche de ochi s-a deschis și Doisprezece a închis capacul subit. Sub degetele ei, lemnul s-a încălzit și s-a răcit la loc. Oftând ușurată, a vârât cutia până în fundul sacului și s-a întors repede pe terenul de antrenament.

Afară, și mai mulți Vânători ieșiseră din clădirea de consiliu și elevii erau conduși repede înapoi în dormitoare. Timpul era scurt. Doisprezece s-a

furișat pe lângă zid, de-a lungul bazelor fortăreței, luând-o înspre temniță. S-a oprit în prag și a inspirat adânc, după care, rezistând tentației de a privi în urmă, a lăsat în spate lumina palidă a zilei și a pătruns în întunericul abisal.

CAPITOLUL 9

Doisprezece a coborât treptele în grabă și noaptea a înconjurat-o, înăbușitoare ca o îmbrățișare nedorită. A scos cutia de chibrituri, a aprins unul și, orbită pe moment de explozia de lumină, a bâjbâit după o lumânare pe care s-o aprindă. Scara spiralată s-a ivit sub ea – pe trepte dansau umbre ciudate.

Ignorând presimțirile, Doisprezece a coborât până unde îi văzuse pe spiriduși, minunându-se de molozul peste care se chinuise să treacă mai devreme. Rădăcini veștejite atârnau din tavan, atingându-i fața ca părul ud al unui copil înecat. S-a cutremurat și a intrat în celula din care ieșiseră spiridușii.

Zidul din fund explodase spre interior. În locul lui se afla acum intrarea largă într-un tunel. Dinăuntru venea o duhoare malefică de căpcăun și întunericul fremăta flămând și răuvoitor. Doisprezece a inspirat adânc și a privit în hău, conștientizându-și spaima și prefăcând-o în dezgust.

Lui Victory nu i-ar fi frică. Gândește-te la Șapte. Gândește-te la Silver.

A înghițit, deși avea gura uscată, și, pășind peste movilele de pământ, a intrat în tunel. Widge a alergat pe brațul ei, oprindu-se la un centimetru de flacăra lumânării și cercetând cu privirea umbrele din față. Patru ochi erau mai valoroși decât doi. Ceara fierbinte îi curgea fetei pe degete și, în tăcerea întreruptă numai de respirația ei sacadată, a luat-o din loc, mijind ochii în bezna din fața ei. Tunelul era perfect circular și drept ca o săgeată, nefiresc sub toate aspectele. Fusese creat pe cale magică, Doisprezece era convinsă de asta.

A mers ore în șir, până când din lumânare i-a mai rămas doar un ciot și imaginația a ajuns s-o atace cu o armată de orori. Dacă tunelul nu ducea direct afară? Dacă se rătăcise sub pământ? Dacă ea și Widge nu erau singuri?

Strângând din dinți, Doisprezece a grăbit pasul, până când tunelul a început să urce și un crâmpei de lumină s-a ivit în depărtare. Widge a zvâcnit bucuros din coadă, alergându-i de pe încheietura mâinii pe umăr și înapoi. Stăpânindu-și chiotul de ușurare, fata a luat-o la fugă, până când tunelul i-a eliberat în lumina blândă a după-amiezii târzii. Fata a inspirat adânc aerul curat și înțepător de rece și și-a îngăduit un moment de satisfacție triumfătoare.

Era înconjurată de pini tineri, subțiri și lunguieți, ale căror umbre brăzdau pământul acoperit cu zăpadă. Printre copaci, soarele iernii se pierdea

după Munții Colțului, colorând lumea cu razele lui aurii și din ce în ce mai slabe. Doisprezece scotea aburi pe gură în timp ce se fâțâia încolo și-ncoace, încercând să se orienteze, dar Loja era de negăsit. Tunelul o dusese undeva mai departe în inima munților. Copacii și zăpada se întindeau cât vedea cu ochii. Tăcerea era desăvârșită. Pe umărul ei, Widge s-a oprit din mișcare cu un aer sumbru și entuziasmul amândurora s-a risipit.

Frica i-a provocat un gol în stomac și, din instinct, Doisprezece a început să cerceteze terenul dimprejur, concentrându-se pe interpretarea semnelor găsite aici – orice, numai să nu se gândească la enormitatea misiunii pe care și-o asumase.

Se vedeau o mulțime de urme și, privite atent, acestea au început să contureze o poveste. Creaturile sosiseră din direcții diferite, dar intraseră în tunel împreună. I-au atras atenția trei seturi de urme care porneau în direcția opusă și a oftat ușurată. Nu avea nicio garanție că spiridușii plecaseră pe aceeași cale pe care veniseră, dar aici se vedeau două șiruri strâmte de urme de spiriduș și, între ele, urmele inconfundabile ale unui om.

— Șapte, a murmurat Doisprezece privindu-le.

Fusese în viață și suficient de zdravănă cât să poată merge.

Pentru moment.

Fata a scuturat din cap, ca să-și alunge din minte toate atrocitățile spiridușilor despre care învățase la ore și blestemându-și memoria ascuțită. Avea s-o găsească pe Șapte și s-o aducă înapoi. Neapărat.

— S-o luăm din loc, i-a mormăit lui Widge.

Veverița i-a gâdilat nasul cu mustățile și fata și-a verificat topoarele, pornind la drum.

— Ne-au mai rămas doar câteva ore de lumină.

Vocea îi răsuna nefiresc de tare în tăcerea vastă care o înconjura.

Dincolo de luminiș, copacii creșteau mai înghesuiți și trunchiurile le sclipeau de la promoroacă. Urmele șerpuiau printre ei, ieșind apoi pe terenul descoperit al unei pante domoale și nămețite. Colții zgâriau cerul în depărtare. Doisprezece s-a oprit subit, plimbând agitată ochii peste o învălmășeală de urme lăsate în zăpadă. Trei sănii și pe puțin încă patru spiriduși așteptaseră aici întoarcerea semenilor.

Fata s-a strâmbat la soarele care apunea și a inspirat adânc ca să-și liniștească zbuciumul inimii, supărată pe sine pentru că nu prevăzuse situația de față. Spiridușii aceștia coordonaseră o serie de realizări aparent imposibile: bineînțeles că își planificaseră și fuga cu aceeași atenție.

Widge și-a zburlit coada la auzul unui scrâșnet moale de zăpadă, care venea din spatele lor. Topoarele lui Doisprezece i-au apărut în mâini

într-o clipă, dar ea și veverița nu aveau unde să se ascundă. S-a întors spre copaci, fremătând de frică și de hotărâre, și a văzut o siluetă întunecată în depărtare, îndreptându-se spre ea cu pași neînduplecați, de prădător.

Inima a început să-i zvâcnească înnebunită, dar s-a ținut pe poziție.

A înțeles despre ce era vorba abia când figura a ajuns mai aproape de ei: Păzitorul Lojii. Nu a coborât topoarele la apropierea lui. Fiind în asentimentul ei, Widge și-a arătat colții și și-a zburlit blana.

Văzuse multe lucruri ciudate de când venise la Lojă, dar Păzitorul era de departe cel mai ciudat. Era făcut din piatra roșiatică a zidurilor Lojii, dar arăta atât de verosimil, încât s-ar fi putut crede că avea un trup din carne și oase dacă n-ar fi fost atât de mare. Avea una dintre urechi sfâșiată, lucru care îi dădea un aspect periculos. Cu un fior de groază, Doisprezece și-a amintit cum Păzitorul azvârlise un lup al iernii de parcă n-ar fi cântărit mai nimic. A strâns și mai bine degetele pe mânerele topoarelor și l-a privit cu cea mai fioroasă expresie de care era în stare. Păzitorul s-a oprit înaintea ei, cu urechile ciulite și cu o privire gravă.

— Ce cauți aici? a întrebat el cu o voce scrâșnitoare, ca de pietre de moară.

S-a uitat la Doisprezece, apoi la Widge și iarăși la Doisprezece.

— Întoarceți-vă la Lojă imediat. Vânătorii își vor face griji.

Doisprezece nu și-a putut stăpâni un pufnet batjocoritor.

— Așa cum își fac griji pentru Șapte? Cred că mi-e mai bine aici.

S-a abținut să tresară când Păzitorul s-a aplecat asupra ei, cercetându-i îmbrăcămintea și desaga încărcată până la refuz.

— Încerci să iei urma vânătorașei de una singură, a spus el, cu un aer de evidentă dezaprobare.

— Nu *încerc*, chiar o fac, a spus ea, înălțând bărbia.

Expresia ei și dinții descoperiți ai lui Widge l-au provocat s-o contrazică.

Râsetul lui ca un lătrat răgușit a luat-o pe nepregătite.

— Dar acum sunt eu aici, a spus el, privind-o și agitând încet din coadă. Trebuie să te întorci.

Văzând că se amuză, Doisprezece s-a înfuriat și a simțit cum crește în ea mânia.

— Nici măcar n-ai vrut să vii, a spus ea, mai tare decât dorise. Te-am auzit în Sala Mare. Cred că nici nu vei *încerca* s-o aduci înapoi pe Șapte.

Păzitorul și-a oprit mișcările cozii și din adâncul gâtului i-a răsunat un mârâit grav și amenințător. Strângând din dinți, Doisprezece i-a întors spatele, aplecându-se din nou asupra urmelor de pe jos.

— Ceea ce am spus consiliului e adevărat, i-a spus el din spate. Planul acesta e nechibzuit. Dar Bătrânii oricum mi-au poruncit să găsesc copila. Deci trebuie s-o fac.

Apoi a mârâit și mai adânc:

— Întoarce-te la Lojă. *Acum.*

Doisprezece s-a întors fulgerător spre el, strângând topoarele în mâini:

— Nu!

Cuvântul a răsunat ferm și hotărât. În tăcerea care a urmat, expresia Păzitorului a trecut de la iritare la îngrijorare și iarăși la iritare.

— Pierzi timpul, a mârâit el, privind spre umbrele tot mai adânci care se întindeau pe șesul înzăpezit. Fata se depărtează tot mai mult.

— Atunci mai bine ai porni la drum, a spus Doisprezece. Te urmez îndeaproape.

Păzitorul a făcut ochii mari, uluit.

— Nu ai mițos. Cum vei traversa Colții?

Widge s-a holbat la Păzitor și apoi s-a întors spre Doisprezece, așteptându-i răspunsul cu o nerăbdare care i se simțea până în vârful mustăților.

Doisprezece a tresărit. Ar fi luat un mițos de călărie dacă ar fi avut cum să-l conducă pe terenul de antrenament fără să fie văzut.

— Pas cu pas, a răspuns ea cu mai multă convingere decât avea de fapt. Exact ca tine.

Widge i-a aruncat o privire cam sumbră, plecându-și coada de dezamăgire.

Păzitorul a râs din nou, de data asta fără umor:

— Copilă ridicolă.

Doisprezece s-a zburlit.

— Știu ce mă așteaptă și știu să-mi port de grijă.

Apoi a privit cu subînțeles spre soarele care apunea după munți:

— Nu plecăm odată?

În loc să țâșnească pe lângă ea, așa cum se aștepta, Păzitorul a început să se plimbe de colocolo, cu o agitație evidentă în fiecare mișcare.

Încercând să-l ignore, Doisprezece s-a întors spre urmele din zăpadă și le-a cercetat mai atent. Urmele lui Șapte deveneau din ce în ce mai șterse pe măsură ce se apropiau de locul în care fuseseră săniile. Duceau la o sanie, unde se prefăceau în dâre haotice și apoi o luau la fugă. Alte dâre sugerau că Șapte fusese târâtă înapoi la locul de pornire. Ultima urmă clară i-a captat atenția: era dispusă cu călcâiul spre sanie și cu degetele bine conturate. Părea că Șapte fusese cât pe ce să scape, dar apoi răpitorii o târâseră înapoi și în toiul hărmălaiei își pierduse ghetele. Trei seturi de urme de șine porneau pe întinderea înzăpezită, drept spre munți.

Doisprezece s-a întors și mai că s-a izbit de Păzitor. Acesta nu părea încântat.

— Călătorim împreună, a spus el fără preambul, cu blana de piatră zbârlită de un vânt înghețat. Nu pot să părăsesc o elevă în favoarea alteia. Dacă te-aș duce înapoi, aș pierde și ultimele ore de lumină. Dar trebuie să mergi călare pe spinarea mea. Îți va fi incomod, dar vom înainta mai repede. E mai sigur decât să călătorești de una singură.

Fata se aștepta la orice altceva, numai la asta nu. Păzitorul s-a întins în zăpadă ca un sfinx și i-a făcut semn să urce. Mintea a început să-i vuiască. Nu voia un tovarăș de drum și cel de față o considera o povară neajutorată, asta era clar. Și totuși... Ochii i-au zburat spre vârfurile ascuțite ale munților și o parte mică și trădătoare a ființei ei a recunoscut că nu voia ca ea și Widge să înfrunte pericolele pe cont propriu.

— Eu conduc, a spus Doisprezece și vocea i-a răsunat cu mai multă autoritate decât recunoștea în sine.

Ar fi putut să jure că Păzitorul a ridicat din sprâncene.

— Ești Neînsângerată, a spus el.

Aproape că a zis-o cu dispreț, fapt ce lui Doisprezece i-a oferit o plăcere sumbră.

— Atunci n-ai decât să mă lași singură aici, în sălbăticie, având ca arme doar propria-mi minte și o veveriță..., a spus ea ridicând din umeri.

În ochii Păzitorului a apărut o lucire ce mai că trăda admirația.

— Ești șireată ca o vulpe printre umbre. Dar nu pot să-ți accept condițiile.

Apoi s-a înnegurat la față:

— Voi face tot ce-mi stă în putere ca să găsesc fata. Și să o aduc înapoi în viață. Dacă împărtășim acest țel, atunci vom avea puține neînțelegeri.

Doisprezece a mijit ochii la el bănuitoare, dar nu a sesizat nimic suspect pe chipul lui. După o clipă, i-a întins mâna.

— Batem palma, a spus ea.

Păzitorul a scos un râset ca zornăitul unor pietricele într-un pahar.

— E prima dată când dau mâna.

Cu mare grijă, a ridicat o labă incredibil de grea și a așezat-o în palma fetei.

— Spune-mi „Câine". E mai simplu decât „Măreție Păzitor al Lojii Vânătorilor".

Doisprezece a pufnit, dar apoi a înțeles că nu era o glumă:

— Lumea chiar îți spune așa?

— Da, a spus el. Dar e bine și „Câine".

— Ei, eu sunt Doisprezece, a spus ea, cățărându-se în spinarea lui cu stângăcie. Și el e Widge. Dar aș prefera să-mi spui „Extraordinară Elevă a Lojii Vânătorilor".

Câinele i-a aruncat o privire grea peste umăr. Apoi, fără niciun alt cuvânt, a țâșnit de-a lungul urmelor nesfârșite.

Doisprezece s-a ținut de el cu toată puterea și, cu salturi din ce în ce mai mari, au gonit împreună spre munții amenințători.

CAPITOLUL 10

Au zburat pe câmpul înzăpezit și apoi printr-un defileu îngust și întunecat. Dincolo de acesta se desfășura o vale largă și plină de pini. Creasta Primului Colț s-a ivit în zare, cu versantul brăzdat de umbre indigo și sărutat de zăpadă liliachie. Luna își făcuse drum pe cerul de catifea și se iveau cu îndrăzneală și primele stele. Noaptea îi înconjura și Câinele alerga de parcă ar fi vrut să i-o ia înainte.

Temperatura tot cobora și vântul îi biciuia lui Doisprezece obrajii, înghețându-i nasul și șuierându-i în jos, pe gât. Îi curgeau ochii și lacrimile îi înghețau pe gene, dar nu a spus nimic, hotărâtă să nu se plângă. Singura parte caldă din trup era în dreptul burții, unde Widge stătea ghemuit sub blană, aparent dormind adânc.

Măcar unul dintre ei se bucura de confort. Câinele nu mințise – spinarea lui era incomodă: era făcută din piatră tare și rece. În plus, Păzitorul gonea prin zăpadă în salturi uriașe și arcuite, care pe Doisprezece o zguduiau fără milă.

Vestea bună era că înaintau repede. Aerul înghețat vuia pe lângă ei și Doisprezece a simțit că-i crește inima. Poate că totuși aveau șanse s-o ajungă din urmă pe Șapte. În timp ce goneau printr-un crâng de pini înghesuiți, pieptul îi clocotea de speranță.

Când s-a oprit, Câinele a făcut o mișcare atât de bruscă, încât Doisprezece i-a zburat din spate, evitând la mustață un trunchi de copac.

— Ce...? a exclamat ea, scuipând zăpadă cu furie.

Sub blana ei, în mod incredibil, Widge părea să doarmă în continuare.

— Ne urmărește ceva, a mârâit Câinele.

A privit în urmă cu părul de pe ceafă zburlit în creste stâncoase și cu capul înclinat într-o parte.

Doisprezece a ciulit urechile, dar nu a auzit nimic.

— Ești sigur?

Între copaci era întuneric, dar i se distingea privirea evident furioasă. Răspunsul i-a fost întrerupt de sunetul inconfundabil al unei rămurele care se frânge. Un gângure-pană a țipat alarmat și a țâșnit spre cerul tot mai întunecat, cu aripile ca niște stafii în lumina lunii.

Doisprezece și-a ținut respirația și a dus degetele înghețate la topoare.

— Ascunde-te între copaci, a șoptit Câinele, cu privirea ațintită la urmele din spate.

Fata a strâns din dinți și și-a silit gândurile panicate să se liniștească, așa cum o învățase Silver.

— Nu, a șoptit ea fioros. Orice-ar fi, înfruntăm pericolul împreună.

Câinele a tresărit de parcă l-ar fi pocnit și a luat ochii de la copaci. Înainte ca ea să mai poată scoate vreun cuvânt, a apucat-o de curelele topoarelor și a cărat-o înapoi în întunericul dintre ramurile pline de ace.

— Ești o pacoste, a mârâit el, târând-o cu ușurință în ciuda zbaterilor ei. Să asculți de mine pe viitor.

Doisprezece s-a împotrivit înnebunită, dar fără zgomot, cu furia clocotindu-i aprig în inimă. Cum își permitea?

Trezindu-se brusc și fiind jignit peste măsură de asta, Widge s-a repezit la botul Câinelui și a încercat să-l muște, dar fără succes.

S-a frânt încă o ramură, de data asta mult mai aproape și vântul le-a adus frânturi greu de înțeles dintr-o conversație. Niște labe de animal călcau zăpada, apropiindu-se încet. Părea a fi vorba de mai multe ființe mari.

Doisprezece a încremenit.

Într-o clipă, Câinele a sărit de lângă ea și s-a repezit să le înfrunte.

CAPITOLUL 11

Printre copaci a răsunat un țipăt, urmat de un șir de blesteme și de icnetul surprins al Câinelui. Doisprezece s-a ridicat împiedicat, cu inima strânsă: astea nu erau sunete de creaturi întunecate.

S-a îmbulzit printre crengile îmbârligate și, așa cum se aștepta, a dat cu ochii de Cinci și de Șase. Amândoi călăreau mițoși cu blană lungă, erau înarmați până-n dinți și purtau blănurile cele mai călduroase. Cele două grupuri s-au holbat unul la celălalt, cu armele scoase și cu ochii măriți. Widge a fugit de pe umărul Câinelui înapoi pe al lui Doisprezece.

Fugarul, mițosul sur al lui Cinci, dădea ochii peste cap înnebunit. Coarnele lui scurte și curbate luceau în lumina diafană a lunii și botul lui ca de urs sufla sacadat și panicat în aerul rece al nopții. Spre deosebire de el, mițoasa lui Șase, Calcă-Sigur, și-a păstrat calmul. Blana ei lungă, de culoarea alunelor, tremura în adierea vântului, iar ghearele ei puternice erau ascunse sub crusta zăpezii.

Doisprezece s-a relaxat prima, agățându-și topoarele în curele și încruntându-se la băieți.

— Care dintre voi a urlat așa ascuțit? Cinci? Pariu că tu ai fost.

Niciunul nu a răspuns, pentru că amândoi căscau gura la Câine.

— Ți-am spus, a bâiguit Cinci către Șase. Ți-am *spus* că s-a trezit chestia asta!

— Chestia asta? a mârâit Câinele, răsfrângându-și buzele și dezvelindu-și caninii ascuțiți ca niște cuțite.

— Mi se pare mie sau a vorbit? a exclamat Cinci, făcând ochii cât cepele.

Șase i-a dat un cot zdravăn:

— Îmi cer scuze pentru el, bate câmpii când e agitat.

Câinele a mârâit, fixându-l pe Cinci cu o privire mânioasă.

— Ce căutați aici? s-a răstit Doisprezece.

Cinci imediat și-a venit în fire.

— Același lucru ca voi, nu-i *clar*? a spus el, privind-o de sus. Vrem s-o salvăm pe Șapte.

— De ce? a întrebat Doisprezece. Ce vă pasă vouă de Șapte?

— Avem motivele noastre, a spus Șase, cu chipul palid în întuneric.

Expresia lui dovedea o neliniște și o sinceritate care au surprins-o pe Doisprezece. Și el o tratase mereu pe Șapte cu același dispreț ca toți ceilalți.

— Motivele voastre nu au importanță aici, a spus Câinele. Trebuie să vă întoarceți la Lojă.

Șase s-a întors spre Păzitorul de piatră, ignorându-i porunca.

— Mă bucur că ești aici. Credeam că Vânătorii stau cu mâinile în sân.

— M-au trimis pe mine, a spus Câinele. Dar voi îmi îngreunați munca, vânătorașilor.

— N-o să te încurcăm deloc, a spus Cinci, admirând trupul Câinelui. I-am ales pe mițoșii cei mai rapizi.

— Evident că nu mă veți încurca, a repetat Câinele, coborând capul ca să cerceteze urmele în întunericul tot mai adânc. Pentru că veți fi în altă parte. Duceți-o pe Doisprezece înapoi la Lojă.

Tonul lui era atât de ferm și de încrezător, încât fata s-a întrebat dacă se întâmplase vreodată să nu asculte cineva de el.

— Nu! au răsunat în același timp vocile lui Șase și Doisprezece.

Apoi s-au uitat unul la celălalt surprinși.

— Venim cu tine, a adăugat Șase îndată, cu aceeași hotărâre pe care o avusese și fata.

— Exact, a spus Cinci, privind spre Șase.

Și, rânjindu-i lui Doisprezece, i-a spus:

— Oricum, dacă rămâi și tu, e *clar* că ai nevoie de protecția noastră.

Widge s-a înfoiat pe umărul ei și fata a dat să sară la băiat, dar Câinele a pășit hotărât între ei.

— Liniște!

Răcnetul lui i-a făcut să tresară.

— Pierdeți timpul cu ciondăneala voastră.

A clătinat din cap și Doisprezece s-a simțit mică.

— Voi găsi fata de unul sin...

— Șapte, l-a întrerupt Șase. O cheamă Șapte.

Câinele a mârâit, din ce în ce mai iritat.

— Sunt mai rapid pe cont propriu. *Mergeți. Înapoi.*

— Ba nu, a spus Șase neînduplecat. E prea întuneric ca să ne luăm după urme în noaptea asta. Nu-i nevoie să ne porți de grijă dacă nu vrei. Vom poposi aici și vom continua drumul în zori. Tu poți să faci ce vrei – prefă-te că nu suntem aici dacă așa preferi.

Doisprezece a fost cuprinsă în mod egal și de admirație, și de îngrijorare. Șase îi ținuse piept Câinelui fără măcar să ridice tonul, dar pentru ea era de neconceput să călătorească alături de Cinci. Un minut de ascultat smiorcăielile lui îngâmfate ar fi fost de ajuns ca să-l lege la gură. Dar Șase avea

dreptate: noaptea se lăsase de-a binelea. Dincolo de explozia de stele, cerul era un abis nesfârșit și zăpada dintre copaci lucea cu sclipiri fantomatice.

— Nebunie, a mormăit Câinele în sinea sa, plimbându-se încolo și-ncoace. Nebunie și nesupunere.

Șase nu l-a luat în seamă și a început s-o deshame pe Calcă-Sigur, cu o expresie îndărătnică pe chip.

— Așadar, rămânem, a spus Cinci zâmbind și descălecând de pe Fugar, mițosul său agitat.

Văzând cum i se zbătea mițosul, Doisprezece s-a încruntat. Vânătorii nu prea obișnuiau să-l călărească – încă era prea neexperimentat. Fata a dat ochii peste cap.

— Chiar ai adus cu tine un mițos antrenat doar pe jumătate? a întrebat ea.

— Până aici am ajuns cu bine, nu? a pufnit Cinci disprețuitor. E *clar* că mă descurc cu el.

— Așa cum te-ai descurcat în temniță? a întrebat.

A zâmbit răutăcios, văzând cum Cinci își încordează umerii.

— Ajunge! a mârâit Câinele, așezându-se.

Pământul s-a cutremurat și o ploaie de ace de pin a căzut peste ei.

— În noaptea asta ridicăm o tabără. Împreună. Mâine vă întoarceți cu toții la Lojă.

Doisprezece s-a holbat la el.

— Nu ridic nicio tabără cu ăștia! a exclamat ea îngrozită.

— Ba da, a spus Câinele pe un ton egal. Pericolul e aproape. Nu pot să apăr două tabere.

— N-am nevoie de protecție, s-a stropșit Doisprezece.

— Bineînțeles că nu, a spus Câinele cu umor. Doar dispui de propria-ți minte și de o veveriță.

Cinci a râmjit.

Înfierbântându-se la față, Doisprezece a plecat cu pași mari, mușcându-și limba ca să-și înăbușe țipetele. Nu asta își imaginase când pornise la drum. A inspirat adânc de câteva ori, încercând să se calmeze, și a vârât pumnii în buzunare. I-a împins printre alunele lui Widge și i-a lovit de ceva mai mare, moment în care Doisprezece și-a amintit de pachetul misterios primit în temniță. De atunci parcă deja trecuse o viață de om, când, de fapt, se împlinise abia o zi.

Obiectul era ceva mai mare decât pumnul ei și era înfășurat bine în pânză. L-a pipăit curioasă și Widge l-a mirosit, după care a tras de un capăt al pânzei și a lăsat conținutul să se reverse sub propria-i greutate. O piatră netedă de o culoare lăptoasă i-a căzut în mână. Doisprezece s-a uitat la ea,

derutată și dezamăgită, până când piatra a început să lumineze.

La început s-a întâmplat atât de discret, încât fata și-a zis că era o închipuire, dar treptat a prins putere, ajungând în final să împrăștie o lumină explozivă, albastră-argintie. Doisprezece și-a ferit ochii cu cealaltă mână și Widge a țipat alarmat. Ceilalți s-au adunat în jur, exclamând uimiți.

— În numele Emberului...!

Cinci era foarte aproape și Doisprezece a clipit cu putere, până când i s-au adaptat ochii. Băiatul se holba la ea cu o privire uluită.

— De unde ai furat-o?

Apoi, peste umăr:

— Veniți să vedeți! N-am mai văzut o piatră selenară așa de mare!

O piatră selenară?

Debusolată, Doisprezece a mijit ochii la obiectul strălucitor, atât de surprinsă, încât abia a auzit insulta lui Cinci. Pietrele selenare erau luminițele din clădirea consiliului, dar licărul lor mocnit nu te prea ajuta să vezi ceva. Cea de față părea a fi cu totul altceva. Văpăia ca un fulger prins într-o sticlă, mistuind umbrele și scăldând lumea în străluciri curate și senine.

— De unde ai luat-o? a izbucnit Șase, cu fața albă ca varul în lumina pietrei selenare.

Până și Câinele se uita la ea pieziș. Orgoliul sfidător i-a îndreptat spatele și nedumerirea i-a legat buzele. Drept răspuns, s-a zgâit la ei cu furie.

— Nu cred că ai furat-o, a spus Șase, inspirând adânc, dar de unde a apărut?

Doisprezece a cedat:

— Cineva mi-a adus laptele-somnului azi-noapte, în temniță, și mi-a lăsat asta lângă...

Apoi a tăcut. Și-a dat seama, cu groază, că uitase să ia laptele-somnului. Brusc, și-a simțit gura uscată.

— Cine a adus-o? a întrebat Șase, în timp ce fetei îi treceau prin cap zeci de gânduri.

Nu-i rămânea decât să facă tot posibilul să nu adoarmă la noapte. Dar o chinuiau îndoielile; era atât de obosită.

— Trebuie să fi fost un elev; era prea mic ca să fie Vânător, a răspuns Cinci în locul ei. Dar n-are sens. Niciun elev n-ar trebui să aibă așa ceva. N-avem voie să păstrăm nimic dinainte, nici măcar numele. E *clar* că piatra asta face o avere. De ce să i-o fi dat lui Doisprezece?

— Ridic-o, a mârâit Câinele.

A privit în miezul ei învolburat și s-a dat înapoi, clătinând din cap pe jumătate orbit.

— E fără cusur, a spus el simplu. E neprețuită.

— Absurd! a bolborosit Doisprezece și indignarea i-a înăbușit teama și nedumerirea din ce în ce mai chinuitoare.

— Pietrele selenare perfecte sunt incredibil de rare, a spus Șase, fără să-și ia ochii de la nestemata din mâna ei. Abia dacă se descoperă câte una într-un veac.

— Doar una mi-a fost dat să văd toată viața, a încuviințat Câinele. În timpul Războiului Întunecat.

Cinci și Șase au căscat gurile și Doisprezece a clipit uluită. Ar fi însemnat că avea sute de ani, poate și mai mult.

Câinele a vorbit mai departe, uimit.

— Dar am auzit despre ele din povești. Asemenea pietre împrăștie lumină, dar nu numai.

— Nu numai? a repetat Cinci.

Deruta de pe chipul lui oglindea sentimentele lui Doisprezece.

— Pietrele selenare obișnuite emană lumină, a spus Șase, încruntându-se, dar cele perfecte pot să străpungă iluziile, descoperind adevărul.

Cinci a strâmbat din nas, dar Câinele a încuviințat iar din cap, cu o privire îngândurată.

— Poate că ne va fi de folos.

Apoi s-a întors spre Doisprezece:

— S-ar putea să te fi subestimat.

Complimentul era atât de sărăcăcios, încât lui Doisprezece i-a venit să râdă. În schimb, Widge s-a umflat în pene.

Șase s-a luminat la față:

— Ar putea să ne folosească chiar acum! Cu lumina asta ne putem lua după urme chiar și pe întuneric. Poate că-i ajungem în timp ce dorm. Am putea s-o salvăm pe Șapte chiar în noaptea asta!

Doisprezece s-a aprins de entuziasm. Avea dreptate:

— Atunci ce mai așteptăm?

Șase deja o înhăma pe Calcă-Sigur când fata s-a întors spre Câine. Păzitorul părea de-a dreptul distrus.

— Duceți-vă înapoi.

Dădea din coadă plin de speranță.

— Vă rog?!

Doisprezece a clătinat din cap încet.

— Nu pot, a spus ea, din același motiv pentru care nici tu nu poți. Trebuie s-o găsesc.

Câinele pe jumătate a oftat, pe jumătate a mormăit, dar, în cele din urmă, a încuviințat din cap și i-a dat voie să-i urce din nou în spinare.

Fetei i-a crescut inima de două ori: o dată datorită acceptului Câinelui și încă o dată când a sărit în spinarea lui lată și a observat gelozia de pe chipul lui Cinci.

Și astfel au luat-o din loc.

CAPITOLUL 12

Câinele și Doisprezece au pornit primii, fata cu piatra selenară ridicată, ca să lumineze urmele. Inima îi zvâcnea în timp ce pământul gonea pe sub ei și entuziasmul și uimirea i se amestecau cu sila provocată de faptul că ajunsese să călătorească cu Cinci și Șase.

— E minunat! a strigat Cinci supărător de tare pe fondul scârțâitului zăpezii și a respirațiilor sacadate ale tuturor.

— Șșș! l-a apostrofat Doisprezece. Vrei să-i anunți chiar pe *toți* spiridușii că suntem aici?

— Nu numai pe spiriduși, a intervenit Câinele cu un aer posomorât, zguduind pământul sub labe. E de preferat să facem liniște. Și mai bine ar fi să nu scoatem niciun sunet.

— Adică *ține-ți gura*! a clarificat Doisprezece.

— Ce *noroc* pe Câine că interpretezi tu pentru el, s-a stropșit Cinci.

Apoi, către Câine:

— Nu te supără atâta lipsă de respect?

— Liniște, a mârâit Câinele, săltând înainte cu trupul său uriaș și cu cei doi mițoși care goneau alături de el, de o parte și de alta. Vă rog.

Din clipa aceea, au călătorit în tăcere, lăsând în urma lor rotocoale de întuneric, ca pe o mantie. Doisprezece și-a strâns pe trup toate blănurile, și-a tras căciula mai jos și și-a ridicat fularul. Numai ochii i se mai vedeau și totuși aerul rece devenea înțepător pe măsură ce îi îngheța nările. Widge s-a pitit în blana de urs pentru un minimum de confort, ițindu-și doar ochii și urechile pe deasupra gulerului.

Urma lui Șapte le ținea privirile în față și piatra selenară le umplea inimile de nădejde, ca un foc de semnalizare. Au gonit printre pinii aplecați de zăpadă, împrăștiind în zbor nori de molii-cristal, cu luminițe ca niște nestemate, la vederea cărora Cinci a rămas uimit.

— Cât de frumos! a oftat el. N-am mai văzut atâtea adunate la un loc.

— Mai la nord se găsesc mai multe din toate, a mormăit Câinele.

Un fior de entuziasm a străfulgerat-o pe Doisprezece. La nord de Colț se năștea cele mai bune povești și cei mai cumpliți monștri. Elevii nu aveau voie să meargă acolo înainte de a-și împlini Însângerarea în Pădurea Înghețată. Deși mintea

îi urla să se ferească de pericole, Doisprezece era nerăbdătoare.

În cele din urmă, au ieșit în câmp deschis și cerul li s-a întins deasupra capetelor. Lui Doisprezece i s-a tăiat respirația – strălucea de parcă ar fi fost încrustat cu diamante și nici un nor nu-l tulbura. Semiluna le zâmbea de sus și piscurile colțuroase se topeau în bezna văzduhului, prea abrupte ca să adune zăpadă. Sălbăticia îi întâmpina nerăbdătoare, cu frumusețea colților și a muchiilor ei ascuțite și scânteietoare.

Pe neașteptate, Câinele a încetinit și s-a oprit. Se aflau într-o vale largă, cu versanții acoperiți de codri denși, dar cu fundul plat și descoperit. Întinderea troienită sclipea sub stele.

— Vom poposi pe versant, a spus el. În zori pornim din nou după urme.

Cei trei vânătorași au început să protesteze într-un singur glas, dar Câinele nu s-a clintit.

— Epuizarea duce la greșeli, a spus el. Până și eu trebuie să mă odihnesc. Voi abia vă țineți pe picioare.

— Mai bine zis, abia mai stăm în fund, a bombănit Cinci, foindu-se în spinarea Fugarului.

Doisprezece își simțea brațele foarte obosite și pleoapele teribil de grele. Ieșea din discuție să

adoarmă, de vreme ce nu avea laptele-somnului, dar ar fi fost minunat să stea întinsă în liniște, o oră, două. Apoi s-a gândit la Șapte, la căldura zâmbetului ei, la gropițele care i se formau în obraji care-i aminteau atât de mult de Poppy și uite așa i-a zburat orice gând la odihnă. *Trebuia* să meargă mai departe.

— Nu putem să ne oprim acum, am putea fi foarte aproape! i-a întrerupt gândurile vocea lui Șase.

— Și, oricum, nu suntem obosiți, s-a grăbit Doisprezece să mintă.

— Vorbește pentru tine, a mormăit Cinci, aruncându-i o privire sumbră.

Câinele a clătinat din cap.

— I-am ajunge din urmă abia după o jumătate de zi. Chiar dacă i-am prinde, am fi epuizați. Pe când ei n-ar fi.

Doisprezece s-a încruntat, refuzând să admită că avea dreptate.

Șase a privit îndurerat de-a lungul urmelor și apoi în sus, la cer. A mirosit aerul.

— E adevărat că cerul e senin, a spus el în cele din urmă. Urmele nu vor dispărea în câteva ore. Sper doar că...

A clătinat din cap și ceilalți au tăcut, fiecare sperând din toată inima că Șapte era teafără. Admițând

că fata trebuia să petreacă și restul nopții ca prizonieră făcea ca suferința ei să pară mai reală, mai înfiorătoare.

— Haideți, a spus Câinele pe un ton mai blând decât se aștepta Doisprezece.

I-a condus departe de urme, spre copaci, unde în aer se simțea un miros puternic de pin, în ciuda frigului.

Amețiți de oboseală, Doisprezece și Șase au folosit fiecare câte un topor ca să taie lemne pentru un foc. În timp ce lucrau, Doisprezece l-a urmărit pe Șase cu colțul ochiului. Aversiunea ei față de Cinci o consuma în așa măsură încât niciodată nu-i acorda atenție băiatului care mergea cu el peste tot. Și-a zis că Șase îi contrazicea așteptările. Spre deosebire de Cinci, acesta era tăcut, dar tot ce spunea părea bine chibzuit. Din acest motiv, aproape că era opusul lui Cinci și fata se întreba ce o fi îndrăgit Șase la băiatul acela.

Cu lemnele trosnind vesel pe foc, cei trei vânători s-au așezat pe mantii și pe blănuri, rontăindu-și rațiile recunoscători. Widge s-a însuflețit când a simțit că e rost de mâncare, după care a plecat să exploreze împrejurimile. Cu un oftat, Doisprezece s-a lungit sprijinindu-se de sac și și-a întins membrele înțepenite. Câinele stătea lângă foc ca un sfinx, urmărind totul în același timp.

— Vrei și tu? a întrebat Doisprezece, întinzându-i o bucată din carnea ei uscată.

Toți mâncau, mai puțin el.

Câinele a privit-o cu umor.

— Sunt făcut din piatră. Nu-mi trebuie mâncare.

— Ah.

Jenată de gafa ei stupidă, Doisprezece a băgat carnea înapoi în desagă și Cinci s-a abținut să rânjească.

— E frumos din partea ta că mă întrebi, a adăugat Câinele, observând expresia lui Cinci. Am un simț al mirosului foarte ascuțit, dar nu am deloc simțul gustului. Totuși, mi-ar plăcea să pot mânca. Plăcintele cu carne de pui au un miros minunat.

Apoi a oftat plin de dor.

Doisprezece a tăcut, neștiind ce să spună.

— Dar dormi? a întrebat Șase intrigat.

— Nu. Dar am petrecut sute de ani în interiorul unui zid, a spus Câinele pe un ton sec. Se pune?

— Durere simți? a intervenit Cinci.

Zicând acestea, ochii i-au zburat la urechea ciuntită a Păzitorului:

— *Nu pot* să cred că n-ai simțit aia.

Câinele a privit în flăcări.

— Nu așa cum ați fi simțit-o voi, a spus el în cele din urmă.

După tonul vocii lui, era clar că discuția luase sfârșit.

Cinci a ridicat din umeri și a început să mestece zgomotos.

— Pe tot înghețul, sunt cam multe mistere la mijloc, nu credeți? a adăugat el, ștergându-și degetele de blănuri.

Văzând că ceilalți se holbau, a dat ochii peste cap:

— Nu vedeți pădurea din cauza copacilor. Zidurile Lojii au fost străpunse întâia oară în *toată* istoria și dintre toți a fost răpită Șapte. De ce?

Doisprezece s-a încruntat și a riscat o privire invidioasă, aruncată lui Cinci. Era o întrebare bună, pe care ar fi trebuit să și-o pună singură. Fiecare a chibzuit în tăcere.

— În timpul Războiului Întunecat, se întâmpla adesea ca spiridușii să-și răpească inamicii, a spus Câinele în cele din urmă. Persoane care puteau dezvălui informații secrete sub amenințarea torturii.

Ceilalți au tresărit, dar Câinele a vorbit în continuare.

— Au răpit și căpetenii de clan, și vrăjitoare, și Vânători.

După o pauză, a adăugat:

— Uneori le-au răpit și familiile. Fiica unei căpetenii a clanului peșterilor a fost răpită pentru a sili cooperarea tatălui ei. Căpetenia s-a supus, dar fata tot i-a fost înapoiată în bucăți.

— Ăăă... sper că în sens figurat, nu? a întrebat

Cinci. Era ruptă în bucăți din punct de vedere emoțional, la figurat.

— Nu. În bucăți la propriu, a mârâit Câinele. Brațe și picioare și...

— Bine, bine, a spus repede Cinci, cu un aer îngrețoșat, am prins ideea.

La pomenirea clanului peșterilor, Doisprezece a simțit un gol în stomac.

— Mă mir că a fost nevoie să-i răpească fiica, a spus ea aspru. Clanul peșterilor colabora cu ei.

— Nu, a spus Câinele hotărât. Niciodată nu a fost atât de simplu.

— Serios? a întrebat Doisprezece, simțind că sângele i se înfierbântă de furie. Atunci cred că n-am fost suficient de atentă la orele Bătrânului Hoarfrost. Nu i-au adăpostit pe spiriduși după Bătălia de la Breakneck, ajutându-i să evite capturarea? Nu cumva aceiași spiriduși au atacat mai târziu un sat al clanului râurilor și l-au scufundat cu totul?

A ridicat vocea treptat, ajungând să țipe.

— Unii s-au dat de partea spiridușilor, a spus Câinele cu o expresie pierdută, sub povara amintirilor. Dar majoritatea membrilor clanului peșterilor, nu. Atrocitățile spiridușilor îi oripilau. Și îi îngrozeau. Era un soi de groază care schimba oamenii. Nu aveți cum să înțelegeți ce întuneric domnea

în vremea aceea. Lumea era terorizată. S-au făcut sacrificii mari pentru eliberarea ei.

O liniște funestă se lăsase în grup și lui Doisprezece i s-a făcut pielea de găină.

— Liniile de bătaie s-au tras în peșteri. Acolo s-au purtat cele mai cumplite bătălii. Și acolo am petrecut cea mai mare parte a războiului.

Apoi l-a cuprins un fior ciudat și s-a ridicat deodată, scuturându-se:

— Nu puteți judeca un clan întreg după faptele câtorva indivizi.

Vorbea pe un ton sever:

— Aveam așteptări mai mari din partea ta, Doisprezece.

Fata a pufnit disprețuitor. Putea să-i judece după pofta inimii.

Până să apuce să mai spună ceva, a întrerupt-o Șase.

— Ne depărtăm de subiect.

Avea un ton încordat:

— Războiul Întunecat e o poveste veche. Să vorbim despre *prezent*. Cum au reușit spiridușii să pătrundă în Lojă fără să observe nimeni?

Câinele l-a privit un moment cu o expresie indescifrabilă.

— O fi o poveste veche pentru tine. Eu mi-l amintesc ca și când ar fi fost ieri.

— Da, a spus Cinci, dar tu nu ești normal.

— Gura, Cinci, a bombănit Doisprezece.

Câinele le-a întors spatele, fremătând de încordare.

— Ce-i? a întrebat Cinci cu o expresie de nevinovăție desăvârșită. Ce-am spus?

— Atacul n-ar fi trebuit să fie posibil, a spus Câinele deodată, reîntorcându-se spre grup, dar ignorându-l pe Cinci. Vrăjitoarele de la Icegaard au urzit vrăji protective asupra Lojii în timpul construcției. Până și *elementalii* ne-au ajutat.

A oftat și s-a încruntat.

— Dar de acum magia respectivă e foarte veche. Poate că slăbește. Un spiriduș mag ar putea să profite de ocazie.

Câinele s-a oprit și a clătinat din cap.

— Nici spiridușii magi n-ar fi trebuit să mai existe de când s-a încheiat războiul.

Părea îngrijorat. Lui Doisprezece i s-a făcut deodată frig și și-a tras fularul mai sus. Loja Vânătorilor nu i-ar fi putut deveni cămin niciodată, dar doi ani îi oferise mâncare și protecție și o învățase să supraviețuiască. Ideea că ar fi fost vulnerabilă și amenințată de dușmani îi întorcea stomacul pe dos.

— Poate că așa au reușit să treacă de ziduri, a spus Cinci din celălalt capăt al focului, cu chipul

distorsionat de dogoarea fumurie. Dar, în numele Emberului, asta nu explică de ce a fost răpită tocmai *Șapte* în loc de Bătrânul Hoarfrost sau altcineva.

Tăcere.

Câinele a încuviințat din cap.

— E adevărat, a recunoscut el. Ce știm despre fată?

Fără veste, chipul lui Șapte i-a apărut lui Doisprezece în gând. Părul ei negru și buclat... Nu, aia era Poppy. Doisprezece a clătinat din cap. A revenit la amintirea corectă.

— Mereu e singură, i-a spus ea Păzitorului, cufundată în gânduri. Majoritatea vânătorașilor o ignoră. E cam... ciudată, mereu distrată. Dintre toate armele pe care le-a încercat, nu s-a priceput la niciuna.

Șase a săgetat-o cu o privire întunecată pe deasupra focului.

Doisprezece a ridicat din umeri. Era adevărat, chiar dacă i se părea urât s-o descrie pe Șapte în felul ăsta. A șovăit o clipă, apoi a continuat:

— Chiar *este* ceva ciudat la ea, dar mi-e greu să explic. Ține de comportament. Asta o deosebește de ceilalți. Dacă există vreo deosebire...

— Oare cunoaște informații utile? s-a întrebat Câinele cu voce tare. Poate că are legături de familie?

— E vânătoraș, i-a atras atenția Cinci, așa că membrii familiei sale probabil au murit. Dacă

totuși *sunt* în viață, trebuie să fie incredibil de săraci din moment ce au trimis-o la Lojă.

Apoi a chicotit și a continuat:

— Sau poate... poate că pur și simplu n-o suportau!

A izbucnit în hohote de râs, la care ceilalți au reacționat cu priviri încremenite. Cinci și-a dres glasul stânjenit:

— Gândeam și eu cu voce tare.

— Stăpânește-te, a mârâit Câinele și a clătinat din cap. Se pricepe la ceva?

Doisprezece s-a gândit la momentele în care interacționase cu ea.

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Știe cineva? a întrebat Câinele, uitându-se la băieți.

Din nou tăcere.

Câinele a oftat și a lăsat capul pe labe.

— După ce îi prindem pe spiriduși, îi vom sili să ne dea răspunsuri.

Doisprezece s-a întins și ea, a strâns păturile în jurul trupului și a tras încă o mantie pe deasupra, formând astfel un sac de dormit. A strâns genunchii la piept și a privit la foc cu gândul la Șapte, sperând că era teafără, oriunde s-ar fi aflat.

Dincolo de lumina focului, printre copaci, o mișcare i-a atras atenția. A sărit în capul oaselor și s-a

holbat în întuneric. O spaimă ciudată și înfiorătoare i-a provocat un gol în stomac și, din reflex, a pus mâna pe un topor.

Câinele a sărit în picioare când i-a simțit mișcarea bruscă, după care s-au ridicat și băieții, cu armele în mâini.

— Ce e? a întrebat Câinele, venindu-i alături într-o clipă.

— Am... s-a mișcat ceva, a spus Doisprezece, cu mai puțină convingere.

Câinele a privit și el în întuneric. Widge a țâșnit din copacul cel mai apropiat și a alergat la ea cu blana zburlită de spaimă.

— Dihania asta a ta o caută cu lumânarea, a pufnit Cinci, vârând sabia în teacă.

Șase a lăsat arcul și săgeata, oftând ușurat. Câinele s-a relaxat și s-a întors spre ei.

— Dormiți, a spus el. Stau eu de pază.

— Excelent, a spus Cinci, căscând. Ești *atât* de util, Câine.

O clipă mai târziu, a început să sforăie.

Doisprezece s-a întins la loc, neliniștită și convinsă că ceea ce văzuse nu era Widge. Veverița îi tremura în brațe în timp ce o mângâia, cu ochii fixați la întunericul dintre trunchiurile de copac.

— Și tu ai văzut ceva? i-a șoptit ea, dorindu-și încă o dată ca animăluțul să fi vorbit.

A strâns topoarele în mâini. Gândurile îi zburau haotic, dar le primea bucuroasă. Sub nicio formă nu trebuia să adoarmă fără laptele-somnului.

De cealaltă parte a focului, Șase a început să respire adânc și egal. Focul trosnea liniștitor și Câinele se plimba printre ei în tăcere. Widge s-a relaxat și, treptat, lui Doisprezece i s-au liniștit gândurile. A început să-și simtă pleoapele grele.

Nu adormi!

Gândul disperat i-a deschis ochii. Spaima o furnica în creștetul capului. A strâns din dinți și a ridicat privirea la ramurile întunecate care se împleteau deasupra. Câinele s-a oprit lângă ea, cu o expresie nedumerită pe chip. Apoi a înțeles.

— Nu ai laptele-somnului, a spus el încet.

Doisprezece a tresărit, sperând că lumina focului ascundea culoarea care i se revărsase în obraji.

— Nu, a spus ea în cele din urmă, pe un ton la fel de încordat ca trupul.

Câinele a ezitat și apoi i-a zis:

— Am auzit multe despre coșmaruri. Nu te pot ucide. Însă lipsa de somn, da. Mâine trebuie să fii în formă, Doisprezece.

Fata era prea istovită ca să-l contrazică, așa că s-a mulțumit cu tăcerea. După ce Păzitorul a pornit din nou în patrulă, s-a silit să țină ochii larg deschiși, fără să clipească. Nu trebuia să adoarmă.

CAPITOLUL 13

Doisprezece a deschis ochii brusc și imediat și-a dat seama că dăduse de necaz. Stătea întinsă pe un pământ acoperit cu iarbă deasă și mlădioasă și printre crengile copacilor se vedea cerul luminos și primitor al unei zile de vară.

A blestemat și s-a ciupit cu putere, respirând sacadat.

O adiere caldă i-a răsfirat părul și a purtat până la ea sunetele unor voci din apropiere. Pălăvrăgeală relaxată și râsete, așa cum la Lojă nu se auzeau niciodată. I s-a făcut pielea de găină și inima a început să-i bubuie.

— Starling? a strigat vocea unei femei printre copaci.

Doisprezece s-a ridicat, simțind vocea ca un cuțit care i se răsucea în burtă. Când era trează, abia mai reușea să-și amintească vocea mamei. Dar uite că aici încă răsuna limpede.

Femeia s-a retras undeva, apoi vocea mai gravă a unui bărbat s-a amestecat cu a acesteia și Doisprezece

aproape că a reușit să le distingă cuvintele. A susurat râsetul unei fete.

Sunetele îi provocau o agonie dulce-amară căreia nu-i putea rezista. Încet, încet, aproape împotriva voinței, a pornit în direcția lor. Privirea ei înghițea cu nesaț detaliile peisajului din jur. Printre firele de iarbă se găseau și flori sălbatice: luminița-nopții galbene și nu-mă-uita mici și rozalii. Cândva, Poppy îi împletise ghirlande din ele.

Poppy.

A grăbit pasul și, brusc, a ieșit în lumina soarelui. Un bărbat și o femeie stăteau împreună pe o pătură în culori deschise, țesută de mână, iar două fete mici se jucau în apropiere.

Niciunul nu a văzut-o pe Doisprezece.

Bărbatul era zdravăn, cu barbă deasă și întunecată și cu ochi de culoarea cenușie a furtunilor. Femeia de lângă el era înaltă și zveltă. Sub toate aspectele, înfățișarea ei sugera fermitate și pricepere, mai puțin părul, care era aproape eteric: ca un nor lucitor negru-albăstriu care-i plutea în jurul trăsăturilor bine conturate ale chipului. Degetele ei rapide și dibace împleteau un coș din iarbă uscată, în timp ce bărbatul ascuțea cu grijă și afecțiune tăișurile a două topoare de luptă.

Doisprezece a contemplat cuplul cu sete, apropiindu-se atât de mult, încât ar fi putut să întindă mâna și să-i atingă.

— Și atunci ce vom face? a întrebat femeia, privind spre copii și coborând vocea. Dacă nu vindem recolta de grâu, nu vom avea cu ce supraviețui iernii.

— Știu, a spus sumbru bărbatul, dar au apărut probleme în tot Emberul și drumurile sigure nu mai sunt atât de ferite. Clanul pădurilor tună și fulgeră din cauza copacilor-de-vatră incendiați; sfetnicii copacilor le spun că incendiile au fost premeditate. Căpetenia Torrent și-a retras toate satele plutitoare în ținutul râurilor. Planorii munților n-au mai fost văzuți în afara ținuturilor lor și oamenii deșertului s-au retras drept în furtunile de nisip din Scrâșnitoare. Toți se tem de ceea ce s-ar putea afla... sub noi.

A coborât ochii la pământ și chipul i s-a întunecat, ca un nor de furtună care se abate pe cer.

— Dacă nu putem călători nici pe drumul sigur, nici în sus, pe Cingătoare și nici prin pădure, atunci nu avem pe unde trece, a spus femeia, mușcându-și buza.

Păsările îi acompaniau gândurile cu trilurile lor și traversau poiana în căutare de insecte.

— Va trebui să-i vindem lui Rifkin, a spus ea după o clipă. Nu ne va oferi un preț corect, dar el își va asuma riscul, nu tu.

— Rifkin? a pufnit bărbatul, umflându-și nările de mânie. Nu vom primi nici jumătate din prețul corect!

— Fetele au nevoie de ambii părinți, a continuat femeia.

Vorbea pe un ton sever.

— Și e mai bine să primim jumătate decât nimic.

Bărbatul a încuviințat din cap încet, trecându-și o mână prin păr.

— Pot să merg la pârâu? a întrebat pe nerăsuflate o voce de lângă Doisprezece.

Aceasta a coborât privirea la fetița care vorbise: obraji luminoși, ochi cenușii, un zâmbet jucăuș și norul de păr întunecat al mamei. Poppy.

Femeia a zâmbit.

— Dacă merge și Starling cu tine.

Fata mai mare a venit și ea alergând, cu entuziasm în privire.

— Bineînțeles că merg!

— Ai grijă de ea, altfel te vindem clanului peșterilor, a spus tatăl ei cu sclipiri în ochi. Mă întreb dacă putem lua la schimb o piatră selenară mare.

Starling a pufnit în râs și a luat-o de braț pe sora sa mai mică.

— N-am nevoie să aibă grijă de mine, a bombănit Poppy când au luat-o din loc. Sunt mare acum!

— Da, a șoptit Starling, dar mama și tata nu știu asta!

Poppy i-a zâmbit larg fetei mai înalte, făcând gropițe în obraji.

Doisprezece a întins mâna spre Poppy fără să vrea, dar Starling a fost cea care s-a întors surprinsă.

Privirile li s-au întâlnit și Doisprezece a simțit o gheară cumplită în adâncul pieptului. Lumea parcă s-a înclinat și a alunecat pe lângă ele, culorile ei au început să se scurgă și contururile s-au amestecat unele în altele.

Numai Starling mai rămăsese într-un vid pustiu, de un cenușiu fără chip. Doisprezece a clipit din răsputeri, încercând fără succes să găsească alt lucru asupra căruia să-și îndrepte ochii.

Undeva, în spatele ei, o cioară a croncănit încet și grav.

Încet, foarte încet, i s-a zburlit părul pe brațe. A simțit furnicături la ceafă și respirația i s-a transformat în suflări aspre și speriate. Sunetul acela îi era cunoscut.

Starling se depărta. Arăta diferit, era mai mare și îmbrăcată mai călduros. Pășea iute și sigur, în ciuda stârvului de căprioară pe care-l căra pe umeri. Pornind de la ea, întreaga lume s-a recompus.

Urme de căruță îi porneau de la picioare și traversau dealurile unduitoare. Ierburi verzi și gălbui i se înălțau până la coapse, de o parte și de alta a drumului. Pânzele de păianjen urzite între spice sclipeau încărcate de rouă. Aerul era curat și răcoros; lumea părea ca nouă. Dar Starling înainta grăbită, mușcându-și buza.

Doisprezece a încercat s-o ia în direcția opusă, dar a descoperit că nu putea. Spaima a sugrumat-o. Lumea

o trăgea în urma fetei, târând-o împotriva voinţei ei. Împreună au ajuns în vârful colinei şi înaintea lor s-a întins o vale împărţită în holde. Prin mijlocul ei şerpuia un pârâu sclipitor, dincolo de care se vedea un sat al clanului ierburilor.

„Poa", a exclamat Doisprezece cu vocea răguşită, contemplând peisajul cu jind.

Vântul i-a preluat cuvintele şi i le-a azvârlit înapoi.

Poa, Poa, Poa.

Starling s-a întors, ascultând încruntată, dar privirea i-a trecut peste Doisprezece, fără să o vadă. A pornit grăbită, trăgând-o după ea.

Era un aşezământ mic şi ordonat. Casele erau înşirate în jurul unei pajişti umbrite de trei arbori mari de preerie. Clădirile erau construite din împletituri complicate de iarbă lăcuită. Fiecare era unică, demonstrând ingeniozitatea proprietarilor mândri. Grâul copt se legăna pe câmpuri, foşnind în vânt. Rândunicile zburau de colo colo, cu ciocurile pline de insecte.

Coborând panta, Starling s-a oprit când ceva i-a atras privirea. Un gard se întindea aici de-a lungul drumului, în lemnul căruia era înfiptă adânc o săgeată. Cu siguranţă nu fusese aici la plecare. Era făcută dintr-un lemn neobişnuit de întunecat, ca o fâşie de noapte pe fondul culorii calde a lemnului de castan. Şi aripioarele acesteia erau ciudate. În loc de pene, în capăt avea fixate aripi de liliac. O săgeată

de-a clanului peșterilor, exact ca în povești. A atins-o cu degetele, vrând parcă să se convingă că era reală, și, cu frica întipărită pe chip, s-a întors și s-a uitat mai bine la Poa.

Încă era devreme, dar satul era foarte tăcut, ciudat de neclintit. Niciun rotocol de fum nu ieșea din coșuri; niciun glas nu răsuna purtat de vânt; nimic nu mișca. Până și animalele erau tăcute în grajdurile lor. Starling a inspirat tremurând și tulburată, iar căprioara i-a alunecat de pe umeri. Aerul avea un iz neobișnuit.

Doisprezece a încercat să-și ferească privirea.

O cioară a aterizat lângă ele, zgâriind lemnul cu ghearele. Foindu-se de colo colo pe gard, s-a uitat la Starling cu ochi negri și vicleni, cu ciocul său ascuțit mânjit cu roșu. Fata a privit pasărea pătată de sânge, apoi satul tulburător de tăcut și din nou pasărea.

„Nu!" a șoptit ea, scuturând din cap.

Țipând îngrozită, a luat-o la fugă vânturând brațele și picioarele, știind deja că era prea târziu.

Gheara din pieptul lui Doisprezece a șters încă o dată lumea înconjurătoare și, când peisajul s-a recompus, era în Poa, la marginea unei gropi adânci, săpate în mijlocul pajiștii. Starling se afla la doi metri în ea și săpa mecanic, iar pământul reavăn se aduna ca sângele în jurul gropii întinse. Avea fața mânjită de transpirație amestecată cu pământ, dar nu și-a întrerupt ritmul ca să se șteargă, nici măcar atunci când

sudoarea a început să i se scurgă peste ochii pustiiți.

Casele erau goale și tăcute și aveau acoperișurile înnegrite de ciori hrăpărețe și de săgeți spinoase. Respirația sacadată a lui Starling spinteca tăcerea; se auzeau doar loviturile lopeții și bufnetele stinse ale pământului azvârlit, iar în timpul ăsta soarele cobora sub linia orizontului.

O groază rece ca gheața i s-a prelins lui Doisprezece pe șira spinării și a întors ochii, îngrețoșată și amețită, cu inima bubuindu-i în piept. Nu voia să mai vadă nimic, nimic din ce se petrecea aici. Oriunde ar fi privit, aceleași săgeți întunecate se odihneau triumfător în tăcerea pe care o urziseră.

Starling a urcat din groapă și s-a dus să ia o roabă. Doisprezece a strâns ochii.

Încă o smucitură în piept.

Noapte peste pajiște. Exclamând ușurată, Doisprezece a văzut că groapa fusese umplută și că ciorile groaznice dispăruseră. Un foc mic ardea în față, pe iarbă, înaintea căruia se contura silueta lui Starling, așezată cu picioarele încrucișate. Stătea cu spatele țeapăn și mișcările pieptului erau singurele pe care le făcea corpul ei. Tăcerea acoperea peisajul ca un văl.

Doisprezece a inspirat încet și adânc, încercând să-și astâmpere greața sub apăsarea valului de amintiri înăbușitoare.

Fata dinaintea focului s-a cutremurat când a apucat topoarele tatălui ei cu degete tremurânde. Un suspin i s-a smuls din gât, apoi un ţipăt – un sunet din suflet, de o violenţă chinuitoare, mai mult urlet de animal decât de om.

Şi brusc, în fracţiunea de timp dintre două bătăi de inimă, lumea dimprejur a luat foc. Toate casele, toţi copacii, toate holdele şi până şi ierburile uruiau mistuite de flăcări inexplicabile.

Iar în centrul infernului, neatinsă, Starling urla în continuare.

CAPITOLUL 14

— Doisprezece... Doișpe!

— TREZEȘTE-TE!

Doisprezece a inspirat scurt, ca o persoană care se înecă, și a deschis ochii. Țipătul s-a risipit treptat și lumea s-a limpezit.

Stătea în capul oaselor, țeapănă de spate, cu păturile răsucite în jurul gleznelor ca niște funii. Cinci, Șase și Câinele stăteau ghemuiți înaintea ei, cu chipuri palide și priviri șocate. Widge îi zgâria un obraz, iar celălalt o înțepa ca de la o pălmuire. Respira sacadat și lacrimile îi curgeau printre gene. Emoțiile o copleșeau fără nicio orânduire aparentă, agitându-i măruntaiele și tulburându-i gândurile. Dar un singur sentiment le-a depășit repede pe toate celelalte: cel de umilire.

— La ce vă holbați? s-a răstit ea.

Sperase la o replică sfidătoare, dar nu i-a ieșit decât un icnet răgușit.

Câinele a înghiontit-o încet cu botul. Într-o clipă, expresiile lui Cinci și Șase au trecut de la teamă la compătimire. Senzația de umilire s-a transformat

într-un vârtej uruitor de furie. Cinci abia a apucat să-i evite pumnul.

— Ce...? a țipat el, ridicându-se și sărind mai în spate. În numele Emberului, *ce ai*?

Lui Doisprezece îi curgea prin vene o senzație familiară de care se așteptase ca laptele-somnului s-o protejeze veșnic: panica de a fi încolțită, ca un fluture care încearcă disperat să evadeze dintr-un borcan ucigaș. Membrele îi tremurau, își simțea gura uscată și îi zvâcnea inima. Mai dureros decât orice altceva, mai dureros decât visele era gândul că cineva va afla despre ele și că o va compătimi. Orice, numai asta nu.

— Nu-i nimic, Doisprezece, a spus Șase cu blândețe, cu fruntea palidă și încruntată de îngrijorare.

Adunându-și forțele, fata a încercat să-l lovească și pe el. Șase era pregătit și a sărit sprinten de lângă ea, dar expresia aceea exasperantă i-a rămas pe chip.

— Te înțeleg, a spus el. Sincer. Prima noapte e cea mai dificilă. Și Cinci e de aceeași părere.

— Hei! a izbucnit Cinci. Taci! Asta *clar* e o problemă personală!

Șase a tresărit.

Doisprezece a simțit în sfârșit că i se ușurează respirația când inima și-a reluat bătăile regulate. A izbutit să-și contorsioneze fața în ceea ce spera că era o expresie scârbită.

— Și pentru asta vrei să ne împrietenim sau ce? a spus ea, pe un ton mai rece decât zăpada de sub degete. Nu mă interesează poveștile voastre lacrimogene.

Lui Șase i-a picat fața. Majoritatea oamenilor s-ar fi jenat sub privirea indignată a lui Cinci, dar Doisprezece a ridicat la el bărbia sfidător. Băiatul s-a întors încet la mantiile sale și a început să-și facă bagajul. Șase era mai greu de citit: un șir de emoții i-au fulgerat pe chip, prea iute ca să poată fi descifrate.

— Ei bine, soarele a răsărit, a spus el în cele din urmă, cu o privire inexpresivă. Să pornim la drum.

Widge îi lingea fetei sarea de pe obraji. Dacă ar fi fost singură, Doisprezece și-ar fi ascuns fața în căldura familiară a blănii lui, dar s-a mulțumit să-l mângâie, mișcare repetitivă care treptat a ajutat-o să-și vină în fire.

Umbra Câinelui s-a abătut peste ea.

— Nu ești primul vânătoraș chinuit de trecutul său. Am cunoscut mulți de-a lungul anilor. Îți stau la dispoziție dacă vrei să vorbim.

Furia care-i clocotea lui Doisprezece mocnit sub piele a izbucnit din nou:

— Ce mărturisiri să fac unui câine de piatră care nu doarme și care nici măcar nu cunoaște durerea și frica?

Avea vocea ca un bici.

Câinele a fixat-o cu privirea fără să se clintească, până când fata și-a ferit ochii.

— Nu am spus că nu simt frică, a spus el încet.

— În orice caz, nu ne luăm la întrecere pentru așa ceva, a bombănit Cinci, aruncându-i încă o privire mânioasă și apoi întorcând spatele, ca să pună șaua pe Fugar.

Șase a strâns buzele într-o linie subțire și palidă.

Doisprezece și-a îndesat mantiile în desagă, încercând să-și alunge remușcările și orice fel de emoție. Widge i-a lins obrazul din nou, urmărind-o cu o expresie îngrijorată.

— E în regulă, a mințit ea, mângâindu-l cu blândețe.

Preocuparea lui era singura pe care o putea suporta.

S-au adunat după câteva minute, palizi din lipsă de somn, tăcuți și posomorâți. Nimeni nu i-a înfruntat lui Doisprezece privirea, nici măcar Câinele, când s-a cățărat în spinarea lui. Fără niciun cuvânt, au pornit la drum, luându-se după urmele spiridușilor, în vreme ce soarele răsărea dintr-o parte.

Oricât s-ar fi străduit, Doisprezece nu reușea să se concentreze. Gândurile îi tot zburau înapoi la vis. Chipurile părinților nu-i mai apăruseră atât de clar în minte de doi ani. Și mai era și Poppy. Durerea îi zvâcnea în piept când se gândea la sora ei mai mică. Și-a amintit din nou de gropițele zâmbetului ei și

de căldura brațelor lor întrepătrunse. Cât de mult își dorea ca lucrurile să fi rămas așa între ele. Un gust metalic i-a umplut gura și și-a dat seama că își mușcase buza prea tare.

S-a scuturat, încleștând maxilarul și ștergându-se la gură. Nu se putea așa. Tocmai de asta îi trebuia laptele-somnului, ca să nu mai ajungă atât de bleagă. Dacă ar fi atacat-o un spiriduș în ultimele minute, ar fi decapitat-o înainte ca ea să-l observe. Atunci n-ar mai fi găsit-o pe Șapte în veci. Cu chiu, cu vai, și-a îndreptat atenția înapoi la urmele de sanie.

Relieful se schimba în jur și urmele îi conduceau spre înălțimi tot mai mari. Deja urcaseră deasupra copacilor și peisajul stâncos se întindea alb și orbitor în toate direcțiile. Se apropiaseră mult de piscurile munților ale căror degete de piatră și gheață se înălțau pieziș spre cerul arzător. În ciuda soarelui sclipitor al dimineții, era ger de crăpau pietrele. Cristale de promoroacă pluteau în aerul înconjurător, sclipind ca diamantele. Blana căciulii i se făcuse bocnă deasupra sprâncenelor și genele năpădite de cristale de brumă îi începoșau marginile privirii, creând culori de curcubeu. Chiar și cu fularul strâns, fiecare respirație era supărător de înțepătoare și, când se întâmpla să deschidă gura, pentru că voia să vorbească, aerul glacial îi provoca dureri

de dinți. Widge i s-a cuibărit din nou sub blana de urs, scoțând doar capul ca să privească în jur.

Niciodată nu mai văzuse un peisaj atât de fascinant: era de o frumusețe aspră, brutală și neiertătoare, care pe moment parcă le tolera prezența. Dar Doisprezece nu-și făcea iluzii; știa că munții sunt capricioși. O dată la câteva minute privea spre cer și mirosea vântul, căutând vreun semn al schimbării vremii și silindu-se să se concentreze.

Vigilență constantă.

Gândul la Victory a îndemnat-o să stea mai drept. Instructoarea nu și-ar fi îngăduit să fie atât de distrată.

Băieții își vorbeau încet și indescifrabil în spatele ei. Mițoșii lor își potriveau pasul la perfecție, încât călăreții puteau să se aplece unul spre celălalt. Doisprezece s-a încruntat – probabil că vorbeau despre ea. S-a întors ca să le arunce o privire mânioasă, dar ceva i-a atras atenția în zare. Nu se vedea bine – gerul din aer urzea un văl tulbure în depărtare –, dar, preț de o clipă, ceva s-a mișcat în ceața scânteietoare. Fata s-a încruntat, privind mai atent.

— Ce-i, Doisprezece? a întrebat Șase, îmboldind-o pe Calcă-Sigur să se apropie de Câine.

A privit-o cu o expresie îngrijorată, dedesubtul căreia Doisprezece a sesizat un soi de nerăbdare care a făcut-o să tresară instinctiv.

— Nimic, a spus ea, holbând ochii de mânie. Dacă simți că ar fi ceva de văzut, n-ar trebui decât să te uiți singur. Parcă numai eu am ochi!

Preț de o clipă cumplit de enervantă, lui Doisprezece i s-a părut că vede o sclipire de umor pe chipul lui. Cum putea să-și păstreze voia bună când se stropșea așa la el? A clătinat din cap, hotărâtă să nu admită bruma de căldură pe care i-o stârnise.

Câinele se întorsese și privea în zare, fără să clipească.

— Nu văd niciun inamic, a spus el în cele din urmă. Dar trebuie să fim vigilenți cu toții.

Doisprezece l-a auzit apoi mormăind limpede în sinea lui: „Trebuie să aibă și ei vreo abilitate deosebită..."

— Slavă înghețului că ne păzește Doisprezece, a spus Cinci cu o privire sticloasă. Dacă ochii îi sunt la fel de ageri ca limba sau ca pumnii...

Șase a oftat:

— Putem să ne concentrăm atenția asupra problemelor importante? La un moment dat va trebui să luptăm umăr la umăr, probabil în curând. Ar trebui să strângem legăturile dintre noi, nu să le ardem și pe cele slabe din prezent.

Cinci a ridicat din umeri.

— Mă rog, a spus Doisprezece. Eu am venit s-o salvez pe Po...

S-a oprit în ultima clipă, șocată. Ce se întâmpla cu ea?

— Am venit s-o salvez pe Șapte, nu să-mi fac prieteni.

— *Clar*, a izbucnit Cinci, înroșindu-se la față. Ești incredibilă,nu mă mir că toată lumea te urăște.

Veninul din vocea lui a luat-o pe nepregătite și i s-a pus un nod în gât. Nu s-a simțit în stare să-i răspundă și i-a arătat spatele în continuare, ațintindu-și ochii la urmele de șine. Un mușchi al gâtului îi tresărea dureros din cauza încordării, dar l-a ignorat. De pe umăr, Widge i-a lins obrazul și a chițăit încet.

Șase i-a mormăit ceva lui Cinci, dar acesta nu s-a obosit să-i răspundă în șoaptă.

— Nu, nu e! a țipat el, conturând fiecare silabă cu indignare. Îi e rușine că am văzut-o plângând și se poartă de parcă ar fi fost vina *noastră*. E atât de evident și de penibil. N-am de gând s-o suport doar pentru că și-a uitat laptele ăla de doi bani.

Degetele lui Doisprezece au țâșnit spre topoare.

— Ajunge, a strigat Câinele, oprindu-se subit și zburlindu-și blana de pe ceafă. Un cârd de scânteie-aripi mi-a sfâșiat o mare parte din ureche. Și totuși aș prefera să fiu în compania lor decât a voastră.

Cinci și Șase au schimbat priviri stingherite și Câinele a continuat:

— Dacă nu aveți nimic util de zis, atunci nu vorbiți.

Spunând acestea, le-a întors spatele și a țâșnit de-a lungul urmelor, aruncându-le crâmpeie de mormăieli furioase.

„Mai lenți decât melcii... putere de concentrare nici cât a vrăpiilor..."

Doisprezece s-ar fi supărat dacă Cinci n-ar fi descoperit tabăra spiridușilor.

CAPITOLUL 15

Încă erau în ținutul piscurilor când Cinci a zărit urme virând spre stânga. Fără să vrea, Doisprezece aproape că l-a admirat pentru asta. Credea că *ea* avea privirea ageră. Pornind după ele, au ajuns repede la tabăra spiridușilor. O încâlceală de urme de pași se întindea pe tot terenul. Nu erau nici copaci, nici stânci care să le fi oferit adăpost și Doisprezece s-a cutremurat când s-a gândit la frigul în care trebuia să-și fi petrecut Șapte noaptea. Un rest de foc încă fumega mocnit și fata s-a dus drept la el, inspectând urmele din mers, în căutarea vreunui semn lăsat de Șapte. Widge i-a ieșit repede de sub blană, privind în jur cu nasul zvâcnindu-i la simțirea mirosurilor noi.

— Ce loc frumos și ferit au ales, a spus Cinci, sărind din spinarea Fugarului.

— Sarcasmul o fi util? a reflectat Doisprezece cu voce tare. Nu prea cred.

Scormonea resturile focului și și-a dat jos mănușa ca să le simtă căldura:

— Un exemplu de contribuție utilă ar fi următorul: „Cenușa asta încă e caldă, așa că probabil au pornit la drum cu cel mult patru ore înaintea noastră".

Pe obrajii lui Cinci au apărut două pete de culoare îngemănate.

— Și găsirea taberei a fost o contribuție destul de bună.

Widge și-a zburlit coada cu dispreț. Doisprezece a vrut să-i răspundă, dar a dat cu ochii de Câine și a tăcut, concentrându-și atenția asupra pământului.

— Aș spune că erau opt spiriduși, a spus Cinci după câteva minute.

Se uita la Șase, dar i-a răspuns Doisprezece.

— Așa cred și eu, dar...

S-a oprit și a cercetat pământul, cuprinsă de o teamă crescândă:

— Nu văd nici urmă de Șapte.

— Aici, a spus Șase.

Stătea ghemuit la câțiva pași de ei, cu pumnii încleștați.

— Ce vedeți aici?

Ceilalți i s-au adunat în jur, privind semnele din zăpadă.

Cinci a șuierat printre dinți.

— Îmi pare că cineva s-a zbătut în zăpadă. Poate cineva legat, care nu se putea ridica. Poate că încerca să schițeze un *sprit*. Aripile nu i-au ieșit deloc.

Încercarea lui de a destinde atmosfera a fost ignorată. Zăpada era înroșită. Poate că Șapte nici nu supraviețuise nopții.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Câinele a spus:

— E valoroasă. Nu ar lăsa-o să moară.

— Poate că le-a dat ce urmăreau, a spus Cinci nesigur.

— Adică ce? a întrebat Doisprezece, clocotind de frustrare.

Șase s-a ridicat cu o privire tulburată:

— Ar fi lăsat-o aici dacă murea, nu? De ce să care un cadavru după ei?

Widge s-a cutremurat și s-a făcut mic pe umărul lui Doisprezece.

Imaginea sângelui lui Șapte i-a stârnit o teamă chinuitoare. Și-a închipuit-o întinsă acolo, în frig, în timp ce spiridușii se încălzeau la focul de tabără. Cu o noapte înainte se gândise la ea și sperase că-i era bine. Evident, nu-i fusese. Pe neașteptate, în gând i-a apărut chipul lui Șapte: aceleași gropițe ca ale lui Poppy, același zâmbet pe care nu puteai să-l ignori.

S-a ridicat brusc și a început să se plimbe pe tot terenul, căutând indicii pe care să nu le fi observat pe pământ. Inima îi pulsa de frică; trebuia să fi fost *ceva* care să le indice soarta lui Șapte.

Spiridușii călcaseră peste tot și urmele li se intersectau în jurul focului. Doisprezece a încremenit

când a observat cele opt urme mai adânci care înconjurau tăciunii. Spiridușii dormiseră la căldură, lăsând-o pe Șapte să înghețe de frig. Când să se dea bătută, a observat un șir de urme mai late și mai puțin adânci, care porneau înapoi spre cele lăsate de șinele săniilor.

— Aici! a strigat ea ușurată, pe un ton subțire.

Widge s-a foit bucuros și Șase i-a venit alături imediat.

— Da, a spus el, cu un zâmbet uriaș pe chip. Ea e. Sunt urme clare de om și i se potrivesc lui Șapte. Ai ochi ageri, Doisprezece!

Complimentul a încălzit-o mai mult decât s-ar fi așteptat și a fost cât pe ce să-i zâmbească și ea. De ce se purta atât de prietenos? Nu făcea decât să complice lucrurile.

— Să nu-i lăsăm să se depărteze și mai mult, a strigat el nerăbdător și s-a întors repede la Calcă-Sigur, după care a sărit în șa.

După un minut au pornit din nou.

Șocul descoperirii sângelui și ușurarea de apoi, după găsirea urmelor lui Șapte, au ajutat-o pe Doisprezece să se concentreze cum trebuie asupra misiunii. Era mai hotărâtă ca niciodată s-o găsească.

După o bucată de drum, urmele au început să coboare, pe o pantă atât de abruptă, încât au trebuit să înainteze în zigzag. Au mers tot mai jos și

versanții muntoși au început să se strângă împrejur ca o capcană. La poale, cărarea a devenit atât de îngustă, încât s-a afundat în umbre și cerul a devenit doar o panglică albastră care șerpuia sus de tot, deasupra lor, ca un râu ciudat, întors cu capul în jos. Aici, versanții erau mai prăpăstioși, atât de abrupți, încât zăpada nu se depunea pe ei deloc. Luceau sumbru în lumina obscură, emanând valuri de frig nemilos.

Widge s-a cuibărit din nou în blana lui Doisprezece când au început să i se formeze cristale de brumă pe urechi, fapt pe care-l detesta.

— Nu-mi place *deloc*, a spus Cinci într-un final și vocea i-a reverberat între stâncile descoperite.

— Chiar așa? a întrebat Doisprezece. Noi, restul, ne distrăm de minune.

— Numai vorbe utile! le-a mârâit Câinele amenințător, întorcând capul spre ei.

Doisprezece a strâns din dinți și a privit încruntată în semiîntuneric. O furnica pielea. Locul ăsta îi inspira un presentiment neplăcut. Era clar că nici Widge nu se simțea în largul său, i se tot foia sub blana de urs, până când fata l-a împuns, ca să-l oprească.

— Simțiți mirosul? a întrebat Șase după câteva minute, strâmbând din nas.

Doisprezece a inspirat și a încuviințat din cap. În aer plutea o duhoare putredă.

— Vai, miroase mai urât decât căpcăunii, s-a strâmbat Cinci.

— Mai urât și decât tine, a spus Doisprezece, fără să se poată abține.

— Doisprezece! a mârâit Câinele, dar foarte încet, și grupul s-a oprit.

Versanții continuau să se strângă de ambele părți și pământul se îngusta. Doisprezece a mijit ochii înainte, gândindu-se să scoată piatra selenară din buzunar. A privit amărâtă peste umăr, spre cărarea din urmă, pe care cădea mai multă lumină. A tresărit. Pe fundalul de zăpadă luminată de soare a văzut conturul limpede al unei siluete. A clipit și silueta a dispărut. Pielea de pe brațe i s-a făcut ca de găină și i s-a zburlit părul de pe ceafă.

— Îmm, e clar că ar putea fi o capcană, a șoptit Cinci. Ar trebui să ne întoarcem și să căutăm o cale de ocoliș.

Doisprezece și-a dres glasul neliniștită.

— S-ar putea să nu fie o idee bună, a zis ea cu prudență.

Ceilalți s-au întors spre ea nedumeriți.

— Sunt aproape sigură că ne urmărește ceva.

Băieții au întors capetele într-o clipă.

— Nu văd nimic, a spus Șase șovăitor. Ce ai observat? Cum arăta?

— Avea trup ca de om, a răspuns Doisprezece stânjenită. Dar sigur nu era om. Și era înalt, deci nu era spiriduș.

— Pff, asta nu prea ne spune multe, a oftat Șase.

— Am pătruns în inima Colților. Descrierea ta se potrivește multor ființe, a încuviințat Câinele.

S-a lăsat tăcerea și fiecare a înșirat în gând liste de creaturi întunecate, încercând să nu se afunde în ghearele panicii.

— Bănuiesc că toți sperăm să nu fie vorba de încă un Macabru, a spus Cinci fără menajamente, deși tonul nu i se potrivea cu paloarea subită a chipului.

Șase a tresărit și Doisprezece a simțit un gol în stomac. Imaginea lui Silver, moartă și înghețată, i-a alunecat pe dinaintea ochilor.

— Și când spui că ești „aproape sigură"...? a adăugat Cinci.

Era alb la față și holba ochii în lumina obscură.

— Sunt foarte sigură, s-a corectat Doisprezece. Mai devreme, pe culme, a fost prea departe ca să-l văd limpede. Dar adineauri s-a văzut clar. Doar o clipă, dar cu siguranță e ceva acolo. În plus...

S-a oprit, simțindu-se ca o toantă.

— În plus, cred că ceva a umblat azi-noapte și în jurul taberei noastre. Mișcarea pe care am văzut-o nu a fost a lui Widge.

Dinăuntrul blănii, Widge a chițăit aprobator.

Toți s-au uitat la Câine. Acesta a scos un mârâit adânc:

— E posibil.

Cinci a aplecat umerii.

— Minunat. Adică ceva se ține după noi?

— E foarte posibil, a recunoscut Câinele.

Șase și-a umezit buzele și a privit din nou în urmă.

— Atunci chiar suntem prinși între un Macabru și moarte, a mormăit el.

— În orice caz, nu putem să stăm cu mâinile în sân, a izbucnit Doisprezece, pe un ton mai mânios decât și-ar fi dorit. Trebuie să mergem mai departe. Oricum am face, bănuiesc că vom întâlni ceva demn de evitat. Dacă continuăm drumul, măcar nu pierdem urma lui Șapte.

— De acord, a spus Șase hotărât.

Și-a încordat umerii și a continuat pe un ton ferm:

— Și, în orice caz, nu avem nicio garanție că există vreun drum ocolitor. Dacă ne-am întoarce, am risca să pierdem urma definitiv.

Chiar și pe fondul spaimei, Doisprezece a simțit o nouă înțepătură de iritare. Șase iar îi dădea dreptate. Ar fi preferat să se poarte mai mult ca Cinci: atunci i-ar fi fost mult mai ușor să-l disprețuiască.

Și-a alungat gândul când Câinele s-a întors spre defileul îngust. Fără tragere de inimă, grupul a pornit mai departe în întuneric.

CAPITOLUL 16

— Cred că mi se face rău, a bâiguit Cinci, înălțându-și fularul peste nas. Haideți să riscăm lupta cu creatura din spatele nostru și să ne rugăm să nu pută atât de tare.

Glumea doar pe jumătate. Mirosul devenise atât de puternic, încât Doisprezece simțea că i se întinde pe limbă și că îi alunecă pe gât ca un limax. S-a încordat când a simțit că i se întoarce stomacul pe dos. În spate, Șase se căznea discret să vomite. Widge îi tremura sub blană.

Pe măsura ce duhoarea se întețea, lumina se risipea. Sus de tot, deasupra, versanții se aplecau drăgăstos unul spre celălalt, ascunzând cerul. Acum defileul semăna mai curând cu un tunel de peșteră și Doisprezece a strâns din dinți de încordare. A scos piatra selenară din buzunar.

Fețele lor arătau ciudat în lumina albastră-argintie, de un alb neted, ca de oase, scobit de umbre. Frigul era o adevărată forță fizică ce-i îmbrâncea, furișându-li-se pe sub manșoane și în sus, pe sub

mâneci. Zăpada scârțâia sub labele Câinelui și fularele le atârnau, aplecate de țurțuri.

Șase a scos o săgeată din tolbă și a plimbat-o ușor peste stânca neagră și lucitoare. O substanță groasă și gelatinoasă s-a desprins de pe perete și băiatul a exclamat scârbit, aruncând-o în lături.

— Deci nu sunt căpcăuni, a spus Doisprezece sumbru, întâlnindu-i privirea.

— Nu, a răspuns el, înghițind în sec. Mirosul, întunericul, mâzga. Trebuie să fie târâtori de grotă.

— Dacă avem noroc, poate că e vorba doar de unu, doi, a spus Cinci.

Dar veselia lui forțată îl făcea să pară încă și mai speriat.

Șase a strâns din buze. Echipa s-a strâns laolaltă pe nesimțite.

Doisprezece se chinuia din greu să-și amintească tot ce învățase despre târâtorii de grotă. Apoi, într-o clipă de inspirație, și-a adus aminte că luase *Bestiarul Magic*. S-a grăbit să scotocească în desagă și a scos cartea grea.

— Ai adus cu tine o *carte*? a exclamat Cinci, holbând ochii. În numele Emberului, ce ai de gând să faci cu ea? S-o arunci după spiriduși?

Doisprezece i-a aruncat o privire usturătoare și a dat paginile până la capitolul despre târâtorii de grotă. S-a străduit să ignore ilustrațiile atât de vii și să se concentreze la rezumatul din marginea de jos

a paginii. A citit repede și cu voce tare, conștientă fiind că și în spate aveau o creatură necunoscută.

— Târâtorii de grotă sunt ființe relativ comune. De obicei trăiesc sub pământ, fapt pentru care constituie o problemă deosebită pentru clanul peșterilor și pentru cei care se aventurează prin sistemele de caverne. Cu toate acestea, există mărturii cu privire la târâtori descoperiți și în alte locuri și orice ungher întunecos care emană o duhoare puternică ar trebui abordat cu prudență...

Cinci a râs pe înfundate. Câinele i-a tăiat elanul cu un mârâit aspru și amenințător și Doisprezece a continuat:

— Creaturile în sine sunt alcătuite doar dintr-o gură cu dinți numeroși și o coadă purtate de patru picioare scunde. În mod obișnuit trăiesc în grupuri mari – se pot înghesui într-un număr incredibil, în spații restrânse. Un exemplu faimos este descoperirea făcută în satul Triton de clanul mlaștinilor – un număr de o sută cincizeci de târâtori îngrămădiți într-o singură debara mică.

Doisprezece și-a dres glasul și a înghițit în sec, privind cărarea din față. Întunericul mușca din lumina pietrei selenare și nu dădea deloc impresia că ar fi un spațiu restrâns. Cinci s-a oprit din râs, pălind la față.

Fata a citit mai departe:

— Autorul prezentei lucrări recomandă evitarea

contactului cu târâtorii de grotă, atât cât se poate. Sunt creaturi mizerabile și hidoase. Totuși când contactul este inevitabil, ține minte că târâtorii sunt nevăzători. Limbile lor bifurcate „adulmecă" aerul și sunt deosebit de perceptive la mirosul de sânge, dar relativ insensibile la orice altceva. Pentru câștigarea avantajului, soluția cea mai simplă este să te furișezi și să ai grijă să nu verși niciun strop de sânge. Târâtorii evită focul cu orice preț, fapt ce poate fi folosit împotriva lor la ananghie.

Agresivitate: opt din zece. Grad de pericol: nouă din zece (luând în considerare un grup de dimensiune medie, de două mii de indivizi).

— Un grup de dimensiune *medie*, de două mii? a repetat Șase. Ai citit greșit sau...?

— Nu, a spus Doisprezece. Asta scrie.

— Așa, a spus Cinci încet, privind spațiul tot mai îngust din față. Presupunem că avem de-a face cu un grup de dimensiune medie sau...?

— Mai mare, a spus Șase hotărât, arătând spre pereții mocirloși. Priviți câtă mâzgă e.

Sub Cinci, ca și când ar fi simțit neliniștea acestuia, Fugarul a fornăit și a încercat să dea înapoi spre lumină. Cinci l-a strunit încruntat. Mâinile îi tremurau, dar a vorbit pe un ton relaxat.

— Știți, *niciodată* nu mi-a plăcut ideea să fiu mâncat de viu de târâtorii de grotă. În orice caz, nu înainte de a promova Însângerarea.

— Ei, atunci să ne ferim de mușcături, a spus Doisprezece, vârând cartea înapoi în desagă și clătinând din cap.

Ar fi preferat în mod special să nu fi văzut o anumită ilustrație.

— Minunată idee, a spus Cinci, dând ochii peste cap. Și cum propui să facem asta?

Preț de o clipă, cei trei vânătorași și Câinele au căzut pe gânduri, privind în gol.

Doisprezece a ridicat din sprâncene și a băgat mâna drept până la fundul desăgii, scoțând cutia de lemn luată din depozitul de arme cu un aer triumfător.

Cinci a scos un icnet haios de ascuțit când a văzut-o. Widge a scos capul din gulerul fetei, vrând să vadă ce se petrecea, a scos un sunet asemănător și s-a făcut nevăzut.

— Aia *nu e* ce cred eu, nu? a exclamat Șase holbând ochii și mânând-o îndărăt pe Calcă-Sigur.

Câinele a întors privirea și a icnit uluit.

— Cred că e ***exact*** ce crezi, a spus Doisprezece, cântărind cutia în mână.

CAPITOLUL 17

— *Spriți ai focului?* a spus Cinci.

— Spriți ai focului, a confirmat Doisprezece încântată de sine, ignorându-le reacția. I-am luat pentru situații de urgență.

— Tocmai prezența lor creează o situație de urgență! a exclamat Cinci. Ai înnebunit?

— Sunt de acord cu băiatul, a spus Câinele, cu o expresie incredulă pe chip. Pentru spriții focului, distrugerea e... o joacă!

Doisprezece s-a încruntat.

— Nu se poate să fie atât de groaznici, altfel n-ar fi fost la Lojă.

— Chiar sunt atât de groaznici, a izbucnit Cinci, și, dacă ai fi învățat istorie, ai ști că Vânătorii au dezbătut ani întregi dacă să-i țină sau nu înăuntrul zidurilor.

— Cu toate astea, a spus Șase încet, întâlnind privirea lui Doisprezece, *pot* fi stăpâniți dacă știi să-ți păstrezi cumpătul.

Era a doua oară din zi când Doisprezece descoperea iritată că-i venea să-i zâmbească.

Cinci a holbat ochii oripilat:

— Nu vorbești serios...

— Dar chiar *pot* fi stăpâniți, a insistat Șase. Amintește-ți demonstrația pe care ne-a făcut-o Bătrânul Hoarfrost. S-a întâmplat înainte să apari tu, Doisprezece.

— Eu îmi amintesc câți Vânători așteptau deoparte cu găleți pline cu apă, a spus Cinci, privind sumbru la cutia din mâna lui Doisprezece. Și că Hoarfrost avea pe el întreaga armură de luptă. De care s-a dovedit *clar* că avea nevoie.

— Pierdem vremea, a spus Doisprezece, aruncând încă o privire în spate. Are cineva o idee mai bună?

Tăcere.

— Atunci așa facem. Șase, dă-mi cuțitul tău.

De sub blana ei a izbucnit un țipăt disperat de veveriță.

Privirea descumpănită a lui Șase a devenit și mai confuză când Doisprezece a sărit din spinarea Câinelui și i-a înfipt cuțitul în pământul înghețat. Apoi, până să se răzgândească sau să se lase înduplecată, Doisprezece a tras zăvorul și a deschis capacul cutiei. Ceilalți au sărit înapoi instantaneu.

Trei figuri micuțe și-au luat zborul dinăuntru, împrăștiind o lumină din ce în ce mai puternică, până când scântei învăpăiate au început să le curgă

de pe aripile fluturătoare. Au privit în jur cu chipuri ascuțite și cu flăcări strălucitoare sub piele, încleștându-și pumnii minusculi și strâmbând din nas din cauza duhorii.

Doisprezece și-a stăpânit impulsul de a se da înapoi când au început s-o ardă obrajii în preajma căldurii lor. Dacă acum ar fi arătat vreun semn de slăbiciune, ar fi fost condamnată – și probabil că și ceilalți, la fel.

— Mă numesc Doisprezece, le-a spus ea.

Citise că politețea era esențială în abordarea spriților și că nu strica nici să-i măgulești. Dar nu avea de unde ști dacă acestea își făceau efectul. Totuși, le-a vorbit în continuare.

— Eu sunt cea care v-a luat din Lojă, pentru că numai voi puteți să ne ajutați. O elevă a fost răpită și noi suntem echipa de salvare. E în pericol de moarte.

Spriții și-au plimbat privirile înflăcărate și pe la ceilalți și au izbucnit în râs. Zgomotul avea o notă de cruzime care i-a furnicat fetei pielea. Widge tremura, lipit de inima ei.

A vorbit repede.

— Am ajuns până aici, dar acum am dat de o problemă. Știm cât de talentați sunteți în manipularea focului...

În spatele ei, Câinele a pufnit disprețuitor, dar spriții parcă i s-au înfoiat lui Doisprezece sub ochi,

umflându-și piepturile și vorbindu-și unul altuia entuziasmați.

— ... și nu putem merge mai departe fără ajutorul vostru.

Spriții au zburat și mai aproape, înșiruiți și cu capetele înclinate în același unghi. Efectul era neliniștitor. Doisprezece a încercat să nu ia în seamă țurțurii de pe căciulă, care i se topeau.

— Ai grijă, a șoptit Șase. Stau prea aproape.

De parcă Doisprezece nu observase și singură, având în vedere că *ei* îi pârjoleau sprâncenele. Aproape că nu s-a putut abține să dea ochii peste cap. Însă le-a explicat repede situația și ce voia de la ei, după care le-a arătat cuțitul înfipt în pământ. Spriții s-au uitat la cuțit, apoi iar la ea și apoi s-au adunat, ciripind între ei.

Doisprezece era aproape sigură că era semn rău. De obicei, spriții ori făceau, ori nu făceau ceva; rareori stăteau să dezbată.

Șase i-a făcut semn din sprâncene, plin de speranță, dar Cinci a dat și mai mult înapoi cu Fugarul, mormăind abătut în sinea sa.

Unul dintre spriți s-a despărțit de ceilalți și a zburat înapoi la Doisprezece, sub ochii tuturor.

— De ce nu aprinzi focul singură?

Vocea îi era dureros de ascuțită, dar limpede ca un clopoțel de cristal.

Lui Doisprezece i-a picat fața. Cinci a fost cât pe

ce să cadă de pe Fugar și Șase a holbat ochii. Până și Câinele părea surprins.

— Puteți... puteți să vorbiți? a întrebat Doisprezece. Adică și cu mine?

Spritul nu a răspuns, dar a privit-o cu o sprânceană ridicată, așteptând.

— Am o presimțire *extrem* de rea, i-a șuierat Cinci din spate.

— Ție totul îți inspiră presimțiri rele, a spus Doisprezece, încercând să-și pună ordine în gânduri.

Spritul nu-i înlesnea efortul cu nimic, zburând tot mai aproape. Avea ochii ca niște tăciuni aprinși, care păreau că văd până în inima fetei.

— Nu putem face focul suficient de repede, a spus Doisprezece, întorcând capul ca să nu-l scape din privire, în vreme ce spritul îi zbura încet în jurul feței, ajungându-i în cele din urmă lângă ureche.

Spre uluirea ei, a încrucișat picioarele și s-a așezat în locul unde de obicei se cocoța Widge. Și-a sprijinit bărbia într-o mână și s-a uitat la ea, moment în care i s-au alăturat și ceilalți doi, împrăștiind dâre de scântei.

— Ăăă... Doisprezece, ești bine? a șoptit Șase. Îți fumegă umerii.

— Da, n-am nimic, a spus Doisprezece pe un ton ceva mai subțire decât de obicei.

Îl simțea pe Widge tremurând de frică și de indignare.

— Focul e o muncă de-o clipă, i-a spus primul sprit.

— Poate pentru voi, a spus Doisprezece, nu și pentru noi. De ce credeți că avem nevoie de voi la Lojă și aici, pe teren? *Nimeni* nu poate stârni flăcări la fel de repede ca spriții focului.

Cei trei s-au uitat unul la altul și au izbucnit din nou în râs.

— Doisprezece... a spus Câinele, cu un avertisment în glas.

Cu o singură mișcare, Doisprezece i-a azvârlit de pe umăr pe toți trei și s-a ferit de mingile de foc pe care aceștia le-au aruncat în replică. Chipurile furioase li s-au ascuțit și mai tare și dinții li s-au lungit vizibil.

— Ajunge, s-a răstit ea, pierzându-și răbdarea.

Era clar că nu merita să te porți frumos cu spriții. A arătat imperios spre mânerul cuțitului din gheață, fixându-i cu cea mai amenințătoare privire de care era în stare.

— Arătați-mi ce știți să faceți.

Spre ușurarea ei nemăsurată, spriții chiar s-au conformat. Cu mișcări aproape lenețe, au zburat la cuțit și au dezlănțuit asupra lui coloane albe de foc, cu mâinile pierzându-li-se în flăcări și cu aripile împrăștiind scântei asupra gheții dimprejur. Tăișul

cuțitului s-a înroșit și a lucit, iar mânerul s-a făcut cenușă.

Spritul-șef i-a rânjit și Doisprezece a eliberat aerul pe care nu observase că-l ținea în piept.

— Bun, a spus ea. Vă mulțumesc. Ați putea să mai faceți așa dacă vom avea nevoie de voi mai încolo?

A arătat spre întunericul care li se întindea în față.

— Umbrele cu dinți, a spus spritul cu o voce ca de sticlă spartă. Se tem de noi așa cum se teme și băiatul acela.

Zicând acestea, a arătat cu dispreț spre Cinci.

— Putem să le nimicim.

Doisprezece s-a încruntat.

— Sunt convinsă că puteți, dar *o veți face*?

Spritul a privit-o cu interes.

— Isteață fată, a spus el cu viclenie.

Rânjetul lui amintea de colții lupilor.

— Scânteie-Aprigă, Scapără-Foc și Picioruș-Ars, la dispoziția ta. Te vom apăra când ne-o vei cere.

A făcut o plecăciune adâncă, în batjocură. Împrăștia un aer fierbinte, cu miros de foamete și distrugere.

Doisprezece a încuviințat din cap, nesimțindu-se în stare să vorbească. Spre disconfortul ei, spriții i s-au așezat din nou pe umeri, cu un aer de încântare nemăsurată.

Widge și-a ițit capul din guler, a văzut că erau încă acolo și a dispărut din nou cu un chițăit alarmat.

— Îmi pare rău, Widge, i-a șoptit Doisprezece.

A urcat la loc în spinarea Câinelui și și-a dres glasul, străduindu-se să nu dea semne de neliniște.

— Sunteți mulțumiți? a întrebat, întorcându-se spre ceilalți.

Cinci s-a încruntat la ea.

— Categoric nu.

Șase a zâmbit larg și a dat ochii peste cap:

— Haide, Cinci, e grozav. Trei spriți ai focului tocmai au acceptat să ne apere! Uite ce au făcut din cuțitul meu preferat...

A tăcut, privindu-și amărât cuțitul preț de o clipă, după care s-a înseninat:

— Ei, măcar s-au ridicat la înălțimea așteptărilor. Și știu să vorbească! Cine ar fi crezut?

— Am auzit de câteva întâmplări rare de felul ăsta, a spus Câinele, aruncându-i o privire ciudată lui Doisprezece peste umăr. Există anumiți...

— Putem să mergem odată? a izbucnit Cinci pe un ton încordat. Nu sunt decât două variante: să fim sfâșiați de târâtorii de grotă sau să fim incendiați de spriții focului. Abia *aștept* să văd care o să fie.

— Eu te contrazic, a spus Doisprezece.

— Ei, mă bucur că măcar tu ești optimistă, a spus Cinci cu ceva mai puțin sarcasm.

— Nu sunt, doar că putem muri în multe alte moduri, a spus Doisprezece. De exemplu, poate că ne prinde creatura care ne urmărește din spate.

— Sau ne omoară spiridușii, a spus Șase, zâmbind.

Cinci a oftat:

— Da, mă rog. Mergem odată?

Părea agasat, dar Doisprezece a observat că îi tremurau mâinile și mai tare acum, una pe hățurile Fugarului și cealaltă așezată pe capătul mânerului sabiei.

— Să mergem, a încuviințat ea.

Împreună au pornit mai departe în defileul tot mai îngust.

CAPITOLUL 18

— Aveți grijă, a spus Șase, căpătând din nou un aer grav pe măsură ce înaintau încet. Așa cum spune instructoarea noastră: vigilență constantă.

— Sigur, a spus Doisprezece, ridicând piatra selenară din nou.

Apoi, către Cinci:

— Tu ai grijă să-l stăpânești pe Fugar, voi doi sunteți verigile slabe în povestea asta.

Cinci a bolborosit ca un ceainic scăpat în foc, dar Câinele și Doisprezece deja se depărtau, în vreme ce aura spriților îi încălzea fetei urechile.

Pe măsură ce înaintau, aceasta simțea o recunoștință din ce în ce mai mare pentru căldura lor. Frigul se întețea și întunericul parcă se zbătea împotriva pietrei selenare, micșorându-i sfera luminoasă. Dincolo de ea, întunericul era absolut. Dar Doisprezece știa că nu erau singuri. O simțea după fiorii care-i furnicau pielea și după foșnetul stins care parcă se auzea simultan de pretutindeni. A fixat ochii la urmele din față – Șapte trecuse pe aici și fiecare pas îi aducea mai aproape de ea. Gândul

acesta a ajutat-o pe Doisprezece să se concentreze, dar frica încă îi viermuia sub piele.

Când a vorbit, Câinele de-abia s-a auzit:

— Repede. Fără zgomot.

— De acord, a șoptit Doisprezece, făcându-le semn băieților din spate.

Fugarul i-a atras atenția din nou și fetei i s-a strâns stomacul. Mițosul dădea ochii peste cap și își foia capul încornorat. Deodată a iuțit pasul și s-a lovit de dosul lui Calcă-Sigur, îngrozit să nu rămână în urmă. Cinci nu reușea să-l stăpânească. Calcă-Sigur a dat din cap, dar era prea bine antrenată ca să-și exprime iritarea în voie. Micul grup înainta în tăcere și pereții se strângeau tot mai mult.

— Cărarea s-ar putea să se îngusteze prea mult pentru mițoși, a șoptit Câinele, dând glas temerii lui Doisprezece.

Deja ar fi putut atinge ambii versanți dacă ar fi întins brațele în lături.

— Nu putem decât să mergem mai departe și să sperăm că va fi bine, a șoptit ea.

Spriții i s-au foit pe umeri și Doisprezece cu greu s-a abținut să tresară. Căldura lor îi ardea blana, împrăștiind în urmă rotocoale de fum cu miros înțepător. S-a mai relaxat când și-au luat zborul toți trei, înălțându-se și arătând cu degetele. Fetei i s-a oprit respirația când i-a văzut. Imediat deasupra luminii de la piatra selenară, pereții erau acoperiți

cu târâtori. Mișunau unii peste alții, arătându-și ghearele lucitoare din loc în loc, dar pe Doisprezece o înspăimântau mai mult gurile lor. Din când în când, câte un târâtor se oprea și o deschidea mult mai larg decât ar fi trebuit să o poată deschide o creatură relativ mică. Dintre fălcile întinse țâșnea o limbă roșu-aprins, care șfichiuia aerul. În fiecare gură se vedeau îngrozitor de mulți dinți.

Widge, care-și ivise capul îndată ce spriții plecaseră, a scos un icnet mic și îngrozit.

— Nu-i nimic, a șoptit Doisprezece, scărpinându-i obrazul ca să-l liniștească. Nu ne văd.

Pot doar să ne audă și să simtă mirosul de sânge.

În spatele ei, Fugarul a fornăit zgomotos și Cinci și-a înăbușit un țipăt. Foșnetele de deasupra au amuțit. Doisprezece s-a întors și a holbat ochii pentru că imaginea a înfiorat-o până în măduva oaselor.

Mițosul încerca s-o ia la fugă. S-a izbit din nou de Calcă-Sigur, încercând cu disperare să se îmbulzească pe lângă ea, dar nu era loc. Cinci a tras cu putere de hățuri, dar Fugarul a dat capul pe spate și i-a izbit picioarele de perete, încercând să-l arunce din spinarea sa. Fața lui Cinci lucea de transpirație, dar nu reușea nicicum să-și astâmpere animalul.

Doisprezece și-a dat seama ce avea să se întâmple drept în ultima clipă. Fugarul a dat din nou capul pe spate și a răcnit îngrozit în întuneric. Deasupra fetei, foșnetele au răsunat și mai puternic.

Târâtorii de grotă știau că era ceva în preajmă, dar nu-și dădeau seama unde. Au năvălit în jos, pe pereți, plescăind lacom din fălci.

Într-o clipă, Doisprezece a luat topoarele în mâini și adrenalina i-a năvălit în trup. În spate, Șase stătea pregătit cu o săgeată în coarda arcului. Cinci era mai puțin norocos: îi trebuiau ambele mâini doar ca să se țină pe Fugar. Fata l-a urmărit cu o spaimă din ce în ce mai mare, cu gâtul parcă strâns și blocat. Un târâtor și-a dat drumul de pe perete și a aterizat pe grumazul Fugarului. A strâns o dată din fălci și haosul s-a dezlănțuit.

— L-au mușcat! a strigat Cinci, cu obrazul palid împroșcat de sângele mițosului.

Pe Doisprezece a străbătut-o un fior cumplit. Deasupra, limbile bifurcate ale târâtorilor țâșneau înnebunite, gustând aerul și dibuind prada. Apoi au început să cadă de pe stânci, cu gurile larg deschise.

CAPITOLUL 19

Cinci a renunțat să-l mai strunească pe Fugar. Și-a smuls sabia din teacă și a început s-o vânture înnebunit împotriva trupurilor negre care cădeau împrejurul lui. Târâtorii șuierau și urlau, iar pe Fugar a reușit să aterizeze încă unul și să mai ia o mușcătură din el.

Mirosul de sânge s-a amestecat cu duhoarea lor.

Pereții erau mări învolburate de dinți și doi târâtori au căzut pe grumazul Câinelui. Doisprezece i-a tăiat în două și s-a întors din nou spre băieți. Abia îl mai vedea pe Cinci în mijlocul potopului întunecat. Șase lansa săgeți la nimereală și Fugarul urla. Până și Calcă-Sigur începea să-și piardă cumpătul.

Fă ceva.

Câinele a mârâit furios de sub ea.

— Nu pot să mă întorc! N-am loc!

A încercat totuși și Doisprezece și-a înăbușit țipătul când Păzitorul i-a strivit piciorul de stânca slinoasă.

Cinci a țipat și sabia i-a căzut pe pământul înghețat, zăngănind.

Într-o clipă, Șase a sărit din spinarea lui Calcă-Sigur. A luat arma de pe jos și a năvălit în gloata de târâtori fără nicio ezitare, tăind în stânga și-n dreapta.

— Spriții, Doisprezece! a strigat el peste umăr.

În ciuda durerii, creierul lui Doisprezece s-a pus în mișcare. Spriții focului erau chiar deasupra ei, împrăștiind flăcări arzătoare de pe aripi. Cu o stupoare scârbită, fata a descoperit că se puseseră iar pe râs.

— Nu stați degeaba! a țipat ea, vânturând toporul la ei cu furie. Apărați-i pe Cinci și pe Șase!

Râsetele s-au oprit brusc și șeful găștii, Scânteie-Aprigă, a mijit ochii. Înainte ca Doisprezece să poată reacționa, spritul a azvârlit o minge de foc înspre ea și aproape l-a lovit pe Widge.

— DOIȘPE! a urlat Șase.

Focul i-a ars blănurile și brațul, provocându-i o durere cumplită, și a fost cât pe ce să scape topoarele. Suferința și atentatul la veverița ei i-au stârnit mânia și mai cumplit. Parcă se afla în buza unei prăpăstii și furia și disperarea o îmboldeau spre hăul întunecat. Înăuntrul ei se aduna o presiune arzătoare și țiuitoare, care încerca să evadeze. Senzația i-a cuprins tot trupul, până când a început s-o mistuie pe sub blană și să-i zvâcnească în degete. A privit rânjetele spriților de deasupra și a văzut roșu înaintea ochilor. S-a întins după Scânteie-Aprigă și

în aerul dintre ei a izbucnit o ploaie de scântei ca de aur topit, care l-a cuprins din toate părțile. După ce s-au stins, spritul părea amețit.

Widge a zburlit coada triumfător.

— Apărați-i! a răcnit Doisprezece, simțindu-și furia zvâcnind și zbătându-se în ea, căutând eliberarea.

Spritul s-a holbat la ea un moment și apoi le-a făcut semn tovarășilor. Împreună au zburat la Cinci și Șase, plonjând în hărmălaie. Efectul a fost imediat. Au urzit o cupolă protectoare de scântei în jurul celor doi vânători. Acestea sfârâiau pe mâzgă, făcându-i pe târâtori să se retragă din bătaia căldurii, să facă în grabă un ocol și să încerce fără succes să găsească o altă cale spre băieți.

Lui Doisprezece i-a stat inima când i-a văzut. Fugarul murise și Cinci avea o rană pe obraz, care sângera cumplit. Șase era groaznic de palid și încă ținea în mână sabia prietenului său, înnegrită de mâzga târâtorilor.

Fata a descălecat repede din spinarea Câinelui și s-a înghesuit pe lângă Calcă-Sigur ca să-i ajute. Gheața era alunecoasă din cauza sângelui Fugarului, dar au reușit cumva să-l urce pe Cinci în spinarea celuilalt mițos. Acesta s-a aplecat periculos de mult într-o parte și ar fi căzut de-a dreptul dacă Șase n-ar fi încălecat repede ca să-l sprijine. Doisprezece le tot arunca priviri spriților

care îi pierduseră toată încrederea, deși păreau că i se supun pentru moment. Târâtorii spumegau în afara cuștii defensive urzite din scântei, căutând cu disperare să ajungă la pradă.

— Grăbiți-vă! a strigat Câinele, vizibil frustrat pentru că nu putea să-i ajute. Trebuie să plecăm!

— N-am nimic împotrivă, i-a strigat Șase cu o voce tremurătoare. Dar se vor ține spriții după noi? Cinci sângerează din greu. Târâtorii sigur o să-i simtă mirosul.

— Se vor ține după noi, a promis Doisprezece pe un ton sumbru, întâlnind privirea spritului-șef.

Acesta a încuviințat din cap și s-au apropiat în zbor toți trei, înconjurându-i și restrângând vălul de foc. Zgomotele care au izbucnit când Fugarul a rămas în afara cercului protector le-a întors stomacul pe dos. Doisprezece s-a bucurat că nu putea vedea dincolo de perdeaua luminoasă.

Câinele a luat-o la fugă înainte. Calcă-Sigur și spriții au ținut pasul cu el și împreună au gonit printre pereții apropiați, apăsați de duhoarea tot mai puternică a târâtorilor și sfărâmând zgomotos sub picioare oasele roase ale unor victime din trecut. Doisprezece s-a gândit la soarta Fugarului și s-a cutremurat. Ar fi murit și Cinci dacă n-ar fi fost Șase. Era nespus de supărată pe sine pentru reacția ei atât de lentă. Victory s-ar fi îngrozit – încremenise și lăsase atacul s-o ia pe nepregătite, exact

ca în temniță. Asta nu trebuia să se mai întâmple niciodată.

A strâns din dinți. Nu avea să mai *îngăduie* să se întâmple vreodată.

CAPITOLUL 20

Întunericul parcă se întindea la nesfârșit. Doisprezece nici nu mai știa de când înaintau, dar într-un final, sus de tot, deasupra capetelor, s-a ivit printre versanții aplecați primul crâmpei de lumină. Treptat, pereții s-au depărtat unul de celălalt, până când cerul albastru și senin s-a desfășurat deasupra lor cu o strălucire care, după ororile înfruntate, era de-a dreptul șocantă.

Dar panica îi îmboldea mai departe. Au încetinit abia când au ajuns în mijlocul unei întinderi sclipitoare de zăpadă. Numai aici, scăldați în lumina glorioasă a zilei, cu defileul lăsat departe, în urmă, s-au simțit suficient de protejați încât să facă în sfârșit un popas.

Spriții își opriseră focul protector de mult timp și acum țâșneau de colo colo deasupra lor, aruncându-și mingi de foc unul altuia. Doisprezece a mijit ochii la comportamentul lor lipsit de griji. Respira sacadat, inima încă îi zvâcnea în piept și sufla rafale groase de aburi. În ascunzișul său, lipit de trupul ei, Widge îi înfigea ghearele în piele, dar ea abia

simțea. În spate, Șase și Calcă-Sigur erau în aceeași stare, dar Cinci stătea înfiorător de nemișcat, cu capul atârnându-i pe umărul prietenului său.

Fata a sărit din spatele Câinelui și amândoi s-au dus la ei degrabă. Piciorul strivit o durea, își simțea brațul cuprins de agonie și degetele arse, dar împreună au reușit să-l coboare pe Cinci din spinarea lui Calcă-Sigur. Băiatul pe jumătate a alunecat, pe jumătate a căzut pe pământ.

Câinele l-a privit de sus, fremătând de încordare.

— Pe toate pietrele, asta n-ar fi trebuit să se întâmple, a spus el. Sunteți doar vânătorași.

S-a întors brusc și s-a depărtat, cu buzele răsfrânte într-o mârâitură tăcută.

— E în viață, a spus Șase tremurător, trăgându-și sufletul anevoie. Asta e cel mai important.

Împreună, Doisprezece și Șase l-au întins pe Cinci pe spate și au căutat să vadă dacă avea și alte răni.

— Cred că e rănit doar la față, a spus Doisprezece, înghițind în sec, cu nervii zdruncinați la vederea rănii adânci și zdrențuite de pe obrazul lui.

Lui Șase i s-a pus un nod în gât.

— Dacă te supără sângele, dă-te înapoi puțin, a continuat fata.

Voise s-o spună cu bunăvoință, dar vocea i-a răsunat cu asprime.

Șase i-a aruncat o privire severă.

— N-am nimic, a zis el, fără să se clintească. Sau, în orice caz, n-ar trebui să am nimic. Am văzut mult sânge în viața mea.

Apoi a clătinat mânios din cap.

Doisprezece a încuviințat scurt.

— E altceva când e vorba de sângele unei persoane dragi. Ai ceva cu care să-i curățăm fața? Ai adus jaleș? Eu... eu cred că am uitat.

Zicând acestea, s-a înroșit în obraji. Asta ar fi trebuit să împacheteze înainte de toate. De câte ori nu-i auzise pe Vânători declarând că-și datorau viața jaleșului?

Șase a tresărit:

— N-am luat deloc.

A scotocit în desaga lui Cinci și a clătinat din cap.

— Nu găsesc nici aici și n-avem nimic curat. Îmi port toate hainele.

Doisprezece a oftat:

— Și eu.

În cele din urmă, au rupt fâșii din stratul intermediar de tunici îmbrăcate – care, sperau ei, erau cele mai curate – și i-au legat strâns obrazul lui Cinci.

— Crezi că o să-și revină? a întrebat Șase, holbând ochii când la fată, când la Câine.

Doisprezece a tresărit, gândindu-se la ilustrațiile din *Bestiarul Magic*.

— Mușcăturile târâtorilor sunt otrăvitoare, a

spus ea cu prudență. Uneori... se ajunge la situații grave.

Câinele parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar s-a răzgândit. A început să se plimbe agitat din nou.

Șase a plecat capul, dar Doisprezece i-a observat expresia.

— Ar fi murit dacă nu erai tu, a spus ea șovăitor.

— Și el ar fi făcut la fel pentru mine, a spus băiatul, cu luciri în ochi.

Probabil că privirea lui Doisprezece i-a trădat neîncrederea. A clătinat hotărât din cap.

— Nu-l cunoști așa cum îl știu eu.

În expresia lui a văzut o asemenea convingere, încât Doisprezece a simțit că o cuprinde un fior de îndoială. Credea că-l cunoștea *foarte bine* pe Cinci și disprețuia din toată inima ceea ce știa despre el. Pentru întâia oară, s-a întrebat dacă nu cumva văzuse doar o latură a lui și dacă nu era și ea vinovată pentru asta. A încuviințat din cap încet.

— Ar trebui să facem o targă pentru el, a spus ea într-un final, ridicându-se în picioare. Ar putea s-o tragă Câinele sau Calcă-Sigur și ar fi mai ușor decât să-l ții tu; trebuie să-ți fi fost greu adineauri.

— În numele Emberului, ce insinuezi? a mormăit Cinci, foindu-se de durere și deschizând un ochi. N-am pic de grăsime pe mine!

Lui Doisprezece i-a sărit inima.

— Cinci! Ești bine? a exclamat Șase, ghemuindu-se lângă el.

— Am trăit și vremuri mai bune, a spus băiatul, strâmbându-se de durere și încercând să se ridice, dar căzând la loc.

A dat să-și atingă obrazul, dar Șase i-a dat peste mână.

— Te-au mușcat, a explicat Șase repede. E mai bine să nu atingi rana.

Cinci s-a făcut și mai palid la față. Pentru binele lui, Doisprezece spera că nu văzuse ilustrațiile din carte.

— E grav? a întrebat el.

Doisprezece, Șase și Câinele nici n-au simțit nevoia să se uite unul la altul. Toți au clătinat din cap hotărât.

— A-abia dacă te-au zgâriat, a spus Doisprezece, dar minciuna i-a împleticit limba.

— Bandajele sunt mai curând o măsură de precauție, a adăugat Șase.

Efectul nu a fost cel dorit.

— Pe tot înghețul, a cârâit Cinci, închizând ochii la loc. Adică mi-a dispărut jumătate de față.

Fata s-a foit și a întâlnit privirea îngrijorată a lui Șase.

— Mie îmi pare rău pentru admiratorii mei, a spus Cinci, oftând cu aer teatral. Adică, este *clar* că mai mult îi interesează vorba mea abilă și

intelectul sclipitor..., dar nu strica nici frumusețea mea fermecătoare.

Doisprezece nu s-a putut stăpâni; i-a scăpat o rafală de râsete disperate.

— Situația trebuie să fie proastă de tot dacă Doisprezece a ajuns să *râdă*, a continuat el cu o privire sumbră.

Totuși, i-a apărut o sclipire în ochi.

— Gândește-te ce poveste îți rămâne pe lângă cicatrice, i-a spus prietenul lui zâmbind și l-a înghiontit.

Cinci a încuviințat din cap cu o modestie falsă.

— Ai mare dreptate.

A tresărit și a închis ochii la loc, din ce în ce mai palid la față.

— Totuși, mă doare, a mormăit el, aproape prea încet ca să-l audă ceilalți.

Deasupra lor, spriții focului râdeau în hohote, fapt ce i-a atras atenția lui Doisprezece. Un zvâcnet mocnit de furie i-a străbătut trupul. S-a depărtat de ceilalți cu pași apăsați și le-a strigat spriților să coboare la ea. Spre surprinderea ei, aceștia s-au supus numaidecât, venind repede în zbor și oprindu-i-se în dreptul feței, cu aripile ca niște văpăi tulburi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea amenințător, încrucișând brațele la piept și încruntându-se la Scânteie-Aprigă.

Toate îi păreau confuze acum, nu-și amintea decât un amestec haotic de imagini contradictorii. O copleșise furia și apăruse o explozie de foc, dar de unde?

Exact ca în Poa.

Doisprezece a alungat gândul și s-a uitat atent la Scânteie-Aprigă.

— Te-am salvat, a spus, cu o expresie sfidătoare.

Flăcările îi dansau în mâini.

— În ultima clipă, a mârâit fata.

Cu colțul ochiului l-a văzut pe Câine urmărindu-i cu privirea, arătându-și dinții ascuțiți și fioroși.

Săgeți de foc au zburat din aripile lui Scânteie-Aprigă și un zâmbet șiret i s-a întins pe față.

— Ne-am înțeles să te apărăm pe tine, nu și pe ei. Tu ai schimbat termenii, nu noi.

Un șuier grav i-a scăpat lui Doisprezece printre buze.

— M-ați păcălit.

— Nu, a spus spritul, am ascultat de cuvântul tău. De ce să acceptăm să-i protejăm pe *ei*?

A arătat spre ceilalți cu un gest disprețuitor, cu scântei ieșindu-i din degete.

— Păi pe mine de ce ați acceptat să mă protejați? a țipat Doisprezece.

Simțea limpede că avusese dreptate Câinele. Spriții erau vicleni, periculoși – fusese o prostie să-și pună încrederea în ei.

Scânteie-Aprigă a privit-o cu răceală și, până să se încumete să răspundă, fata a scos și a deschis cutia de lemn.

— Ești diferită de ei, a spus el în cele din urmă. Ai foc în tine.

Doisprezece a pufnit și i-a întins cutia, dar Scânteie-Aprigă a clătinat din cap și s-a dat înapoi împreună cu ceilalți spriți.

— Nu, a spus el, nu așa. Te vom sluji – dar după voia noastră.

Și cu asta, toți trei au plecat degrabă în zbor, cu focul lor subțiindu-se în lumina strălucitoare a zilei. Îndată ce au plecat, Widge s-a ivit de sub blana lui Doisprezece și a chițăit după ei furios. Fata ar fi zâmbit dacă n-ar fi fost atât de supărată.

A strâns degetele tremurătoare și și-a înăbușit un urlet când Câinele i-a venit alături.

— Ce s-a întâmplat în defileu? a întrebat el, privind cu ochi mijiți cum spriții dispăreau în zare.

Doisprezece a ridicat din umeri. Mâna îi zvâcnea din nou de durere și, plecând ochii, a văzut că degetele mânușilor i se arseseră. Un fior de neliniște i s-a strecurat în inimă.

— Ești bine? l-a întrebat ea pe Câine. Te tot plimbi de colo colo.

Păzitorul a clătinat din cap.

— Am crezut că veți fi mai în siguranță alături de

mine decât dacă v-aș fi lăsat în urmă, a mârâit el. O greșeală de judecată deosebit de gravă.

Doisprezece a frecat zăpada cu gheata.

— Am fi mers după urme chiar și fără tine, a spus ea într-un final. Nu ești vinovat pentru ce s-a întâmplat adineauri. Nu te simți prost.

— Să mă simt prost? a răcnit Câinele, făcând-o să tresară. Sunt furios! Ar fi trebuit să ascultați de mine. Și Vânătorii ar fi trebuit să asculte de mine. Operațiunile de căutare și de salvare nu sunt punctul meu forte. Protejarea vânătorașilor nu e punctul meu forte. Eu mă pricep la luptă. La lupta sub comandă. Când iau decizii de unul singur, întotdeauna... întotdeauna...

Fata a fost șocată de durerea din vocea lui și a bâjbâit după cuvintele potrivite. Brusc, i s-a făcut dor de Silver. Bătrâna știuse mereu ce să spună ca să liniștească. A întins mâna șovăitor și a lăsat-o pe umărul Câinelui.

— Nu a fost vina ta, a repetat ea.

Apoi i-a întors spatele și s-a dus repede la ceilalți, sperând că nu agravase situația și mai mult.

Zăboviseră destulă vreme și, clipă de clipă, Șapte se depărta tot mai mult. Zâmbetul ei cu gropițe i-a apărut în gând și Doisprezece și-a înăbușit un fior de spaimă pentru ea. Și-a amintit că urmele intraseră în defileu și ieșiseră pe cealaltă parte. Nu avea

niciun motiv să creadă că Șapte nu scăpase nevătămată, dar frica nu o mai slăbea.

— Poți să călărești pe Calcă-Sigur împreună cu Șase? l-a întrebat ea pe Cinci.

I-a spus-o pe un ton mai aspru decât ar fi vrut.

— Categoric, de vreme ce altfel nu mi-ar rămâne decât să călăresc pe Câine cu tine.

Apoi s-a încruntat la ea:

— Ți-am *spus* că e o idee proastă să apelăm la spriți. Nu poți avea încredere în ei.

Fetei i-au revenit în minte râsetele lor ascuțite pe seama suferinței lui Cinci și și-a dat seama că băiatul avea dreptate. A încuviințat încet din cap.

— Totuși, datorită lor am ajuns până aici. Fără ei, am fi fost făcuți bucăți.

— De acord, a spus Șase, ajutându-l pe prietenul lui să se ridice. Și, dacă nu erai tu, nu ne-ar fi ajutat deloc. Știi cum să te porți cu ei.

Cinci a pufnit:

— N-are prieteni, dar o plac spriții focului. Nu știu de ce, dar nu mă mir. Și ce-a pățit la păr?

Doisprezece a clipit și a dus mâna la cap. La atingere, i-a căzut un snop de păr.

— Widge! a mârâit ea.

Veverița și-a încolăcit coada pe lângă trup, plecând capul rușinat.

— Are obiceiul să-l mestece când e speriat, a oftat ea și a lăsat părul să-i cadă din mână.

— Și ce gusturi *excelente* în materie de animale de companie, a bombănit Cinci.

Șase a dat ochii peste cap și și-a ajutat prietenul să se urce în șa:

— Nu-l lua în seamă, Doisprezece.

— Niciodată nu-l iau.

Băiatul i-a întâlnit privirea și a zâmbit larg. În răspuns, fata a simțit că-i tremură colțurile gurii ei trădătoare și i-a întors spatele repede.

— Trebuie s-o luăm din loc, a spus Câinele, alăturându-li-se din nou. Poate că și creatura care ne urmărește va supraviețui acelui loc.

— Și Șapte se depărtează tot mai mult, a adăugat Doisprezece, verificându-și topoarele și cățărându-se în spinarea lui.

— Așadar, ce șanse avem să-i prindem pe spiriduși fără să mai întâlnim și alte fiare hidoase? a întrebat Cinci.

— Zero, a spus Câinele scurt. Spiridușii înaintează repede. În curând vom ajunge la Pădurea Înghețată.

Doisprezece a fost cât pe ce să-i cadă din spinare și Widge aproape că a zburat de pe ea:

— *Poftim?*

— Pădurea Înghețată? a repetat Șase, mânând-o după el pe Calcă-Sigur.

Câinele a încuviințat din cap.

— Sunteți Neînsângerați, așa că probabil nu știați. Toate drumurile spre nord duc la pădure. Nu există ocoliș. Nici măcar vrăjitoarele nu o pot evita la pas.

— Minunat, a spus Cinci. Absolut minunat.

Chipul lui Șase era palid, dar hotărât:

— Ei bine, cunoșteam pericolele când ne-am hotărât să plecăm de la Lojă. N-are rost să ne plângem de milă acum.

— Așa e, a zis prietenul lui, strâmbându-se, doar că eu nu-mi *amintesc* să fi hotărât să plec. Tu ai hotărât și eu te-am urmat ca un prost.

Auzind acestea, Șase a tresărit și a deschis gura, vrând să răspundă.

— Nu, nu. Lasă, l-a întrerupt Cinci. Îmi pare rău, bine? Fața mă doare foarte tare, am înghețat și cred că probabil o să murim aici. Dar n-ar fi trebuit să spun asta.

Doisprezece a observat cum Șase strânge degetele pe umărul lui Cinci. Și-a ferit privirea și înăuntrul ei a răsunat ceva asemănător singurătății.

— Haideți, a spus ea aspru. Să mergem. Șapte are nevoie de noi.

Grupul a pornit grăbit de-a lungul urmelor, traversând peisajul care i se deschidea înainte ca o lalea. Toate contururile aspre se netezeau și zăpada se aduna în nămeți mari și sclipitori, pufoși ca zahărul. Treptat, soarele a topit înghețul din aer,

până când fata aproape că s-a încălzit. Nimic nu mișca în urmă și spera că ființa pe care o văzuse avusese un sfârșit slinos. Dacă târâtorii de grotă le ofereau vreun avantaj, acela era că nu aveau mofturi la mâncare.

Când soarele a început să coboare, spintecând cerul, urmele au luat-o în jos, pe un povârniș abrupt, înaintând în zigzag până departe, spre podișul de la poale. Micul grup s-a adunat la marginea prăpastiei și a contemplat priveliștea în tăcere. Un codru palid și încâlcit se întindea în toate direcțiile spre orizont și coronamentul lui degerat scânteia în lumina după-amiezii.

Nimeni nu a vorbit. Sorbind din ochi peisajul, Doisprezece și-a înghițit fiorul de teamă și de entuziasm.

Pădurea Înghețată – un ținut al monștrilor și al legendelor, unde Vânătorii își câștigau numele sau, încercând să și-l câștige, își aflau moartea.

Și undeva, în locul acela, era Șapte.

CAPITOLUL 21

Le-au trebuit câteva ore obositoare ca să coboare povârnișul: panta era îngrozitor de abruptă și de înghețată. Iar la poale, n-a fost cu chip să se odihnească; Pădurea Înghețată îi aștepta amenințătoare cu copacii învăluiți în umbre crepusculare.

Doisprezece era convinsă că Widge îi mai mestecase din păr, dar nu a putut să se supere pe el; locul ăsta era înfiorător. Încercase să gândească practic, spunându-și iar și iar, în timpul coborârii, că pădurile însemnau doar mulți copaci la un loc și nimic mai mult. Dar ceva din aerul de aici îi provoca un nod în gât. Priviți de aproape, copacii arătau ciudat – erau mai înalți decât ar fi fost normal, umbrele lor erau mai întunecate și crengile lor brumate erau goale și ascuțite ca niște gheare.

Grupul s-a oprit la distanță, ținând aproape de versantul pe care tocmai îl coborâse, de parcă n-ar fi vrut să-l părăsească.

— Așadar, iat-o, în toată splendoarea ei dubioasă, a cârâit Cinci.

Pielea lui căpătase o nuanță cenușie și ochii parcă i se afundaseră în cap. Arăta groaznic.

— Da, nu prea mă simt bine, a recunoscut el, surprinzând privirea lui Doisprezece și răspunzându-i cu nonșalanță.

— O să-ți mai revii dacă te odihnești, a spus ea repede.

S-a uitat la el și apoi la pădure, mușcându-și buza. Băiatul nici că putea arăta mai nepregătit să pătrundă în locul cel mai periculos din Ember. Spre surprinderea ei, și-a dat seama că situația o deranja, că era de-a dreptul îngrijorată pentru el.

Șase i-a venit alături, ca și când i-ar fi citit gândurile.

— Dacă ne-am opri acum, am lăsa-o pe Șapte să mai petreacă o noapte în pericol, a șoptit el. Dar...

Zicând asta, a privit în urmă, spre Cinci, care se sprijinea greoi de Calcă-Sigur, cu o expresie suferindă pe chip.

Doisprezece a privit încruntat la cer. Soarele cobora vertiginos și umbrele pădurii se târau amenințător spre ei. Toate instinctele îi urlau că ar fi fost o nebunie să înfrunte pădurea pe întuneric, mai ales acum, când Cinci era într-un asemenea hal. Dar s-o lase pe Șapte printre spiriduși încă o noapte? Toată ființa ei se răzvrătea împotriva unei asemenea idei – trebuia s-o fi găsit deja.

Și Câinele a părut indecis, până când o bufnitură i-a făcut pe toți să se întoarcă. Lui Cinci îi cedaseră genunchii și acum zăcea întins în zăpadă, cu o ușoară expresie de uimire pe chip.

— Știți, a început el, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor și făcându-i semn lui Șase să-l lase în pace. Chiar încep să cred că m-ați cam mințit în legătură cu mușcătura târâtorilor.

Doisprezece și Câinele s-au uitat lung unul la celălalt și Șase a devenit deodată foarte interesat de un petec de zăpadă de lângă gheata sa.

Cinci a oftat, pierzându-și răbdarea:

— Doisprezece, sinceritatea fără menajamente e aproape ca un hobby pentru tine. Cât de grav e?

Uneori era util să cunoști adevărul, alteori nu.

— Rana e adâncă, dar curată, a mințit ea, oferindu-i o fâșie de carne uscată din desagă. Ai pierdut mult sânge și trebuie să-ți recapeți puterile.

Asta, cel puțin, era adevărat.

Ceva a licărit pe chipul lui Cinci: frica.

— Faptul că încerci să te porți frumos cu mine mă sperie chiar mai mult decât pădurea, a spus el pe un ton sec, smulgându-i carnea din mână și îndesându-și-o în gură.

Fiecare mușcătură îi zguduia tot trupul de durere. Fata l-a privit cu inima strânsă.

— Cred că ar fi mai bine să poposim peste noapte, le-a spus fără tragere de inimă lui Șase și Câinelui.

Putem să intrăm în pădure în zori, ca să-l lăsăm pe Cinci să-și revină.

Celor doi le-a trebuit o clipă, dar, în cele din urmă, au încuviințat din cap. O parte din Doisprezece și-ar fi dorit să nu fi spus așa ceva, ci să insiste să meargă mai departe.

Calcă-Sigur și Câinele au început să sape un adăpost în zăpada compactă a povârnișului, cât mai departe de copaci. În timpul ăsta, Păzitorul a mormăit în barbă: „S-o facă în felul ăsta pe șefii... așa ceva... în atâtea veacuri..."

— Să știi că te auzim când faci asta! a zis fata, ușor indignată.

Câinele a tușit stingherit:

— Ah...

Și s-a oprit din mormăit.

După ce au terminat treaba, Calcă-Sigur s-a așezat în fundul adăpostului, cu o desagă cu mâncare legată de bot. Cinci, Șase și Doisprezece și-au întins mantiile lângă mițos și s-au rezemat de ea, la căldură. Câinele a rămas afară, plimbându-se de colo colo și cercetând cu privirea pădurea și povârnișul. Să facă un foc ieșea din discuție: se spunea că arderea lemnului din pădure avea consecințe neplăcute și niciunul dintre ei nu voia să-și asume riscul.

Cinci a adormit aproape imediat și Doisprezece a simțit că o roade invidia. Groaza de vise a copleșit-o

din nou – la ea nu se punea problema de odihnă, nici măcar în somn.

Șase mesteca mecanic alături de ea, privind pădurea deasupra căreia apăruseră primele stele.

— Îți faci griji din cauza problemei cu lapte-le-somnului? a întrebat el, fără să se uite la ea.

Se simțea din voce că doar se prefăcea indiferent și asta ar fi trebuit s-o irite pe fată, dar era prea obosită ca să mai reacționeze. În loc să-l pună la punct, a ridicat din umeri.

— Crezi că Șapte o să treacă cu bine de noaptea asta? i-a spus ea, făcând semn cu capul spre pădure.

Șase s-a întors spre ea, oprindu-se din mestecat.

— Nu știam că sunteți apropiate, a zis el în cele din urmă.

— Asta aș putea să spun și eu despre tine, i-a răspuns Doisprezece.

Șase a încuviințat încet din cap:

— Adevărat. Ce părere ai despre Cinci?

Doisprezece a tresărit.

— Veninul târâtorilor de grotă e puternic, a șoptit ea. Cred că o să-i fie din ce în ce mai rău înainte să-și revină.

— Vrei să spui dacă o să-și mai revină..., a completat Șase descumpănit, dând glas temerii pe care o împărtășeau amândoi.

— Trebuie să avem grijă să mănânce și să bea, s-a grăbit Doisprezece să adauge, simțind încordarea

care-l cuprinsese pe băiat dintr-odată. Nu-l lăsăm să-și dea duhul.

— Mie nu-mi trebuie mare lucru, a șoptit el. Poate să mănânce porțiile mele.

— Și pe ale mele, a încuviințat ea pe loc.

— Îți mulțumesc, a șoptit Șase, întinzându-se ca s-o strângă de braț. Mă bucur că ești cu noi.

Fata a fost copleșită de o rafală de emoții care i-a tăiat respirația și a făcut-o s-o usture ochii. Nimeni nu-i mai spuse ceva asemănător de doi ani. A ezitat o clipă, apoi a șoptit:

— Și eu mă bucur că ești aici.

Era atât de întuneric, încât nu și-au văzut zâmbetele.

Ea a privit stelele de pe cer, în timp ce el a început să respire tot mai adânc. Widge i s-a cuibărit lângă gât, chițăind încet, și Doisprezece a ridicat mâna ca să-l mângâie. Spera că se înșelau în privința lui Cinci. Spera că aveau să o găsească pe Șapte nevătămată și că reputația Pădurii Înghețate era numai o exagerare.

Când începuse să spere atât de multe?

Și-a dat seama că adormise abia când o voce a răsunat în întuneric.

— *Starling!*

O șoaptă. Și apoi:

— *Șșș, n-o trezi pe sora ta.*

— Tata?!

O voce în bezna unduitoare.

Doisprezece a privit în jur și confuzia i s-a preschimbat într-o spaimă tăioasă, care i-a încordat trupul și i-a zorit bătăile inimii.

— Ușurel, eu sunt! Vreau să-ți arăt ceva. Nu durează mult.

— Bine, tata, vin.

Un căscat înăbușit.

Doisprezece clipea în întuneric, silindu-și ochii să se adapteze, chiar dacă știa încăperea ca în palmă. Două paturi înguste i-au apărut înaintea ochilor și lângă fiecare se afla o noptieră micuță, cu o lumânare neaprinsă pe ea. Între ele se întindea un covor împletit cu multă dragoste și grijă, ale cărui culori vii atât de familiare apăreau șterse în lumina obscură. Starling s-a ridicat dintr-un pat și, în celălalt, Poppy a dormit în continuare, cu ciuful ei de păr negru răsfirat pe pernă.

Doisprezece nu s-a putut abține și s-a apropiat de ea, savurând fiecare moment al respirației ei adânci și ritmice.

Poppy.

Poppy, micuța ei soră isteață, curioasă și extrem de agasantă.

CAPITOLUL 22

Mirosul casei sale aproape a făcut-o să țipe de dor: fânul dulce, ceara de albine și săpunul cu parfum de lavandă pe care îl făcea mama ei pentru comerț. Ar fi vrut să rămână aici veșnic, ascultând somnul surioarei sale, dar ața a tras-o spre Starling, în jos, pe scări. A mers după ea încet, plimbând degetele peste pereții netezi, din iarbă împletită. Amintirile ei cele mai timpurii erau din perioada în care părinții construiau această casă.

În camera de zi, tăciunii ce ardeau mocnit în șemineu luminau covorul viu colorat, pe care fără îndoială că-l aveau de la clanul deșertului, fiind mândria și bucuria mamei ei. Din când în când, caravanele se aventurau din Scrâșnitoare până aici și aduceau coloranți cu nuanțe vii și sticlă de deșert, pe care mama și Poppy le adorau. În jurul covorului, câteva scaune frumos lucrate erau aranjate cu fața spre grilaj. Mirosul puternic de ceară de albine o atâța pe Doisprezece, încercând să-i stârnească mii de amintiri legate de ea, dar fata s-a împotrivit. Însă a urmat-o pe Starling

până la ușa lăcuită din fața casei, pe care aceasta a deschis-o, ieșind afară tiptil.

— Tata? Unde ești?

— Aici, a șoptit el de lângă casă.

Doisprezece s-a oprit și a sorbit din ochi priveliștea familiară a satului Poa. Lumânările ardeau la ferestre și animalele se foiau în grajduri. Poate că satul dormea, dar categoric era viu. Inima i-a sărit din piept, cuprinsă de o bucurie și de o disperare amețitoare.

Tatăl ei stătea pe bușteanul cel mare, cu capul aplecat asupra celor două topoare ale sale, pe mânerele cărora întindea un ulei cu miros de alune.

— De ce nu dormim la ora asta, tata? A întrebat Starling, așezându-se pe bușteanul de alături.

Doisprezece a rămas deoparte, stânjenită și chinuită de resentimente, fără să-și poată lua ochii de la ei.

— Aștept o stea căzătoare, a spus el misterios, ridicând din sprâncene.

Starling nu părea amuzată. S-a încruntat la cerul senin și plin de stele și, după o clipă, a arătat cu degetul.

— Uite una!

Tatăl ei a pufnit și a dat ochii peste cap.

— Nu orice stea căzătoare, ci una specială.

Cu o privire sceptică, Starling și-a adunat genunchii la piept și i-a cuprins în brațe.

— Steaua asta apare o dată la cincisprezece ani, a

explicat tatăl, și se spune că aduce noroc celor care o văd.

— Ah!

Acum Starling părea mai interesată.

— Dar cum o să ne dăm seama care e? Toate arată la fel.

— Mama ta zice că n-ai cum s-o confunzi pe asta, a spus el, zâmbind larg. A văzut-o când era fetișcană și a doua zi m-a cunoscut pe mine, dovedindu-i astfel puterea de a aduce noroc!

Starling a râs și a dat capul pe spate, holbând ochii la cer fără să clipească.

— Mama nu vrea s-o mai vadă o dată? a întrebat ea când ochii au început să-i lăcrimeze.

— M-a cunoscut pe mine, îți închipui vreun noroc mai mare? a exclamat tatăl ei cu o exasperare prefăcută. Imposibil! Nu, asta e doar pentru noi.

— Nu și pentru Poppy? a întrebat Starling, privindu-l cu colțul ochiului.

Rare erau clipele prețioase când putea să stea singură cu el.

— Ea încă e mică, a spus el. O lăsăm să se odihnească.

— Atunci o văd doar eu, a spus Starling zâmbind, fără a-și stăpâni tonul triumfător.

Privind-o, tatălui ei i-a dispărut zâmbetul de pe chip și riduri încruntate i-au apărut între sprâncene.

— Da, doar tu, a spus el. Mama ta a considerat că asta ar fi o ocazie potrivită să stăm de vorbă.

— Despre ce? a întrebat vesel Starling.

Cu toate acestea, acum i se observa în postură o anumită încordare. Deşi avea privirea ridicată, nu mai căuta pe cer.

— Despre cum te porţi cu Poppy de o vreme încoace, a spus tatăl ei cu prudenţă.

Starling s-a strâmbat şi a întins picioarele agasată, încrucişând braţele la piept.

— E enervantă. Mereu se ţine după mine, mă sâcâie, mă imită...!

— Asta nu te deranja înainte, a răspuns tatăl ei, privind-o cu aceeaşi încruntare. Te admiră. E sora ta mai mică, sânge din sângele tău – ar trebui să-i arăţi mai mult respect.

Starling a scos un pufnet indecent. Răspuns greşit – tatăl ei a privit-o cu şi mai multă asprime.

— Ar trebui să fii mai binevoitoare şi mai indulgentă faţă de defectele altora, a izbucnit el, având în vedere că nici tu nu prea eşti perfectă...

A tăcut când a văzut şocul fulgerător de pe chipul ei.

— Îmi... îmi pare rău, n-am vrut să spun asta. Eşti fiica mea şi te iubesc în mod necondiţionat, dar tot aşa o iubesc şi pe Poppy şi mă doare când văd că o faci să sufere atât de mult. E mai sensibilă decât tine...

A făcut încă o pauză, căutând cuvintele potrivite.

— De acum înainte vreau să văd că te străduieşti să te porţi mai bine cu ea. Gata cu comentariile răutăcioase, gata cu glumele pe seama ei. Vreau să petreci timp cu ea. Poartă-te aşa cum ai vrea să se poarte cu tine o soră mai mare.

Starling se strâmba făţiş şi sfidător, dar tatăl nu a luat-o în seamă.

— Se apropie aniversarea ta de unsprezece ani. Îţi stric surpriza, dar nu cred că o să te superi; ţi-am luat un arc de vânătoare.

Încruntarea lui Starling s-a risipit cu un icnet vesel de entuziasm. Tatăl ei şi-a stăpânit zâmbetul.

— Da, e o adevărată frumuseţe, a spus el mândru. L-am luat la schimb la Târgul Plutitor şi m-am tocmit o oră întreagă pentru el. Dar a meritat. Săgeţile au pene de egretă foarte frumoase – o să-ţi placă la nebunie.

— Pene de egretă, a şoptit Starling uluită. De la clanul mlaştinilor.

— Da, a spus el zâmbind. Sigur n-ai fi preferat pene de pescar-verde, de la oamenii râurilor? Sau de vultur, din munţi? Erau şi nişte negustori ai clanului peşterilor...

Veselă, s-a prefăcut că e străbătură de un fior de groază şi i-a sărit la gât.

— Nu, a șoptit ea. Penele de egretă sunt perfecte.

— Ar fi trebuit să te faci mai mare înainte de prima ta vânătoare de cerbi, a continuat el, dar eu și mama ta am hotărât să te lăsăm mai devreme. Ești de ajuns de pricepută și, din fericire, aici împrejurimile încă sunt destul de sigure.

Starling a căscat gura uluită.

— Dar îți punem o condiție, a spus tatăl ei, ținând-o la distanță de un braț, ca să apuce să spună totul. Ia-o pe Poppy cu tine.

Cuvintele lui și-au făcut efectul imediat. Bucuria și entuziasmul de pe chipul lui Starling au dispărut, fiind înlocuite de o încrâncenare posomorâtă.

— Dar Poppy nu face doi bani la vânătoare, a spus ea iritată. O să strice totul.

Tatăl ei a inspirat adânc, străduindu-se să-și păstreze calmul.

— Tocmai asta îți spuneam, Starling. Problema nu e că Poppy „nu face doi bani" – e doar mai mică decât tine. Și știe să interpreteze urmele de animal tot la fel de bine cum le citeai tu când erai de vârsta ei.

Starling a pufnit disprețuitor.

— Cu ajutorul tău, o să învețe mai repede și poate chiar o să-ți facă plăcere s-o înveți. Ce spui?

Starling a ridicat din umeri:

— Adică nu pot să merg la vânătoare fără ea?

Tatăl ei a oftat.

— Nu, nu poți.

— Atunci văd că n-am de ales, o s-o iau, a spus Starling fără tragere de inimă, așezându-se iar lângă el, pe buștean.

Tatăl ei a clătinat din cap încet, cu o expresie vădit dezamăgită.

— Gândește-te ce fel de persoană vrei să fii, Starling.

— Doisprezece! DOIȘPE! TREZEȘTE-TE!

Doisprezece a deschis ochii, respirând agitată.

Gândește-te ce fel de persoană vrei să fii.

Câinele și Șase erau lângă ea, în întuneric, cu fețele prea apropiate de a ei.

— Pe tot înghețul, a izbucnit Șase, holbându-și ochii verzi, greu te mai trezești.

— Ce-i? a întrebat fata, descoperind cu ușurare că nu avea lacrimi pe obraji, în ciuda durerii din piept.

— Pădurea, a mârâit Câinele, umplând adăpostul din zăpadă cu trupul său mare. S-a mutat.

Doisprezece a clipit confuză și Câinele s-a dat înapoi. Imediat în spatele lui, unde înainte fusese doar o întindere de zăpadă, era acum un copac.

Doisprezece a tresărit de uimire, a ieșit târâș, cu brațele și picioare înțepenite din cauza frigului, și, cu chiu, cu vai, s-a ridicat în picioare. Câteva clipe,

n-a reușit să spună nimic. Povârnișul încă se înălța în spatele lor, dar acum era plin-ochi de copaci.

Codrul se săturase de așteptat și venise el la ei.

CAPITOLUL 23

Doisprezece s-a întors pe loc, cu inima bubuindu-i în piept.

Imposibil.

— Ce s-a întâmplat? a exclamat ea uluită.

— Nu știu, a spus Câinele. Acum o clipă, luna era sus, pe cer. Acum deja se apropie zorii.

Apoi a mârâit încet:

— Pe toate pietrele, urăsc locul ăsta și magia lui.

Doisprezece a înghițit în sec și Widge a încuviințat cu un chițăit. Senzația de sufocare resimțită cu o noapte în urmă i-a revenit cu și mai multă putere; nu putea să tragă aer și simțea că-i explodează plămânii. Soarele încă nu răsărise, dar lumina zorilor se oglindea ciudat și răsfrânt pe pământ, stârnind un fel de ceață. Unii copaci îi tremurau în colțul ochiului și se întăreau numai când se uita drept la ei. Alții parcă dispăreau, apărând la loc abia când îi pierdea din ochi. Când îi vedea limpede, trunchiurile lor erau noduroase, sucite și chinuitor de mari. Pământul era îmbâcsit de țepi și lujeri și totul scânteia, acoperit cu o brumă tare și lucioasă ca oțelul.

Apoi i-a ajuns la urechi zgomotul: un freamăt grav și constant, imposibil de ignorat. Aproape că aducea a șoapte, dar, oricât s-ar fi străduit, Doisprezece nu deslușea niciun cuvânt. Nu se auzea niciunul dintre sunetele obișnuite ale pădurilor. Nu zbura nicio pasăre, nu se furișa nicio veveriță, nicio adiere de vânt nu deranja crengile înalte și pudrate cu brumă de deasupra. Totuși, Doisprezece simțea că erau urmăriți; un fel de privire atentă, rece și implacabilă îi împresura din toată părțile.

— *Clar*, ai adormit, l-a apostrofat Cinci pe Câine.

— El nu doarme, s-a răstit Doisprezece, simțindu-și nervii surescitați.

S-a întors spre ceilalți și s-a oprit subit când a văzut cum Cinci se împotrivea agitat în mâinile lui Șase, care îl târa afară din adăpostul de zăpadă. Pielea i se făcuse albă ca hârtia și în jurul ochilor îi apăruseră cercuri negre. Îi tremurau mâinile și parcă nu putea deloc să-și miște picioarele. Nici Șase nu arăta prea bine, holba ochii șocat – Doisprezece nu știa dacă era din cauza înfățișării lui Cinci sau a pădurii.

— Măcar n-au dispărut urmele, a șoptit Șase, arătând pământul. E și ăsta un câștig.

Câinele a încuviințat din cap:

— Trebuie să ne grăbim. Avem doar de pierdut dacă zăbovim în pădurea asta.

— Ai grijă! a șuierat Doisprezece când Câinele a pășit înapoi.

În spatele lui era o plantă care începuse să-și miște frunzele, deși nu bătea niciun vânt. Erau verzi și sănătoase, neatinse de promoroaca ce îmbrăca restul peisajului.

— Lujeri sugrumători, a observat Doisprezece, amintindu-și lecțiile despre ei.

Câinele a sărit din calea cârceilor care se întindeau spre el.

Au pornit la drum cât de repede au putut, dar mai întâi l-au legat pe Cinci de șaua lui Calcă-Sigur. Era mult prea slăbit ca să se țină drept fără ajutor și Șase trebuia să aibă ambele mâini libere, ca să-și poată folosi arcul și săgețile.

— Strigător la cer, a bombănit Cinci, ușor bâlbâit. Legat fedeleș ca un prizonier.

— Nu mai vorbi atâta, te obosești degeaba.

Prietenul lui a strâns și ultima funie și a sărit sprinten în spatele mițosului. A scos un măr uscățiv din buzunar și a tăiat o felie cu sabia lui Cinci.

— Ia, mănâncă asta.

— Nu pot, s-a strâmbat Cinci. Mă doare.

Widge a tremurat pofticios din nas cu ochii la fruct, până când Doisprezece i-a dat câteva alune.

— Îmi închipui că te doare și când vorbești, așa că mai bine ai mânca, i-a spus ea lui Cinci.

Băiatul i-a aruncat o privire plină de venin, dar a dus felia de măr la gură, luând o mușcătură mică și chinuită. În spatele lui, Șase a încuviințat din cap recunoscător.

Doisprezece și-a mai revenit după ce au luat-o din loc, dar nu putea să ignore durerea din piept. Încă un vis cu familia ei. Așa avea să fie noapte de noapte? S-a silit să-și concentreze atenția asupra lumii de dinaintea ochilor, încercând să străpungă ceața cu privirea, ca să vadă ce îi aștepta în față. Venise ca s-o salveze pe Șapte, și-a amintit ea hotărât. Măcar în privința asta putea să facă ceva, putea să reușească. A cercetat urmele din zăpadă și a mai prins curaj.

În pâcla tremurătoare din urmă s-a mișcat ceva. Widge i-a încremenit pe umăr.

— Ai văzut? i-a șoptit ea Câinelui, ca să nu-i sperie și pe ceilalți.

— Nu, i-a răspuns Câinele în șoaptă. Mi-e greu, din cauza ceții. Poate că suntem înconjurați și nici nu ne dăm seama.

Un gând câtuși de puțin liniștitor. Doisprezece a suflat aburi și a privit în zare, dar toate erau nemișcate. Soarele se înălța deasupra copacilor, dar mai mult îl simțea, în loc să-l vadă. Lumina din jur s-a schimbat discret, dar ceața nu s-a clintit și printre ramurile înghesuite de deasupra nu pătrundea nicio rază de lumină. Instinctul a îndemnat-o să

scoată piatra selenară din buzunar și s-o ridice deasupra capului.

— Hei, a mormăit Șase dezaprobator, încercăm să ne furișăm prin...

A tăcut subit când a văzut trunchiul de copac de lângă el. În lumina pietrei selenare, numeroasele noduri sucite ale lemnului încă erau vizibile, dar își schimbaseră forma și poziția. Acum formau o față, fără doar și poate – trăsăturile erau aspre și ascuțite, iar gura părea doar o tăietură subțire.

Când Doisprezece a coborât piatra, chipul a dispărut.

Grupul a înlemnit.

— Asta ce-a fost? a șoptit ea, cu un tremur subțire în voce.

— Cred că-i de la piatră, a șoptit Șase, arătând nestemata luminoasă. E perfectă, îți amintești? Lumina ei dezvăluie lucruri ascunse.

Câinele a încuviințat din cap, privind în jur.

— Multe sunt ascunse în locul ăsta, a mârâit el. Ridică piatra cât mai sus. E mai bine să vedem totul.

Avea dreptate. Aproape întotdeauna, piatra selenară dezvăluia aspecte ale lumii pe care altfel nu le-ar fi observat, unele fiind de-a dreptul fatale.

Un tufiș aparent inofensiv și-a arătat țepii ascuțiți și roșii, un indiciu clar că era o plantă otrăvitoare. Calcă-Sigur fusese cât pe ce să treacă drept prin el.

Și-au croit drum printre ramurile strâmbe, atenți la lujerii sugrumători sinistri și la orice alt lucru mișcător, dar în jur domnea o tăcere ca de moarte. Urmele spiridușilor spintecau zăpada, adânci și ușor de urmărit, și grupul a înaintat repede, nerăbdător să iasă cât mai curând din pădure.

Pe Doisprezece o chinuia senzația constantă că erau urmăriți. Cerceta cu privirea fiecare umbră, fiecare creangă aplecată, fiecare rotocol al ceții mișcătoare. Era clar că și ceilalți simțeau același lucru.

— Poate că e vorba despre toate chipurile astea de pe copaci, a șoptit Șase, strâmbându-se la vederea unuia deosebit de urât.

— Poate, a spus fata.

Widge a ridicat ochii la ea cu neîncredere.

— Ați văzut? a întrebat Cinci după o vreme, făcându-i pe toți să tresară.

Avea vocea groasă și împleticită, aproape de nerecunoscut. A ridicat slăbit un braț, arătând spre un pâlc dens de copaci. A chicotit și apoi a observat frânghiile cu care era legat.

— De ce sunt legat? a bâiguit el. Dați-mi drumul!

A tras de funii, smucindu-i capul mițosului Calcă-Sigur. Aceasta a fornăit agitată și a încetinit, neștiind cum să interpreteze semnalele contradictorii pe care le primea din spate.

Frigul li s-a adunat mai strâns împrejur și înghețul scânteia în respirația aburită a lui Doisprezece.

— Ca să nu cazi, Cinci, a spus ea peste umăr.

S-a uitat la el și a tresărit. Albul ochilor i se întunecase. Goluri negre îi întorceau privirea, fără s-o recunoască. I s-a zburlit părul pe ceafă.

— Cine ești? a mârâit el, ducând încet degetele spre sabie. Unde mă duci?

— Șase, l-a avertizat Doisprezece. *Șase*, a țipat din nou, dar prea târziu.

Cinci a smuls sabia din teacă și a lovit în spate. Șase s-a ferit îndărăt în ultima clipă și apoi a încercat să-i ia sabia din mâini.

Calcă-Sigur a răcnit speriată, răsunând atât de zgomotos în pădurea tăcută încât le-a stat inima în loc. Un lujer sugrumător s-a târât spre ea, înfășurându-i-se în jurul unei labe, moment în care bravul animal a intrat în panică. Răcnind din nou cumplit, s-a smuls din strânsoarea lujerului și a luat-o la goană, dispărând în adâncul pădurii, cu Cinci și Șase zbătându-i-se în spinare.

Câinele a țâșnit după ei și mișcarea a luat-o pe Doisprezece pe nepregătite. A căzut greoi pe pământ, întorcându-se ca să nu-l strivească pe Widge.

— N-am nimic! a țipat ea când Câinele s-a întors spre ea pe jumătate. Ai grijă de Cinci și Șase. Vă aștept aici.

Păzitorul a ezitat. Apoi a încuviințat din cap o singură dată și dus a fost.

CAPITOLUL 24

Tăcerea a împresurat-o pe Doisprezece ca niște cătușe. Widge i s-a lipit de obraz și blana lui a devenit o binevenită pată de căldură în mijlocul frigului neînduplecat. Gheața i-a trosnit sub picioare când s-a ridicat și zgomotul i-a făcut pe amândoi să tresară. Cu inima zvâcnind, a scos topoarele de la spate și, cu ele în mâini, s-a simțit imediat mai bine.

Prin văzduhul presărat cu crâmpeie de îngheț, Doisprezece a observat o mișcare între trunchiurile copacilor.

— Ce repede v-ați întors! a strigat ea ușurată. Toată lumea e bine?

Tăcere.

Widge a țâșnit pe jos în direcția mișcării și a încremenit, cu o labă ridicată și cu coada stufoasă zburlită, holbându-se la copacii noduroși.

Încet, încet, Doisprezece a simțit că toată pielea brațelor o furnica de spaimă. Atunci Widge a țipat – un semnal de alarmă înalt și tăios pe care nu-l mai auzise. I-a fugit înapoi pe umăr, de unde a țipat iar și iar, cu ochii ațintiți la copacii din față.

Doisprezece simțea cum tremură prin toate straturile îmbrăcămintii.

Inima a început să-i bată înnebunită și fata a încercat cu disperare să se concentreze în ciuda groazei care o cuprinsese. Silver n-ar fi intrat în panică, s-a certat ea singură, și nici Victory. Gândul i-a ascuțit mintea și s-a întors încet pe loc, silindu-se să privească fiecare tufă, fiecare umbră, fiecare rotocol tremurător de ceață. Simțurile i-au intrat în alertă și adrenalina i-a sfârâit în vene.

Acolo.

Doisprezece s-a întors iute în direcția mișcării, dar aceasta deja dispăruse. Blestemând în șoaptă, s-a învârtit încet în continuare, cu Widge păzindu-i spatele, atingându-i obrazul cu coada. Peste tot, numai tăcere; nici gheața de sub picioare nu mai scotea vreun sunet. Sudoarea i-a lucit pe frunte și și-a încleștat maxilarul, luptându-se cu frica tot mai apăsătoare.

Încă o mișcare. Aproape prea rapidă ca s-o vadă. O siluetă alergase între copaci.

Conturul ei s-a mișcat din nou, de data asta mai încet și mai ușor de urmărit. Fata a privit încruntată prin ceață, strângând topoarele în mâinile transpirate. Inspirând încet și adânc, și-a calmat bătăile inimii, moment în care silueta s-a apropiat din nou, apărând o clipă între copaci.

— Starling?

O șoaptă.

Doisprezece a răsuflat tremurând toată și topoarele i-au alunecat în mâini. Imediat le-a apucat mai strâns.

— Starling!

Insistentă.

O figură s-a ivit dintre două trunchiuri sucite de copac, la început cu mișcări șovăitoare, apoi cu mai multă încredere, apropiindu-se până când fata a reușit s-o vadă clar.

Mică de înălțime. Ochi cenușii. O mogâldeață de păr negru.

Șocul a înmărmurit-o și buzele i s-au mișcat fără sunet.

Înaintea ochilor îi apăruse sora mai mică, Poppy.

CAPITOLUL 25

O părticică îndepărtată a ființei ei și-a dat seama că trebuia să se miște, să vorbească, orice. Dar nu putea. Nu făcea decât să se holbeze, în timp ce în minte îi vuiau fragmente de gânduri inutile și o presiune ciudată îi apăsa treptat pe frunte.

Nu era posibil. O îngropase pe Poppy. O îngropase împreună cu toți ceilalți. Și totuși, ea era, cu părul întunecat plutindu-i în jurul feței, cu ochi jucăuși, cu o privire dureros de precaută, dar plină de speranță.

— Ești bine? a întrebat Poppy, înclinând capul ușor.

Vocea era atât de familiară, încât a trăsnit-o pe Doisprezece ca o palmă.

— Sunt...

Doisprezece a clătinat din cap. Nu reușea să-și găsească cuvintele.

— De ce nu mai vorbești cu mine, Starling? Mi-a... mi-a fost dor de tine.

Poppy a dat cu vârful ghetei prin zăpadă, băgând

mâinile în buzunarele rochiei ei preferate, de culoare albastră. Buza de jos i-a tremurat periculos.

— Cum de ești aici? a șoptit Doisprezece uluită.

Fiecare cuvânt și gest al fetiței o tăia ca o sabie prin mătasea-râurilor.

— Nu știu.

Poppy a dat din umeri pufnind și a ridicat privirea.

— Eram acasă și oamenii au început să strige și apoi întuneric, multă vreme. Când m-am trezit, eram aici.

Speranța, o speranță ametitoare, i-a reverberat lui Doisprezece în trup, vărsându-i o căldură delicioasă în membre. Nimeni nu înțelegea Pădurea Înghețată; nimeni nu izbutise măcar s-o cartografieze. Aici se petreceau lucruri imposibile, deci de ce n-ar fi putut fi și Poppy unul dintre ele?

— Ei... vrei să te joci cu mine? a întrebat aceasta, făcând ochii mari.

Doisprezece a dat din cap amuțită, evitând să clipească de teamă că i-ar fi putut dispărea imaginea surorii. Pe umăr, Widge o lovea cu lăbuța peste obraz, încercând să-i atragă atenția. L-a dat la o parte cu blândețe.

Poppy a afișat un zâmbet cu gropițe, strălucitor ca lumina soarelui. Cu un fior de bucurie, Doisprezece și-a întrezărit deodată viitorul neîngrădit. Avea să plece de la Loja Vânătorilor, firește,

și, împreună cu Poppy, să se întoarcă la câmpie ca să înceapă o viață nouă. Priceperea ei războinică urma să le fie de ajutor – ar fi putut să se pună în slujba celorlalte sate...

— Nici nu mă asculți! a țipat Poppy, lovind cu piciorul de pământ.

— Te ascult, doar că – nu-mi vine să cred că tu ești, a spus Doisprezece, cutremurându-se. Credeam că ai murit. Nu, știam sigur că ai murit.

Vocea i s-a poticnit și Widge s-a cutremurat.

— Te-am *îngropat*.

Poppy s-a foit, deodată neliniștită.

— Dar n-am murit, a spus ea. Sunt chiar aici!

I-a întins mâna.

— Am atâtea să-ți arăt. Ieri am găsit o vizuină în care erau două vulpi voalate cu doi pui!

Entuziasmul glasului ei era molipsitor și Doisprezece s-a întins după ea. Fetița a sărit în spate, țipând speriată.

— Ce sunt alea? a strigat ea, arătând acuzator spre armele lui Doisprezece.

— Topoarele mele, a explicat ea. Sunt pentru apărare.

Poppy a clătinat din cap hotărât.

— Nu poți să le iei cu tine, a zis. Și oricum n-ai nevoie de ele cât timp ești cu mine. Știu toate cărările bune.

Doisprezece a ezitat o clipă, apoi a așezat încet topoarele în zăpadă. Widge a zbierat din nou alarmat de pe umăr și ambele fete au tresărit. Ea l-a dat jos cu o mișcare fermă. Veverița a holbat ochii.

— Ajunge, Widge, a spus ea sever. E Poppy, sora mea.

Cuvinte pe care nu se așteptase să le mai spună vreodată.

— Poppy, el e Widge.

— Haide, a spus Poppy, țopăind și zâmbind larg. De data asta o iau eu înainte!

Doisprezece a urmat-o de bunăvoie după ce fata a pornit în pas săltăreț și apoi a început să alerge de-a binelea, fugind printre tufe și sărind peste obstacole.

— Ține pasul, leneșo! i-a strigat Poppy peste umăr, dându-și nerăbdătoare la o parte părul care-i tot intra în gură.

Poppy fusese mereu iute de picior și Doisprezece s-a bucurat că asta nu se schimbase. Indiferent prin ce suferințe trecuse – și trebuia să fi suferit multe –, reușise cumva să supraviețuiască, poate chiar să se călească cu ajutorul lor. Widge gonea în urma ei, chițăind înnebunit, dar ea refuza să-și ia ochii de la cea mică.

— Ține pasul, Widge! a strigat, sperând că le va ajunge din urmă.

Inima îi bubuia și respirația sacadată îi ardea în piept, dar Poppy alerga mai departe, parcă abia atingând pământul cu picioarele.

— Stai, a gâfâit Doisprezece. Prea repede... mai încet...

Spre ușurarea ei, Poppy s-a oprit râzând și a așteptat-o. Recunoscătoare, Doisprezece s-a oprit, s-a aplecat cu mâinile pe genunchi și și-a tras sufletul.

Se aflau într-o poiană mică, înconjurate de copaci împletiți între ei strâns, cu ramuri joase și înghesuite. În aer se simțea un miros neplăcut, ca de carne râncedă. Doisprezece a strâmbat din nas.

— Duhnește aici, a spus ea.

Poppy a strâns din buze și n-a spus nimic, dar s-a apropiat cu o privire gravă.

— Cred că e timpul să vorbim, Starling.

Doisprezece a clipit, înfiorată la auzul vechiului ei nume. Poppy nu a așteptat să răspundă, ci a vorbit mai departe, strângând pumnii cu hotărâre.

— Am avut mult timp de gândire cât am trăit aici și vreau să știu de ce ai făcut-o, a spus ea, subțiindu-și buzele, exact așa cum făcea tatăl lor când se supăra.

— La ce te referi?

Lui Doisprezece i se strângea inima.

— De ce nu m-ai luat cu tine la vânătoare, așa cum ai promis? a întrebat Poppy. Dacă m-ai fi luat,

nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. N-aș fi fost de față când ne-a atacat clanul peșterilor. Aș fi fost în siguranță, alături de tine.

Doisprezece își spusese singură aceste cuvinte de o mie de ori, dar, rostite de Poppy, o năruiau. I s-a pus un nod în gât și i s-au împăienjenit ochii.

— Poppy, a îngăimat ea. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Fata mai mică s-a apropiat, părând deodată mai înaltă.

— Oare e suficient să-ți pară rău, Starling? a întrebat ea încet, sfredelind-o cu privirea. M-ai lăsat să mor singură.

— Nu, a șoptit Doisprezece, zguduită de suspine. N-am știut. Am fost atât de proastă. N-ar fi trebuit să te părăsesc. În fiecare zi îmi spun că ar fi trebuit să rămân cu tine.

— Numai scuze, a șuierat Poppy, deodată mânioasă și schimonosită. Cum poți să spui că-ți pare rău când de fapt îți doreai să scapi de mine? Recunoaște, te-ai bucurat când ai crezut că murisem!

— Nu! a țipat Doisprezece, clătinând din cap înnebunită, simțind că-i cedează genunchii. Niciodată! Niciodată nu mi-am dorit să... AAAAAAAU!

Widge a țâșnit de nicăieri și i-a aterizat pe umăr, înfigându-i dinții adânc în obrazul pătat de lacrimi. O durere vie și scânteietoare i-a fulgerat vederea și,

preț de o clipă confuză, peisajul a tremurat și s-a schimbat.

Era atât de întuneric și duhnea oribil! Lui Doisprezece i-a venit să vomite, apoi a scos piatra selenară din buzunar. Aceasta a prins viață, orbind-o de-a dreptul.

Poppy a țipat și fata a încercat să-și ferească ochii ca să poată vedea în jur. Dar Widge își pierduse mințile; i-a fugit în jos pe braț, a tras blana care-i acoperea încheietura și i-a înfipt dinții și în carnea de acolo. Doisprezece a țipat, iar piatra selenară i-a căzut din mână și s-a rostogolit, radiind în continuare o lumină sclipitoare, albastră-argintie.

— Încetează! a țipat Doisprezece, făcându-i vânt lui Widge.

Poppy se ghemuise îngrozită cu spatele la ea.

— Stinge-o! a urlat sora ei. Stinge-o!

Doisprezece a bâjbâit cu degetele în zăpadă – dar oare chiar era zăpadă? S-a oprit derutată. Era ciudată la atingere, moale și slinoasă. Și iar a apărut duhoarea aceea îngrozitoare. Un fior de greață a făcut-o din nou să simtă că o să vomite.

Când a deschis ochii, parcă se ridicase un văl. Toate se schimbaseră. Se afla într-un fel de vizuină subterană, cu tavanul suficient de înalt încât să poată sta drept și lată de câțiva metri. Un singur tunel îngust urca șerpuit prin pământ, în față. Rădăcini palide atârnau de sus și pe jos erau

împrăștiate mortăciuni. Din mizeria de pe jos ieșeau coaste ca niște epave și orbite goale o fixau cu expresii fioroase.

Doisprezece a văzut toate acestea într-o clipă și umerii au început să-i tremure. De jos, din mocirlă, Widge o privea cu ochi mari și alarmați.

— De ce ai făcut asta, Starling? a șoptit o voce din spatele ei. Ne distram atât de bine împreună. Mereu strici totul.

Fata s-a cutremurat și a fost copleșită de groază. Creatura din spate nu putea să fie sora ei. Sau putea? Tunelul era chiar în față; ar fi putut fugi împreună cu Widge. I-a trebuit un efort de voință uriaș ca să se întoarcă, dar trebuia să știe sigur, pentru că o parte a creierului ei încă spera, încă se străduia să creadă.

S-a întors. Și a tresărit oripilată.

CAPITOLUL 26

Lui Doisprezece i-a scăpat un țipăt îndurerat și inima i s-a frânt din nou. Înaintea ei nu era Poppy, ci un ygrex, creatura din camera lui Silver, pânditorul viselor care invada amintirile și le distorsiona ca să te păcălească. De-acum vraja ruptă, îi apărea cu oroarea adevăratei sale înfățișări: era mai înalt decât ea cu un cap, coarnele îi scânteiau și din colți îi picura venin.

Zbierând furios, Widge s-a repezit la el, i-a sărit pe umăr și și-a înfipt dinții adânc. Ygrexul l-a azvârlit fără să-i arunce măcar o privire și s-a repezit la Doisprezece, întinzând ghearele degetelor sale lacome. Fata i-a sărit din cale din reflex și, când a trecut cu ghearele pe lângă ea și a trebuit să se ferească din nou, o nouă emoție a început să-i clocotească în inimă: furia. Monstrul ăsta purtase chipul surorii ei ca pe un costum, vorbise cu vocea lui Poppy și-i imitase gesturile. Și tocmai îl aruncase la pământ pe Widge, prietenul ei cel mai bun. Blestemându-și prostia de a fi lăsat topoarele în urmă, Doisprezece și-a vânturat sacul asupra

creaturii cu putere, nimerind-o în față și izbind-o de peretele umed din spate, după care imediat și-a scos cuțitul de la curea. Era scurt, cu tăiș curbat, dar destul de ascuțit. Altceva nu avea.

— Widge, ești bine? a strigat ea, căutându-l printre umbre.

A cuprins-o groaza, până când l-a văzut în spatele ygrexului, amețit, dar scuturându-se și venindu-și în fire.

Ygrexul a zbierat la ea și s-au măsurat din priviri.

— Starling, i-a șoptit cu vocea lui Poppy.

Scena i-a tremurat înaintea ochilor pentru că ygrexul încerca să pună stăpânire pe ea din nou, dar Doisprezece deja îi descoperise șiretlicul. S-a repezit la el urlând și atacând vijelios cu cuțitul. Monstrul i-a sărit în întâmpinare și i-a prins încheietura mâinii, oprind lovitura care urma. S-au luptat în mijlocul bârlogului, crăpând sub tălpi oasele victimelor creaturii de coșmar, ai cărei colți trăsneau periculos de aproape de fața lui Doisprezece.

Hotărât s-o ajute, Widge a țâșnit din nou la atac, sărind în spatele ygrexului și începând să-l muște și să-l zgârie agitat. A reușit să-i distragă atenția. Cu o explozie de putere supraomenească, Doisprezece a izbutit să-l îmbrâncească într-o parte și ygrexul s-a dat înapoi, împiedicându-se de piatra selenară. Urletul pe care l-a scos când a atins piatra

i-a răsunat în urechi mult timp după ce s-a oprit și, cu o satisfacție sumbră, fata a înțeles că, de fapt, mai avea o armă. Piatra era la câțiva pași – trebuia doar să ajungă la ea.

Într-o parte simțea atingerea blândă a aerului curat care se prelingea până la ea prin tunel. Preț de o singură clipă, i-a trecut prin gând să-l înșface pe Widge și s-o ia la fugă, dar apoi i-au apărut în minte Silver și Victory, care i-au dat putere. Nu avea să fugă de lupta asta doar pentru că era posibil s-o piardă. Asta n-avea să se mai întâmple niciodată.

Scrâșnind din dinți, s-a încordat când ygrexul s-a repezit din nou la ea cu capul plecat, vrând s-o ia în coarne. Widge încă se ținea de spinarea ei din răsputeri, cu nasul mânjit de sânge negru. Sărind într-o parte, Doisprezece a îmbrâncit creatura în lături cu toată forța și a sărit la piatra selenară, rostogolindu-se și ridicându-se triumfător cu ea în mână. Într-o clipă, Widge i-a fugit înapoi pe umăr, pregătit s-o ajute pe orice cale.

Ygrexul a țipat și s-a dat înapoi. Un moment, Doisprezece a crezut că-l respinsese prin simplul gest de a fi luat piatra de pe jos, dar apoi a văzut săgeata care-i ieșea din coaste. Abia atunci a sesizat sunetele de afară: un răcnet uruitor, care i-a zguduit dinții, și niște glasuri.

— Doisprezece! Venim! Rezistă!

Încă o săgeată, încă un urlet al ygrexului și deodată Câinele a dat buzna în bârlog cu umerii mânjiți de noroi, tunelul fiind prea îngust pentru el. Și lângă el a apărut și Șase, cu topoarele ei în mâini.

S-au holbat la ea cu nesaț și pe chipurile lor fata a observat atât groază, cât și ușurare.

— Ți-au căzut astea, a spus Șase, reușind cumva să păstreze un ton relaxat și aruncându-i armele.

Doisprezece a dat drumul cuțitului și pietrei și le-a prins. Nimic n-o mai bucurase vreodată atât de mult. Widge i-a chițăit ușurat de pe umăr.

Ygrexul s-a repezit la Șase și ea a sărit la dihanie cu topoarele. Dar Câinele a fost mai rapid: dintr-un singur salt, a aterizat pe ygrex și l-a luat în fălci. Urletul lui i-a spintecat gândurile și fata a tresărit, acoperindu-și urechile. Câinele l-a scuturat ca pe o cârpă până când a amuțit și apoi i-a dat drumul pe pământ, privind scârbit în jur.

— Creaturi mizerabile, a mârâit el, întorcându-se spre Șase și Doisprezece.

Groaza și durerea inimii sale frânte au copleșit-o deodată și genunchii au început să-i tremure atât de tare, încât, ca să nu cadă, a trebuit să se sprijine de topoare.

— Trebuie s-o scoatem, a mârâit Câinele, apărându-i alături imediat. Urcă pe mine, i-a spus el cu

blândețe, ghemuindu-se într-o poziție incomodă, ca fetei să-i fie mai ușor.

După o vreme s-a trezit afară, rezemată de un trunchi de copac și acoperită cu mai multe blănuri, cu Widge lipit protector de gâtul ei. Câinele îi stătea în față, privind-o de aproape, cu o expresie plină de speranță.

— Mă auzi?

Fata a încuviințat din cap. Efortul i s-a părut cumplit. Ghemuit în apropiere, Șase a ridicat privirea și pe chipul lui a apărut o ușurare și mai mare. Un gând i-a plutit în mintea amorțită, ușor și frumos ca un fluture: veniseră după ea. N-a știut ce să spună, așa că s-a holbat la ei. Toți mușchii parcă i se dizolvau și probabil că n-ar fi reușit să vorbească nici dacă ar fi vrut.

A închis ochii, numai o clipă... Și întunericul a înghițit-o.

— ... să găsim urmele din nou.

Doisprezece a clipit, revenindu-și încet în simțire.

— Îi trebuie odihnă.

— Știu, dar trebuie să ne gândim și la Șapte. Nu putem s-o lăsăm să petreacă încă o noapte cu *creaturile* alea: *trebuie* să-i prindem.

— Știi că probabil nu vom reuși. Am pierdut prea mult timp azi. Las-o să se odihnească. Și Cinci are nevoie de odihnă.

Doisprezece a deschis ochii ametită și amintirea îngrozitorului ygrex i-a năvălit din nou în minte. A alungat-o din gând și s-a forțat să privească ce-i stătea înainte.

— M-am trezit, a spus ea cu vocea spartă, imperceptibilă. Și Șase are dreptate: trebuie să mergem mai departe. De dragul lui Șapte.

Băiatul părea cuprins de remușcări.

Auzindu-i vocea, Widge s-a trezit și i-a pus două labe pe obraz, cercetând-o mai de aproape.

— Sunt bine, datorită ție, i-a șoptit ea. Ai fost atât de curajos.

Mulțumit, Widge a lins-o scurt pe obraz și a început să se curețe.

Blănurile cu care o înveliseră își făcuseră treaba și Doisprezece își simțea tot trupul încălzit. În celălalt capăt al taberei improvizate, Cinci dormea cu spatele la ea, cu capul pe sacul lui Șase. Calcă-Sigur scormonise zăpada până la sol, mult mai liniștită decât o văzuse ultima dată.

Șase s-a ghemuit în fața ei.

— Ești bine? a întrebat el cu blândețe și cu teamă în ochii verzi. Am văzut ygrexul doar o clipă, dar mi-a ajuns. Pe când tu... cum ai... de ce...?

Apoi a tăcut stânjenit.

— S-a prefăcut că era sora mea, s-a auzit fata spunând, deși nu se hotărâse în mod conștient să vorbească. O chema Poppy și a murit din cauza mea. Ygrexul mi-a amintit. De parcă aș fi putut să uit.

Șase i-a îngenuncheat înainte și toată culoarea i s-a scurs din obraji. Deodată a cuprins-o în brațe și fata s-a trezit cu fața sprijinită de umărul lui. Câinele s-a apropiat șovăitor și a înghiontit-o încet cu botul.

Niciunul nu a spus nimic și pentru asta Doisprezece le-a fost recunoscătoare. Nu era nimic de spus.

Păstrând o tăcere grea, au pornit înapoi de-a lungul urmelor lăsate de când fugise după ygrex.

Dar în locul în care se despărțiseră îi aștepta încă un șoc îngrozitor. Urmele spiridușilor dispăruseră și odată cu ele se pierduse și orice cale de a o găsi pe Șapte.

CAPITOLUL 27

Grupul s-a oprit uluit, până când Șase a sărit din spinarea lui Calcă-Sigur și a început să dea la o parte plantele de sub copaci, căutând cu disperare urmele săniilor.

— Ai grijă, l-a avertizat Doisprezece, amintindu-și de lujerii sugrumători.

Băiatul s-a îndreptat de spate și a privit în jur, râzând grav, dar fără umor.

— Chiar au dispărut, a spus el sec. Pur și simplu... au dispărut.

Scrâșnea din dinți și înclești pumnii.

Lui Doisprezece epuizarea îi încetinea gândurile, dar durerea lui Șase a silit-o să se concentreze. Ajunseseră prea departe și suferiseră prea mult ca să dea greș acum.

— Să ne despărțim și să cercetăm o zonă mai întinsă, a propus ea, încercând să pară optimistă.

Câinelui i se zburlise blana de pe ceafă și începuse să mârâie adânc din nou.

— Locul ăsta!

A clătinat din cap.

— Nu trebuie să ne depărtăm prea mult. Strigați dacă vedeți ceva suspect.

Șase a încuviințat nerăbdător, sărind hotărât pe Calcă-Sigur, în spatele lui Cinci.

— Nu știu dacă ar fi bine să strigăm, a spus Doisprezece sumbru.

Chipurile adormite ale trunchiurilor noduroase de copac apăruseră din nou în lumina pietrei selenare, stârnindu-i fiori.

— Deja am făcut mult zgomot, i-a atras atenția Câinele. Să sperăm că va trece neobservat.

Apoi s-au împrăștiat. Fata dădea la o parte tufele, privind când cu piatra, când fără ea, cât pe ce să cadă în lațul lujerilor sugrumători. Dar urmele dispăruseră cu totul.

— Aici! a strigat Șase de departe.

Până să termine el de strigat, Doisprezece a luat-o la fugă cu topoarele scoase și pregătite și cu inima zvâcnindu-i în piept. Oare găsise urmele? Sau poate vreun semn lăsat de Șapte? Widge se ținea de ea și a țipat surprins când Câinele a sărit deodată în calea lor, dintre tufișuri.

— N-am nimic, a strigat Șase, dar am găsit ceva foarte ciudat.

A arătat în sus și Doisprezece a încetinit, ridicând privirea de la nivelul Câinelui, înspre coronament.

Copacii erau mai înalți aici și trunchiurile lor drepte erau curățate de ramuri aproape pe toată înălțimea. Deasupra lor, departe, imediat sub coronamentul gros și întunecat, atârna ceva, licărind în lumina obscură. Era greu de deslușit la prima vedere, dar, când Doisprezece și-a schimbat poziția, lumina a alunecat pe filamente ca apa pe o sfoară și priveliștea a început să capete noimă: o plasă de păianjen, cea mai mare pe care o văzuse vreodată. Plutea uriașă deasupra lor, sinistră și spectaculoasă, cu fire de mătase groase de un deget, aplecate sub povara țurțurilor.

— Ce ar fi putut să facă așa ceva? a murmurat Șase.

— Trebuie să fie un urzitor al morții, a spus fata încet, simțind fiori pe piele.

Din loc în loc, pe întinderea plasei, atârnau pachete învelite în mătase, unele cât ea de mari. Nu voia să se gândească ce era înăuntrul lor și cum ajunseseră acolo. Widge a dat din coadă alarmat și și-a ascuns fața în părul ei.

— E mult prea mare! a exclamat Șase. Știu că urzitorii morții sunt mari, dar nu așa – uitați-vă și voi!

— Să ne depărtăm, a mârâit Câinele, oglindind precis gândurile lui Doisprezece. Nu vrem să ne întâlnim cu el.

Abia când au dat să plece au auzit vocea.

— Ajutor, s-a auzit strigătul firav. Vă rog, ajutați-mă!

Era atât de slab, încât Doisprezece a crezut că o înșală auzul, până când a observat aceeași ezitare și în pașii lui Șase. Câinele a ciulit urechile și Widge s-a întors, privind în urmă. Preț de o clipă, grupul a încremenit, ascultând cu atenție.

— V-vă rog! a strigat vocea din nou, estompat. Nu vreau să mă mănânce de viu. Aveți săgeți – una singură ar fi de ajuns. Cer prea mult?

Șase i-a întâlnit privirea lui Doisprezece.

— O fi o capcană? a șoptit el.

— Bineînțeles, i-a șuierat ea, cuprinsă deodată de un val de groază.

Nu le ajunsese ygrexul? S-a oprit furioasă. Erau în Pădurea Înghețată: evident că aveau să întâlnească și alte creaturi. Dar frica nu era rațională. I-a inundat trupul, urlându-i să fugă fără a privi în urmă. Șase arăta așa cum se simțea și ea, era palid și fruntea îi lucea de transpirație.

Doisprezece a observat că una dintre siluetele înfășurate se zbătea cu furie, făcând pânza să tremure.

Câinele i-a înghiontit pe amândoi cu botul, mârâind tot mai tare.

— Nu vă opriți.

— Nu, a strigat creatura. Vă rog! Mă numesc Labă-de-vulpe. N-nu pot să evadez – am încercat de

toate! Nu... nu vreau să fiu treaz când se întoarce, atâta tot. Vă rog, nu mă lăsați așa! Zac aici de zile întregi.

Un tremur s-a împrăștiat pe firele încordate, pornind de la trupul lui legat.

Fata a făcut ochii mari:

— De zile întregi? Ai văzut spiriduși trecând pe aici? Și o fată cu părul roșu?

— Nu, îmi pare rău.

Câinele a mârâit amenințător, dar expresia lui Șase s-a îmblânzit:

— Ce ești? a strigat el.

— Sunt un moxi, i-a răspuns vocea înăbușită. Din setul Winterdown.

Vocea i-a tremurat tânguitor.

— Sunt așteptat acasă abia săptămâna viitoare. Până atunci mă mănâncă urzitorul morții.

Lui Doisprezece i s-a pus un nod în gât de greață. Amintirea ygrexului, care se repezise la ea cu dinții descoperiți, era prea proaspătă. Urzitorul ar fi mâncat-o de vie și pe ea. Otrava lui ucidea repede, dar nu suficient de repede. S-a simțit și mai sigură în hotărârea ei. Înainte chiar ca acest gând să i se formeze în minte, și-a dat jos sacul de pe umăr și a scos exemplarul din *Bestiarul Magic*.

Șase a îngenuncheat lângă ea.

— Ce zici? a șoptit el.

Întins pe spinarea lui Calcă-Sigur, Cinci a bâiguit ceva de neînțeles, urmărindu-i cu o privire plină de venin.

— Zic că trebuie să aflăm cu ce avem de-a face, a răspuns Doisprezece, frunzărind paginile până la articolul despre moxi.

Widge a lăsat ambele labe pe pagină, privind ilustrațiile cu interes.

Strigătele înăbușite ale lui Labă-de-vulpe, care se milogea vizibil îngrozit, se revărsau peste ei.

Cu capetele aplecate, Doisprezece și Șase au citit:

Nu se cunosc multe despre obiceiurile moxilor. Sunt ființe retrase și-i evită pe oameni cu mare grijă. Totuși se zice că trăiesc în grupuri familiale extinse numite seturi, organizate în ierarhii în funcție de vârstă. Se zvonește că sunt cunoscători experți ai plantelor și că au o putere magică latentă și slabă. Este nevoie de cercetări suplimentare cu privire la aceste creaturi.

Agresivitate: necunoscut.
Grad de pericol: necunoscut.
Dificultatea înfrângerii: necunoscut.

— Grad de pericol: necunoscut, a spus Șase. Asta cu ce ne ajută?

Widge a încuviințat cu un chițăit.

Doisprezece și-a mușcat buza și a dat pagina la articolul înfiorător despre urzitorii morții.

Se cunosc două specii de urzitori ai morții: de copaci și de vizuină. Urzitorii morții de vizuină trăiesc în sud și sunt foarte temuți de clanurile pădurii din Marele Codru, pe când cei care trăiesc în copaci se găsesc în ținutul rece al Munților Colțului. Varianta din urmă este de departe cea mai mare. Deși urzitorii de copaci întind obișnuitele pânze, acestea de obicei nu prind suficiente prăzi pentru hrana lor, motiv pentru care acești urzitori vânează și la nivelul solului. Se furișează cu multă abilitate și se pot deplasa cu viteze uimitoare.

Adulții ambelor specii au exterior tare, împotriva căruia majoritatea tipurilor de atac sunt inutile. Cu toate acestea, la nivelul încheieturilor, unde se întâlnesc segmentele tari, par să existe puncte vulnerabile ce pot fi exploatate.

Aceste creaturi nu ar trebui înfruntate direct, căci șansele de succes sunt neglijabile. În cazul în care confruntarea este inevitabilă, se recomandă atacul cu cel puțin două echipe de Vânători.

Agresivitate: 8/10.
Grad de pericol: 9/10.
Dificultatea înfrângerii: 9/10.

Doisprezece a închis cartea și a privit în jur neliniștită.

Șase și-a dres glasul, arătând la fel de îngrijorat cum se simțea și ea.

— Cred că nu vrem să întâlnim unul din ăștia, a spus el.

CAPITOLUL 28

— Ce faceți? a strigat răgușit Labă-de-vulpe de sus, de deasupra lor. Văd că aveți săgeți. Trageți, vă rog. Drept în inimă. Ar fi o milostivire.

Doisprezece a schimbat din nou priviri cu Șase, care deodată părea hotărât. Fata și-a dat seama ce avea să propună înainte ca băiatului să-i iasă cuvintele pe gură.

— Uite, a spus el, arătând în sus. Creanga aia e mai scundă decât celelalte. Aș putea foarte ușor să trag peste ea o săgeată legată cu o funie.

— Vrei să te cațări până acolo și să-l eliberezi, a spus Doisprezece.

Nu era o întrebare.

— Nici gând, a izbucnit Câinele, încercând să-i îndepărteze de pânza de păianjen.

Șase s-a ținut pe poziție și a încuviințat din cap.

— Nu pot să-l omor, pur și simplu. Dar nici nu putem să-l părăsim. „Niciodată nu voi coborî armele înaintea întunericului", ai uitat?

De obicei lui Doisprezece i se păreau pompoase

cuvintele Jurământului Vânătorilor, dar, cumva, spuse de Șase, păreau juste.

Câinele pe jumătate a oftat, pe jumătate a mârâit.

— Desigur. Jurământul.

Silueta mumificată a lui Labă-de-vulpe tăcuse deasupra lor, dar Doisprezece îi simțea privirea ațintită asupra lor. Avea și el un nume, o familie și, cu toate că *Bestiarul Magic* nu prea le oferea multe informații, moxii nu păreau creaturi întunecate și periculoase. Ygrexul i-a fulgerat din nou în minte și frica a cutremurat-o, dar, de data asta, a împins-o la acțiune. Aproape că auzea în gând vocea lui Victory. Dacă ar fi permis fricii s-o împiedice să facă ce trebuia, ar fi fost o lașă.

— Tu trage funia și mă cațăr eu, i-a spus hotărât lui Șase.

Pe umărul ei, Widge a scos un sunet disperat. Câinele a început să mormăie, plimbându-se agitat.

— Ce?

Vocea lui Labă-de-vulpe era mică și firavă.

— Vom încerca să te dăm jos, i-a strigat Doisprezece. Crezi că pânza o să-mi susțină greutatea?

Un moment s-a lăsat tăcere și, când Labă-de-vulpe a vorbit din nou, părea uluit.

— Voi nu sunteți Vânători?

— Doar vânătorași, a strigat Șase, încolăcind cu

grijă o funie subțire în jurul capătului unei săgeți și legând-o.

— Atunci sunteți în misiunea numită Însângerare?

— Nu, a spus fata. E vorba despre altceva.

A urmat o pauză, după care moxiul a strigat:

— Pânza te va susține, dar e lipicioasă. Ar trebui s-o traversezi repede.

Doisprezece a încuviințat din cap și s-a întors spre ceilalți.

— Eu ar trebui să urc, a spus Șase ferm, ridicând ochii de la legăturile lui. Deja ai trecut prin multe azi.

— Și tu nu? a întrebat Doisprezece, ridicând dintr-o sprânceană. Nu, vreau s-o fac. Cred că poate chiar trebuie s-o fac.

Șase a încuviințat încet, privind-o cu ochi pătrunzători.

— Bine, a spus el, îngăduind unui zâmbet să se întindă pișicher pe chipul său palid. Pot foarte ușor să te salvez din nou dacă dai de belea.

Cu câteva ore în urmă, cuvintele astea ar fi înfuriat-o pe Doisprezece. Acum i-a aruncat o privire superioară de care până și Cinci ar fi fost mândru.

— Aveam situația sub control.

— Mda, a spus Șase zâmbind.

Apoi a făcut semn spre Widge:

— Apropo, mi se pare că-ți mănâncă părul din nou.

— Vai, Widge! a spus ea, împingându-l de pe umăr.

Un smoc mic de păr a căzut alături, pe zăpadă.

— Trebuie să încetezi!

Dar veverița părea atât de îngrijorată, încât s-a simțit nevoită s-o ierte imediat.

Băiatul a țintit și a lansat săgeata legată cu funie. Aceasta a zburat perfect peste creangă și a căzut înapoi pe pământ, odată cu funia.

Doisprezece și-a verificat topoarele, și-a strâns blănurile pe corp și l-a așezat pe Widge pe jos, lângă desagă. Veverița a încercat s-o urmeze, dar fata a trimis-o înapoi cu fermitate, pentru că nu voia s-o pună în pericol pe pânză. Îi ajungea agitația pe ziua aceea. Încet și sigur, mână peste mână, s-a urcat pe funie până când a putut să se apuce cu brațul de creangă și să se ridice pe ea. Apoi a încălecat-o, cu fața spre pânza de păianjen.

— Ai grijă, i-a strigat Câinele.

O urmărea fără să clipească, evident îngrijorat.

Fata a încuviințat din cap, dar nu a coborât privirea.

„Nu uita: vigilență constantă", și-a șoptit sieși.

A simțit că i se ascut simțurile și și-a imaginat-o pe Victory aprobând-o.

Unul dintre firele de ancorare ale pânzei era prins de capătul îngust al crengii pe care stătea. Doisprezece s-a împins încet spre el, ascultând atentă după vreo pârâitură sau după vreun sunet de lemn frânt, dar nu s-a auzit nimic. Creanga rezista.

Labă-de-vulpe tăcuse, dar fata i-a auzit respirația oprindu-se odată cu a celorlalți când s-a întins spre firul de mătase prins de partea inferioară a crengii și, apucându-l, s-a lăsat să atârne sub el. Preț de o clipă amețitoare, mătasea a pârâit sub greutatea ei și i s-a strâns stomacul. A simțit vag cum firul de deasupra ei tremură și împrăștie tensiune pe toată întinderea pânzei, dar s-a concentrat în continuare, s-a apucat bine cu mâinile și cu picioarele și a început să urce.

Când a ajuns la partea principală a pânzei, umerii păreau să-i urle. S-a cățărat pe ea recunoscătoare, fiindu-i mai ușor acum să se ducă în sus, ca pe o scară. Labă-de-vulpe se afla în preajma centrului și, când Doisprezece a ajuns la nivelul lui, a început să se zbată agitat până când coconul s-a întors cu fața la ea. Mătasea fusese înfășurată în strat gros, dar era mai subțire în jurul capului. Prin materialul translucid, Doisprezece a văzut un chip mic, care se holba la ea cu ochi aurii uriași.

— Chiar o vei face? a șoptit el.

— Bineînțeles, a spus Doisprezece, mai iritată

decât ar fi vrut să pară. N-am urcat până aici doar ca să stăm de vorbă.

Moxiul a înghițit zgomotos când Doisprezece și-a scos cuțitul de la curea.

— N-o să-ți fac rău, a spus, încercând să-l liniștească, dar trebuie să tai pânza asta.

Labă-de-vulpe a încercat să încuviințeze din cap, moment în care o vibrație puternică s-a răspândit de-a lungul firelor lucitoare. Doisprezece s-a oprit și a urmărit mișcarea cu privirea, până în punctul în care dispărea în coronament, sus de tot. Și-a înăbușit propriul tremur, sperând că urzitorul morții nu era în apropiere, ca să simtă vibrațiile pânzei sale. S-a pus pe treabă, tăind substanța lipicioasă cu grijă.

— Grăbește-te! a strigat Șase de la sol.

Doisprezece a dat din cap, cu limba scoasă printre dinți și cu fruntea încruntată de concentrare.

Era atât de atentă la munca ei, încât nu a simțit prima vibrație care a coborât înapoi la ei.

CAPITOLUL 29

Doisprezece tăia o latură a coconului, sperând să facă o deschidere suficient de mare pentru ca Labă-de-vulpe să se poată strecura prin ea. Nu îndrăznea să taie pânza mai subțire de pe fața lui, de teamă să nu-l taie.

— Ai simțit? a întrebat Labă-de-vulpe deodată, cu o voce și mai estompată decât înainte, întorcând capul înăuntrul pânzei și încercând să privească deasupra. Se întoarce?

Avea vocea cuprinsă de panică.

Doisprezece s-a oprit și a privit în jur. Dedesubt, Șase, Widge și Câinele se uitau la ea, în vreme ce Cinci atârna fără simțire în spinarea lui Calcă-Sigur. Nu mai era nimic pe pânză în afară de ei și de ceilalți coconi înfiorători.

— E în regulă, a spus ea, încercând să-l liniștească și tăind un fir deosebit de rezistent.

— Ăăă... Doisprezece? a atenționat-o Șase.

O notă din glasul lui i-a făcut inima să se oprească o clipă.

— Ai... îmm... putea să te grăbești puțin?

Un icnet înspăimântat a izbucnit de lângă ea. Labă-de-vulpe s-a zbătut cu atâta putere, încât coconul a început să se învârtă. Suprafața pe care lucra fata s-a rotit astfel încât n-a mai putut să ajungă la ea.

— Încetează! a șuierat fata, ridicând ochii speriată.

Stătea cu brațul petrecut peste un fir de mătase. Cu celălalt a tras coconul înapoi, înfigând cu mai multă putere cuțitul în substanța albă și lipicioasă și străduindu-se să lucreze mai repede. Degetele lui Labă-de-vulpe s-au ivit treptat, trăgând cu disperare de marginile frânte ale găurii, încercând să o lărgească.

— Nu mă lăsa! a implorat el, holbându-se la chipul transpirat al lui Doisprezece cu ochii săi aurii.

— N-am de gând! s-a răstit Doisprezece, smucind cuțitul cu furie și blestemând mătasea atât de lipicioasă. Deși acum câteva minute te rugai să te omorâm.

— Da, dar atunci nu știam că și evadarea era o opțiune, a șoptit el. Credeam că Vânătorilor nu le pasă decât de ei înșiși. Suntem învățați să nu ne apropiem de ei niciodată, darămite să le cerem ajutorul.

— Ah, a mormăit Doisprezece. Ei, așa cum a spus și Șase, încă nu suntem Vânători adevărați.

Tremurul pânzei devenise evident acum. Un țurțur a căzut cu o bufnitură în zăpada de dedesubt și un foșnet de rău augur a răsunat în coronamentul de deasupra.

— Grăbește-te! a șoptit Labă-de-vulpe și apoi a țipat când Doisprezece l-a ciupit cu cuțitul.

— Scuze, a spus ea tresărind.

Deschiderea era acum suficient de mare pentru ca Labă-de-vulpe să scoată un braț cu tot cu umăr. S-a străduit din răsputeri să iasă, apoi s-a dat înapoi, gâfâind.

— Nu pot, încă e prea mică.

Blestemând, fata a lovit cu putere în marginile găurii și a reușit s-o lărgească, smucind-o furioasă în sus.

— Doisprezece! a strigat Șase pe un ton ascuțit. Vine!

Widge a zbierat de lângă el, agitând coada înnebunit.

— Mișcă, Doișpe! a lătrat Câinele în același timp.

De deasupra, din coronament, a apărut un picior, căutând firele cele mai apropiate. Era uriaș; atât de lung pe cât era ea de înaltă și îmbrăcat într-un fel de armură groasă, de culoarea alb-murdar a viermilor. Un păcănit tulburător a răzbit până la ea și pânza s-a cutremurat sub greutatea păianjenului.

Dedesubt, Câinele și Șase au început să strige și mai tare, urlându-i să coboare. Widge a fugit la

funia care încă atârna de creangă și a început să se cațăre. Din ce în ce mai îngrozită, Doisprezece a lovit în cocon, în vreme ce Labă-de-vulpe tremura înăuntru, amuțit de spaimă.

— Mai am puțin, a gâfâit ea.

Labă-de-vulpe s-a împins prin deschidere, scoțând capul și unul dintre umeri. Fata și-a pus cuțitul în teacă și l-a apucat de mână, trăgând din răsputeri, până când moxiul a țipat de durere.

— Merge, a icnit el. Mai trage!

Cu o plescăitură neplăcută, Labă-de-vulpe s-a eliberat deodată și s-ar fi prăbușit dacă ea nu l-ar fi ținut de mână.

— Prinde-te de pânză și coboară, a țipat ea, făcându-i vânt spre filamentele lipicioase.

Moxiul a dat din cap uluit, privind peste umărul ei cu ochi aurii și îngroziți. Cu fiecare secundă vibrațiile erau tot mai puternice și Doisprezece înțelegea că urzitorul morții era foarte aproape chiar și fără să vadă expresia înfiorată a lui Labă-de-vulpe. A privit în sus și imediat și-a regretat gestul. Păianjenul era monstruos de mare și aluneca spre ea pe pânză. Colții lui lungi de-un picior păcăneau nerăbdători. Vedea situația aceea încurcată cu opt ochi.

Cu un blestem gâtuit, Doisprezece a încercat să se depărteze, dar a descoperit că era imobilizată. Se ținuse atât de strâns cu brațul de filamentul pânzei, încât lipiciul i se infiltrase în blănuri

la interiorul cotului. S-a răsucit și s-a smucit, dar degeaba. Păianjenul se furișa tot mai aproape.

Câinele și Șase erau disperați. Băiatul a început să tragă săgeți care ricoșau neputincioase de armura urzitorului.

Doisprezece a inspirat adânc și a încercat să se elibereze din blana de urs. Centura în care avea cuțitul și curelele topoarelor i s-a îmbârligat împrejur și, într-o clipă de luciditate deznădăjduită, a înțeles că nu avea timp să scape. Păianjenul aproape că ajunsese și ea nici nu avea topoarele în mâini.

Oare chiar se eliberase de iluzia unui ygrex ca imediat după aceea să fie devorată de un urzitor al morții? A avut timp pentru o clipă de indignare, până când colții păianjenului i-au acoperit câmpul vizual.

Cu mâna liberă a smuls toporul de la spate și a încercat să-și amintească ce scria în *Bestiarul Magic*. Ceva legat de încheieturi? Niciuna nu-i era la îndemână, așa că a lovit în cel mai apropiat dintre ochii lucioși ca mărgelele. Spre satisfacția ei, toporul s-a înfipt cu un fleșcăit groaznic. O substanță groasă și gelatinoasă s-a scurs din rană și păianjenul s-a dat înapoi zbierând.

Preț de o clipă, a părut că se retrage, depărtându-se de ea de-a lungul pânzei. Apoi s-a oprit și a început să păcănească din nou, de data asta și mai repede. Avea ochii lipsiți de expresie, dar fata

a simțit limpede că îl înfuriase. Sentimentul era reciproc.

Și-a potrivit priza pe coada toporului și a urmărit atentă păianjenul care s-a poziționat direct deasupra ei. Doisprezece s-a lăsat pe spate cât de mult a putut, ca să rămână cu fața la el, sperând că firul lipicios de sub cotul ei avea s-o susțină.

De data asta, când păianjenul s-a repezit la ea, a reușit să se învârtă într-o parte în ultima clipă și, pivotând pe lângă brațul imobilizat, a lovit în sus și a tăiat între plăcile de armură de pe piciorul din față al creaturii. A simțit că toporul nimerește ceva moale, dar, în loc să se dea înapoi, păianjenul s-a învârtit imediat și s-a întors din nou cu fața la ea. Colții i-au ajuns neplăcut de aproape de față. A ales încă unul dintre ochi și a ridicat toporul, gata să lovească. A izbucnit o lumină orbitoare, s-a auzit un *plici*, ca de la o bulă care se sparge, și, deodată, urzitorul morții a dispărut. Nu murise, pur și simplu dispăruse. Fata s-a învârtit pe pânză, privind în toate direcțiile, dar păianjenul era de negăsit.

Șase traversase jumătate din lungimea funiei ca să-i vină în ajutor, pe când Widge ajunsese la poalele pânzei. Câinele încă era pe pământ. Toți holbau ochii împrejur, cu gura căscată, părând la fel de confuzi cum se simțea și ea.

— Ăăă... ce s-a întâmplat? a strigat descumpănită de sus. Unde s-a dus?

Labă-de-vulpe și-a dres glasul de pe creanga de care se agățase.

— Scuze! Eu am fost!

Observând uluirea de pe fețele tuturor, a ridicat timid din umeri.

— Măcar atât puteam să fac și eu după ce ți-ai riscat viața pentru mine. Dar îl vezi? Încă ar trebui să fie pe acolo, pe sus.

Doisprezece și-a înăbușit țipătul și a privit speriată în jur.

— Ah, n-ar trebui să-ți poată face rău, a adăugat Labă-de-vulpe. Cred că l-am micșorat. Dacă-l vezi, poți să-l aduci jos? Altfel, cei de acasă n-o să mă creadă.

— *Crezi* că l-ai micșorat? a repetat Șase.

Moxiul a ridicat din umeri stânjenit și apoi i-a arătat că se ținea de copac cu un braț.

— Magia mea e imprevizibilă chiar și în cele mai bune circumstanțe și trebuie, de fapt, să am ambele mâini libere. E nevoie de multe gesturi.

Doisprezece s-a holbat la el. „O putere magică latentă și slabă", asta scria despre moxi în *Bestiarul Magic*. Autorii trebuiau să-și actualizeze datele.

Nu vedea urzitorul morții nicăieri, așa că a început, cu chiu, cu vai, să taie pânza lipicioasă ca să se elibereze. A ajutat-o și Widge, după ce a ajuns la ea și a lins-o pe tot obrazul, nespus de bucuros că erau din nou împreună. Sub ei, Șase îl ajuta pe

Labă-de-vulpe să coboare. Chiar și de la înălțime, fata a observat că moxiul părea de-a dreptul sleit. Membrele îi tremurau atât de tare, încât abia se ținea pe picioare și, cu o bucurie nebună, ba își cerea scuze, ba le mulțumea tuturor.

Când Doisprezece a coborât funia în sfârșit și li s-a alăturat, Widge i-a sărit imediat de pe umăr și l-a inspectat pe Labă-de-vulpe. Preț de o clipă stânjenitoare, fetei i s-a părut că Șase avea s-o îmbrățișeze din nou, dar el doar i-a zâmbit larg, cu ușurare întipărită pe chip. Câinele parcă nu se hotăra dacă s-o certe sau s-o laude. S-a mulțumit să încuviințeze din cap echivoc, dar imediat s-a răzgândit și a înghiontit-o ușor cu botul.

Labă-de-vulpe s-a îndreptat de spate și a venit la ea. Spre uimirea ei, Widge îi stătea pe umăr, chițăind vesel. Veverița niciodată nu se mai atașase de cineva atât de repede. Doisprezece s-a uitat mai bine la Labă-de-vulpe câteva momente. Era scund, ajungându-i numai până la piept. Avea piele brun-roșcată și ochi ca de aur topit, iar părul de culoarea mierii i se ridica în ciufuri dezlânate. Purta o salopetă simplă, croită dintr-un material verde-închis, care îi lăsa brațele descoperite, însă frigul parcă nu-l deranja deloc. Tălpile lui goale abia lăsau urme în zăpadă. Zâmbetul larg de pe chipul său era sclipitor. Ceva din înfățișarea lui inspira

încredere, o manieră deschisă și o curiozitate pe care Doisprezece le-a îndrăgit imediat.

— Flit n-o să mă creadă când îi spun, a spus el zâmbind. Doar că... Ah!

A zâmbit și mai larg, ridicând mâna și smulgând ceva din părul lui Doisprezece.

— Acum va trebui să mă creadă!

Doisprezece a făcut ochii mari, văzând păianjenul mic și alb din palma lui. Era mic cât unghia. De data asta, n-a mai avut ce să spună.

Labă-de-vulpe s-a căutat în buzunarele mari și a scos o cutie mică din sticlă de deșert. A dat capacul la o parte, a pus păianjenul contrariat înăuntru și a băgat cutia înapoi în buzunar, oftând mulțumit.

— Ești rănit? l-a întrebat Câinele pe moxi, mirosindu-l curios.

Labă-de-vulpe parcă abia acum îl vedea și s-a holbat la el cu gura căscată.

— Ești Păzitorul! a bolborosit el, admirându-i blana de piatră, care tremura în vântul rece. Ce cauți în afara Lojii? Flit spune că Păzitorul nu pleacă niciodată!

— Flit se înșală, a spus Câinele.

În vreme ce Șase scotocea după fructe uscate pentru Cinci și Labă-de-vulpe, Câinele i-a explicat tot ce se petrecuse în zilele din urmă. Ascultând captivat și mestecând cu poftă, moxiul a holbat ochii din ce în ce mai mult.

— De necrezut! a bâiguit el după ce Păzitorul și-a încheiat povestea. Întâmplări ciudate în vremuri ciudate...

Deodată, s-a cutremurat.

— Mă tem că nu pot să găsesc urmele pentru voi, a spus el. Dar știu pe cineva care ar putea s-o facă și cred că-l pot ajuta pe prietenul vostru.

Zicând acestea, a făcut semn spre Cinci.

— Chiar așa? a exclamat Șase uluit.

Lui Doisprezece i-a crescut inima. Cinci nu mai era în stare nici să vorbească. Când prietenul lui încerca să-i dea de mâncare, își arăta dinții.

— Da, a spus Labă-de-vulpe încet. Noi avem alt nume pentru târâtorii voștri ai grotelor, dar sunt convins că e vorba despre aceeași creatură. Veninul lor e puternic. Devorează victimele pe dinăuntru, până când nu mai rămâne nimic.

Cuvintele lui au înfiorat-o pe Doisprezece până în măduva oaselor.

— Poți să-i întorci efectele? a întrebat ea.

Widge i-a observat neliniștea și a fugit înapoi la ea, consolând-o cu căldura lui familiară.

Moxiul s-a ridicat, uitându-se la Cinci, care a mârâit la el, cu o privire hotărâtă.

— Haideți să vedem.

CAPITOLUL 30

Labă-de-vulpe s-a întors după scurtă vreme, cărând anevoie o bucată de lujer sugrumător.

— Înainte se găsea greu, a spus el gâfâind, în timp ce Doisprezece îl ajuta să-l desfășoare din jurul brâului. Acum e peste tot.

— Lujerul sugrumător o să-l ajute? a întrebat Șase neîncrezător.

Cât lipsise moxiul, ceilalți îl coborâseră cu chiu, cu vai pe Cinci din spinarea lui Calcă-Sigur. Acum stătea așezat pe o blană, cu mâinile încă legate, șuierând la oricine s-ar fi apropiat.

— Așa sper, a spus Labă-de-vulpe, scoțând un castron din buzunar și vărsând în el frunzele tremurătoare. Magia din acestea poate fi un antidot puternic dacă sunt preparate cum trebuie.

A scos o piatră de chihlimbar din alt buzunar și a început să bată frunzele până când s-au făcut pastă, adăugând treptat jaleș și câteva picături dintr-un ulei parfumat.

Moxii erau și tămăduitori? Doisprezece s-a holbat cu fascinație la trupul lui ghemuit. Cum se face

că Vânătorii știau atât de puține despre creaturile acestea?

— Cred că am nevoie de ajutorul vostru, i-a spus el după o vreme, privind neliniștit la dinții descoperiți ai lui Cinci.

Împreună, Doisprezece și Șase au încercat să-i imobilizeze brațele. Băiatul se zbătea furios în mâinile lor, zvârcolindu-se ca un țipar și făcând spume în colțurile gurii. Cu o răsucire bruscă și feroce, i-a dat un picior zdravăn fetei în coastă și a azvârlit-o pe spate în zăpadă. Aceasta a țipat pe jumătate de durere, pe jumătate de uimire.

— Ajunge, a spus Câinele, sărind la ei și așezând o labă fermă pe pieptul lui Cinci. Lasă moxiul să-și facă treaba.

A întors privirea spre Doisprezece, care se ridica greoi în genunchi, cuprinsă de durere, și a întrebat-o:

— Ești bine?

Fata și-a înghițit un blestem și a încuviințat din cap încruntată. Widge și-a înfipt ghearele în umărul ei când a apucat din nou brațul agitat al lui Cinci.

— Fă-o acum, a spus ea, întorcându-se spre Labă-de-vulpe. Cât de repede.

Cinci se împotrivea mai puternic ca niciodată, dar nu avea nicio șansă împotriva a toți trei.

Dând din cap recunoscător, moxiul s-a repezit la el. A întins pasta pe rana lui Cinci în linii

complicate și apoi și-a urzit magia cu gesturi de mână rapide și curgătoare, hipnotizante în complexitatea lor.

Doisprezece s-a holbat fascinată și aceeași expresie a apărut și pe chipul lui Șase.

— Asta-i tot? a întrebat ea când Labă-de-vulpe s-a dat înapoi. Asta a fost... magie?

Chițăitul și ochii luminoși ai lui Widge îi oglindeau uimirea.

Labă-de-vulpe a încuviințat, zâmbind.

— Dacă merge, va merge repede, a adăugat el, înfășurând un pansament curat în jurul capului lui Cinci. Vom vedea în curând.

Șase a dat din cap, cu o speranță disperată pe chip:

— Îți mulțumim.

Lui Cinci i-au căzut pleoapele. După ce se luptase cu toți, părea epuizat. Labă-de-vulpe a stat cu ochii pe el, făcând un foc mic în zăpadă.

— Chiar crezi că prietenul tău ne poate ajuta să regăsim urmele? a întrebat Doisprezece, încălzindu-și mâinile deasupra flăcărilor.

O chinuia o senzație de neastâmpăr, amintindu-i că Șapte era dusă tot mai departe cu fiecare clipă de zăbavă.

— Nu e un prieten, a spus Labă-de-vulpe încet, așezându-se lângă ea. E un copac foarte bătrân aici, unul dintre Arborii Inimii pădurii. Ciocan-stejar. A

fost sădit de strămoșii mei și uneori își mai amintește de loialitatea pe care ne-o datorează.

Doisprezece s-a gândit la chipurile înfiorătoare de pe trunchiurile copacilor și s-a cutremurat, în ciuda căldurii. Widge i s-a gudurat pe lângă obraz, dându-i dreptate.

Moxiul a ridicat din umeri, vrând, parcă, să-i ceară scuze.

— Întotdeauna e imprevizibil și acum, când atâtea se schimbă în pădure, s-ar putea să fie și mai dificil. Locul ăsta nu mai e la fel de sigur ca înainte.

Fără să se poată abține, fata a pufnit în râs, privind cu subînțeles spre pânza de păianjen goală.

— Sigur?

— Pentru cei care au suficient respect cât să învețe obiceiurile? Da, a spus Labă-de-vulpe hotărât.

Tonul lui era atât de dojenitor, încât Doisprezece s-a oprit din râs.

— Cum se schimbă pădurea? a întrebat Câinele încet, ca să nu-l deranjeze pe Cinci.

— Există un echilibru aici, între lumină și întuneric, a spus Labă-de-vulpe. Pădurea e câmpul lor de luptă dintotdeauna, dar, după sfârșitul a ceea ce voi numiți Războiul Întunecat, s-a menținut un echilibru. Acum se clatină din nou, așa cum s-a întâmplat și atunci.

Cuvintele lui au suflat ca o rafală de vânt rece și Doisprezece a tremurat. Câinele a scos un scâncet, un sunet îndurerat din străfundul gâtului.

— Se trezește! a strigat Șase deodată, apoi s-a întors spre Labă-de-vulpe cu ochii mari, în timp ce Cinci gemea și se foia lângă el.

S-au dus la el degrabă și moxiul i-a așezat o mână mică pe frunte.

— Îi scade febra, a spus el cu ușurare. Îi vom lăsa pansamentul deocamdată, dar cred că putem spune cu certitudine că rana se vindecă și că prietenul vostru își revine.

S-a lăsat pe călcâie, afișând o încântare de sine exagerată.

Doisprezece, Șase și Câinele s-au înghesuit în jurul lui Cinci și, fără a îndrăzni să respire, au văzut cum îi tremură genele și apoi cum în sfârșit i se ridică pleoapele. Preț de o clipă, ochii lui au părut că privesc prin ceață, dar apoi s-a întors pe rând la chipul fiecăruia.

— La ce vă zgâiți? a cârâit el surprins. Am mâncare pe față?

Șase a chiuit de bucurie și, fără niciun alt cuvânt, l-a apucat pe Cinci de umeri și l-a strâns la piept. Fata s-a legănat pe călcâie, cuprinsă de o ușurare amețitoare. Îi venea să râdă și să plângă în același timp. Veverița s-a învârtit în cerc pe umărul ei, agitându-și coada cu bucurie nebună.

După ce Șase l-a așezat la loc, Doisprezece l-a lovit ușor în brat:

— Mă bucur că te-ai trezit. Mă bucur mult.

Vocea i-a tremurat ușor și a înghițit în sec.

— Ne-ai speriat tare, să știi.

I-a cercetat chipul repede. Îi reapăruse albul ochilor și paloarea aceea cenușie și groaznică a pielii i se risipea.

Cinci a clipit la ea, cu o neliniște vădită:

— De ce vorbești așa?

Apoi s-a uitat în jur, cu o privire din ce în ce mai îngrijorată:

— Și *unde* suntem?

— Ce îți amintești? a întrebat Câinele cu blândețe.

Cinci și-a mușcat buza și a încercat să se ridice. A făcut ochii mari când l-a văzut pe Labă-de-vulpe aplecat asupra focului. Dintr-un alt buzunar, moxiul scosese un ceainic pe care acum îl umplea cu zăpadă și cu ierburi plăcut mirositoare.

— Îmm... în numele Emberului, aia ce-i? a șoptit Cinci, coborând vocea.

— E Labă-de-vulpe, a spus prietenul lui zâmbind larg. E moxiul pe care l-am salvat din pânza urzitorului morții. El te-a vindecat.

— Pe cine am salvat de unde...?

Cinci a tăcut și a clătinat din cap.

— *Ce* tot spuneți?

Lui Șase i-a pierit zâmbetul.

— Câte îți amintești după întâlnirea cu târâtorii de grotă? a întrebat Doisprezece, așa cum întrebase și Câinele.

— Târâtorii de grotă, a bâiguit Cinci, încuviințând din cap. Da, îmi amintesc. L-au omorât pe Fugar.

A clătinat încet din cap.

Doisprezece și Șase au schimbat priviri îngrijorate pe deasupra capului lui.

— Altceva? a insistat Câinele.

— Of, toate-s tulburi, a spus Cinci, gândindu-se cu ochii mijiți. Îmi amintesc că Doisprezece a spus că aveam doar o zgârietură, a zis el în cele din urmă.

S-a întors spre ea încruntat și i-a vorbit pe un ton acuzator:

— E *clar* că mințeai!

— Păi n-am vrut să te sperii, a recunoscut ea.

Cinci a pufnit.

— Ce frumos din partea ta. Acum vrea cineva să-mi spună unde suntem?

Uluirea a tot sporit pe chipul băiatului pe măsură ce prietenul lui i-a povestit. Nu i-a venit să creadă că erau în Pădurea Înghețată și că ceilalți învinseseră un ygrex și un urzitor al morții fără el. Șase nu i-a spus și că fusese atacat de el și nici ce chip luase creatura cu coarne, fapt pentru care Doisprezece i-a fost nespus de recunoscătoare. Cu cât Șase spunea

mai multe, cu atât Cinci părea mai îngrijorat, până când Labă-de-vulpe a venit la el cu o cană de ceai.

— Ghimbir și miere de albine, a spus el, cercetând fața băiatului cu ochii săi aurii și observând îmbunătățirea. Am adăugat și puțină rădăcina-viselor, ca să-ți lămurești amintirile.

— Îți mulțumesc, a spus Cinci șovăitor, primind cana. Și... ăăă... îți mulțumesc că m-ai vindecat.

Labă-de-vulpe a plecat capul.

— A fost o datorie pe care am plătit-o bucuros. Prietenii tău mi-au salvat viața.

Cinci și-a sorbit ceaiul, culoarea a început să-i revină în obraji și în scurt timp s-au pus toți pe picioare. Cinci a avut nevoie de mult ajutor ca să urce pe Calcă-Sigur, dar apoi au luat-o iarăși din loc, mergând mai încet, ca să țină pasul cu moxiul.

— Ce e copacul ăsta, Ciocan-stejar? a întrebat băiatul, holbând ochii în jur.

— *Cine*, nu *ce*, l-a corectat Labă-de-vulpe îndată.

A încetinit și și-a frecat bărbia îngândurat, după care s-a întors spre ei și le-a vorbit șoptit.

— Copacii Inimii sunt incredibil de bătrâni și uneori Ciocan-stejar e... ăăă... *distrat*.

A privit neliniștit în jur.

— Are foarte multă putere, dar puțină răbdare. De dragul nostru, al tuturor, să nu-l jigniți cu nimic.

— Să jignim un copac? a pufnit Cinci. De ce s-ar obosi cineva să facă una ca asta?

Moxiul a tresărit:

— Mai bine n-ai spune nimic de genul ăsta, de exemplu. Pentru el suntem doar firimituri plutind în timp, nimic altceva. Trebuie să-l întrebați politicos și, dacă refuză să vă ajute, să plecați.

Labă-de-vulpe s-a uitat pe rând la fiecare:

— Puteți să faceți asta?

Doisprezece a încuviințat din cap, intimidată și intrigată. Au încuviințat și ceilalți.

Au grăbit pasul și pădurea s-a schimbat în jurul lor. Trunchiurile copacilor s-au lățit și coronamentul s-a înălțat și mai mult, dar Doisprezece s-a simțit cuprinsă treptat de un sentiment de claustrofobie. Pe măsură ce înaintau, codrul devenea din ce în ce mai întunecat și mai impozant. Widge i s-a lipit de gât și apoi, gândindu-se mai bine, a dispărut înăuntrul blănii ei de urs. În cele din urmă, Doisprezece a scos piatra selenară din buzunar, ca să le lumineze calea. Lumina ei strălucitoare și senină a mai liniștit-o, dar Cinci a țipat când a văzut iluminate chipurile adormite ale copacilor.

— Șșș! a șuierat Șase, împungându-l pe prietenul lui. Nici asta nu-ți amintești?

Cinci a clătinat din cap, zgâind ochii.

Labă-de-vulpe s-a holbat la piatra selenară, în a cărei lumină, ochii lui aurii deveniseră aproape

verzi.

— Aveți o comoară rară, a spus el încet. O asemenea piatră selenară n-a mai fost văzută aici de foarte mult timp.

— Nu-i a mea. Am grijă de ea pentru altcineva, a șoptit Doisprezece cu vocea tremurândă.

Aerul căpătase o greutate ciudată, care-i furnica pielea, ca și când ar fi fost urmăriți. Îi venea să se facă mică și să dispară. Sub ea, Câinele a încetinit.

— Simți? i-a șoptit fata.

— Categoric, a mârâit el. Locul ăsta îmi place chiar mai puțin decât restul pădurii.

— Ne apropiem de Poiana Inimii, le-a șoptit Labă-de-vulpe. E înconjurată de măsuri de protecție. Pășiți *exact* unde calc eu și nu vă opriți.

Ceilalți au schimbat priviri între ei, dar asta era singura lor șansă de a regăsi urma lui Șapte. Nu păreau să aibă de ales.

Doisprezece l-a urmat pe Labă-de-vulpe cât mai îndeaproape, având grijă să calce numai unde călca și el. Înăuntrul blănurilor, îl simțea pe Widge chircit în cea mai mică și mai strânsă minge în care se putea aduna, tremurând de groază.

Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva veverița știa ceva ce ei îi scăpa.

CAPITOLUL 31

Privind în urmă, Doisprezece a observat fără surprindere că nu mai lăsau urme de pași. Frigul era desăvârșit și nu se mai simțea nicio adiere de vânt. Un sentiment de încordare îi strângea pieptul și părul i se ridica pe ceafă. A văzut că Șase îi șoptea ceva, dar nu auzea nimic, nici bătăile propriei inimi, nici chițăitul speriat al lui Widge.

A inspirat încet și adânc și s-a străduit să nu cadă pradă panicii, fixând ochii la spatele lui Labă-de-vulpe. Moxiul mergea mai încet decât înainte, cu umerii aduși, de parcă ar fi înfruntat un vânt invizibil.

Apoi, deodată, toate s-au oprit. Labă-de-vulpe s-a îndreptat de spate și s-a întors spre ei zâmbind. Sunetele au revenit și greutatea care-i apăsa s-a risipit brusc. Senzația de ușurare era de nedescris.

Grupul a ajuns într-un luminiș mic și circular, mărginit de nouă copaci de-a dreptul enormi. Trunchiurile erau atât de apropiate, încât mai că

se atingeau, iar deasupra crengile li se împleteau strâns. Poiana avea ceva nelumesc, de parcă ar fi existat în afara timpului. Și simțeau mai mult ca niciodată că erau urmăriți.

Lumina argintie și fremătătoare a pietrei selenare a inundat trunchiurile drepte, descoperind limpede nouă chipuri. Cu un aer regal și impunător, cinci femei și patru bărbați dormeau în coaja copacilor, cu colțurile gurilor în jos și cu frunțile încruntate.

Labă-de-vulpe i-a îndemnat să vină înaintea unuia dintre chipurile de bărbat. Doisprezece a ridicat lumina și mai sus și l-au privit în tăcere.

— Ciocan-stejar? a întrebat Șase și Labă-de-vulpe a încuviințat din cap.

— Nu suntem în siguranță, a mârâit Câinele, privind în jur.

Blana i se zburlise pe grumaz și Doisprezece simțea încordarea care-i frământa trupul.

— Am... am mai vorbit cu el, a șoptit moxiul.

— Cu asta vrei să ne liniștești? a bombănit Cinci.

— E singura noastră șansă să luăm urma lui Șapte, a șoptit prietenul său. Trebuie să încercăm, altfel toate au fost în zadar.

Doisprezece i-a întâlnit privirea și a încuviințat. Trebuia s-o facă, de dragul lui Șapte.

Scoarța mărețului copac era răsucită în funii lungi și dezlânate care formau un păr și o mustață mare și stufoasă. Sprâncenele feței din copac erau noduroase și crescute peste măsură, dar, sub ele, trăsăturile feței erau supte și sfrijite. Nasul și obrajii îi erau ascuțiți ca niște lame și ochii i se adânceau sub fruntea proeminentă. Părea bolnav.

— Nu arată mereu așa, nu? a ghicit Doisprezece, observând descumpănirea care i-a fulgerat pe chip lui Labă-de-vulpe.

Auzind-o, acesta s-a făcut alb și a privit temător la Ciocan-stejar, după care s-a încruntat la fată. Într-un târziu, ea și-a amintit că-i avertizase să nu spună nimic jignitor. Tresărind, i-a promis prin gesturi să fie mai atentă.

Labă-de-vulpe s-a întors iarăși spre copac și a început să vorbească, urzindu-și cuvintele într-o cântare care fetei i-a gâdilat urechile.

— Ciocan-stejar, Mare Spirit al Copacilor și al Nouălea Păzitor al Pădurii, Pribeag al Pustiului Înghețat, Păzitor al Lumii de Dincolo și al Echilibrului, te implor în numele strămoșilor mei să te deștepți.

A cântat astfel de nouă ori și, după fiecare repetiție, atmosfera din luminiș a devenit din ce în ce mai încordată.

Apoi, atât de subit încât Cinci a țipat, ochii de deasupra lor s-au deschis și gura s-a întins larg, inspirând adânc și răgușit.

Ciocan-stejar se deșteptase.

CAPITOLUL 32

Ceva invizibil i-a împins cu un pas în spate, o dezlănțuire de energie prea adâncă să aibă sunet, dar care le-a săgetat amenințător trupurile.

Ciocan-stejar îi privea de sus cu ochi lucitori ca cerul nopții, numai întuneric și sclipiri de stele.

— Moxiule! a spus Ciocan-stejar, fixând ochii pe Labă-de-vulpe. De ce m-ai trezit?

Avea vocea molcomă precum creșterea lemnului bătrân, ca pârâitul crengilor, ca trecerea timpului într-o poiană neatinsă.

Labă-de-vulpe a înghițit în sec și a făcut o plecăciune înaintea copacului.

— Măreție Ciocan-stejar, le datorez viața acestor oameni și Păzitorului care îi întovărășește. Au rătăcit calea și doresc să o regăsească. I-am adus înaintea ta, știind că poate vei alege să-i ajuți.

Un vânt înghețat, tăios ca un cuțit, a străpuns poiana, făcându-i pe toți să tresară. Doisprezece și Șase au schimbat priviri îngrijorate.

— Minunat, a mormăit Cinci. În ce ne-ai mai

băgat? *Abia* mi-am revenit după ultima experiență, când am văzut moartea cu ochii.

— Șșș, l-a atenționat Șase, văzând că Ciocan-stejar se uita acum la ei.

— Cine sunteți? a întrebat Arborele Inimii.

O întrebare simplă, dar vocea lui a făcut-o pe Doisprezece să clănțăne din dinți. Limba i se zvârcolea în gură neputincioasă. A răspuns Șase, venindu-și primul în fire. Și-a dres timorat glasul și i-a istorisit povestea lor lui Ciocan-stejar.

— Așadar, o căutăm pe Șapte, a încheiat el după câteva minute, dar urma a dispărut în pădure. Vă rog, ne puteți ajuta s-o găsim din nou?

Sclipirea de stele s-a aprins și mai tare în ochii lui Ciocan-stejar și, cu un pârâit, buzele i s-au întins încet într-un zâmbet.

— Cum aș putea să refuz o rugăminte atât de politicoasă, mai ales de vreme ce mi-o adresează niște vânătorași?

— Serios? Ne veți ajuta? a întrebat Șase, cu un zâmbet încântat pe chip.

— Bineînțeles, a spus Ciocan-stejar. Dar vă voi cere o mică favoare la schimb.

Deodată, Labă-de-vulpe a părut îngrijorat.

— Oh, nu.

— Nu avem mare lucru, a mărturisit Șase, dar, dacă ne veți ajuta, puteți să cereți orice doriți.

Doisprezece i-a aruncat o privire severă.

— Numai să fim de acord cu toții, a adăugat ea, dând capul pe spate și privindu-l în ochi pe Ciocan-stejar. În fond, e un efort de echipă.

Copacul a râs huruitor și zgomotul i-a stârnit o spaimă irațională. Widge tremura atât de tare, încât fata se temea că avea să-i cadă de sub blană. L-a rugat în gând să stea nemișcat, să nu se arate.

— Nu vă cer la schimb decât adevărul.

Ciocan-stejar vorbea încet acum și cuvintele lui cădeau printre ei ca niște frunze moarte.

— Câteva întrebări pentru fiecare, la care trebuie să răspundeți sincer. Tare mi-e dor de conversațiile sincere; sunt deosebit de rare.

Sclipirea stelară din ochii lui s-a aprins și mai tare și fata a simțit că i se taie respirația.

— Asta e *clar* o idee proastă, a șuierat Cinci. Să plecăm de-aici.

De data asta, Doisprezece era perfect de acord.

— Îți vom răspunde la întrebări cu sinceritate, a strigat Șase, fără să privească expresiile șocate ale celorlalți. E singura noastră speranță s-o găsim pe Șapte, le-a șoptit el, palid la față. Nu avem de ales.

— Minunat! a exclamat Ciocan-stejar aspru.

Văzându-i încântarea, Doisprezece s-a cutremurat.

— Așadar, băiete, de ce ești aici? l-a întrebat Ciocan-stejar pe Șase.

Șase a înghițit în sec derutat și a răspuns respectuos:

— Așa cum v-am spus, am venit în căutarea lui Șapte.

— Și cine este această Șapte?

Pe chipul lui Ciocan-stejar s-a întins încă un zâmbet cârâitor.

— E... e o tovarășă vânătoraș, a spus Șase împleticit.

— Hmm, a făcut Ciocan-stejar îngândurat. Doar jumătate de adevăr, mi se pare.

Doisprezece l-a auzit pe Șase respirând greu lângă ea și s-a uitat la el, moment în care atenția copacului a trecut de la băiat la ea. Și-a încordat spinarea, încercând să înăbușe un fior de spaimă și amintindu-și că făcea toate astea pentru Șapte.

— Fătucă, a spus Ciocan-stejar, mijind ochii la ea. Cât foc în tine! Spune-mi despre răzbunarea asta la care visezi.

Cinci și Șase i-au aruncat priviri derutate, dar Doisprezece a rămas cu ochii la copac și s-a străduit să-și controleze scânteia de furie.

— Dacă tot știi atâtea, ce-ar fi să-mi spui tu? a început ea, încercând să păstreze un ton egal.

— Prea bine, atunci voi încerca cu tine.

Ciocan-stejar s-a întors spre Cinci cu o expresie de prădător:

— De ce vrei să devii Vânător?

Cinci a tresărit.

— Noi... ăăă... nu avem voie să vorbim despre trecutul nostru.

— Oh, dar insist, a spus Ciocan-stejar pe un ton mieros. Dacă refuzi, va trebui să găsesc o cale să te încurajez. Poate că-l voi ucide pe băiatul de lângă tine.

În poiană s-a lăsat o tăcere mormântală.

— Îmi pare atât de rău, a icnit Labă-de-vulpe, holbând ochii uluit. Credeam...

I-a pierit glasul când rădăcinile care s-au smuls din pământ i s-au înfășurat în jurul gurii. Pământul întunecat a pătat zăpada imaculată.

Doisprezece a dat să se ducă la el cu mâinile deja pe topoare, dar moxiul i-a întâlnit privirea și a clătinat din cap, implorând-o din ochi. Alături, Câinele a început să mârâie.

— Și acum, a spus Ciocan-stejar, ignorându-i pe toți în afară de Cinci, răspunde-mi la întrebare.

Cinci s-a holbat la ei neputincios și a ridicat din umeri.

— Tatăl meu m-a exilat. Se pare că n-am stofă de căpetenie, spre deosebire de fratele meu mai mic. Mi-a spus că, dacă nu dispar, o să facă în așa fel încât moartea mea să pară un accident...

A făcut o pauză, a ridicat din umeri și a continuat:

— Așa că am fugit.

Obrajii îi ardeau și nu-și lua ochii de la picioare.

— Înțeleg, a spus Ciocan-stejar greoi. Ce intuiție excelentă avea tatăl tău. Acum spune-mi despre băiatul de lângă tine. Ce înseamnă el pentru tine?

Roșu la față, Cinci a ridicat privirea la Șase.

— E Șase... e prietenul meu.

— Ah, *prietenul* tău.

Pe fața lui Cinci a fulgerat o scânteie de spaimă. Deodată, Doisprezece a avut o premoniție tulburătoare.

— Da, a șoptit Cinci.

În poiană s-a lăsat tăcere și Ciocan-stejar a zâmbit cu subînțeles.

— Cinci? a întrebat Șase nedumerit.

Pe obrajii lui apăruseră două pete de culoare luminoasă, dar în rest era mai palid decât în timpul bolii.

Șase a căpătat întâi o expresie de uluire, apoi de surprindere și, în cele din urmă, a înțeles.

— Îți... îți place de mine? a întrebat el. Nu doar ca prieten?

Cinci stătea cu ochii în pământ și refuza să se uite la Șase. Doisprezece i-a simțit durerea și jena ca și când ar fi fost ale ei.

Deasupra lor, Ciocan-stejar a râs zgomotos și fata a strâns mâinile pe topoare, simțind că furia îi clocotea tot mai tare cu fiecare bătaie a inimii. Câinele a mârâit și mai aprig.

— Nu aveai dreptul să destăinui secretul ăsta! a strigat ea șuierător la Ciocan-stejar. De ce faci asta?

— Pentru că pot, a spus el, oftând satisfăcut. Mi-ați cerut ajutorul și ați acceptat prețul.

Privirea lui neagră s-a întors spre ea și zâmbetul i s-a încordat pe sub barbă.

— Acum trecem la tine. *Tu* de ce te-ai alăturat Lojii Vânătorilor?

Fata a scrâșnit din dinți cu atâta putere, încât i-a zvâcnit un mușchi al maxilarului. Nu voia să-i spună nimic. Sub blană, Widge i-a înfipt ghearele în piele și groaza lui i-a vibrat prin trup.

— Of, haide, a dojenit-o Ciocan-stejar. Trebuie să te încurajez și pe tine? Prea bine.

Lângă ea, Câinele a început să urle, picioarele i-au cedat și a căzut, zvârcolindu-se în zăpadă.

Doisprezece s-a repezit la el îngrozită.

— Încetează! a țipat ea. Ce i-ai făcut?

— I-am împlinit dorința inimii, a spus Ciocan-stejar cu modestie. Își dorește să fie real. Ce e mai real decât durerea?

Doisprezece nu a mai putut suporta urletele Câinelui și priveliștea membrelor lui contorsionate. Mâinile i s-au strâns convulsiv pe topoare și în ochi i-au apărut lacrimi înțepătoare.

— Ne vei părea foarte egoistă mie și Câinelui dacă nu-mi răspunzi repede, a îndemnat-o Ciocan-stejar. Mă așteptam să depui mai mult efort ca să-l

aperi. Dar tu nu prea te pricepi să-i aperi pe cei la care ții, nu-i așa, *Starling*?

O senzație rece ca gheața i-a alunecat fetei pe spinare. În tăcere, Șase i-a rostit numele uluit, iar Cinci i-a aruncat o privire fugară și i-a strâns brațul în semn de solidaritate. I-a dat drumul repede, de parcă s-ar fi așteptat să se ferească de atingerea lui.

Pe fată a cuprins-o o tristețe subită. Cinci încerca să se apropie de ea tocmai acum, când se pregătea să-i trezească ura din nou – spunând adevărul.

— Starling? a îngânat Ciocan-stejar. Aștept.

Câinele a schelălăit în spatele ei și Doisprezece și-a dat seama că trebuia să vorbească. Cuvintele aveau s-o condamne, să schimbe imaginea celorlalți despre ea; poate că aveau chiar să-i silească s-o abandoneze.

Dar, dacă așa avea s-o salveze pe Șapte, atunci merita.

CAPITOLUL 33

— M-am dus la Lojă după moartea familiei mele, ca să mă antrenez ca Vânător, a spus Doisprezece pe un ton rece, privind în adâncurile ametitoare ale ochilor bătrânului copac.

Avea dubii că Ciocan-stejar se va mulțumi numai cu atât, dar merita încercat.

— Aha, a strigat el. Atât de aproape de adevăr și totuși atât de departe.

Apoi a vorbit mai departe cu un aer trist:

— Câinele pare un Păzitor atât de cumsecade, dar mă întreb dacă nu-i va fi greu să trăiască numai cu trei picioare.

— Stai! a țipat Doisprezece.

Nu suporta gândul ca Păzitorul să fie schilodit, și asta din cauza ei.

— Am venit după ce satul meu a fost măcelărit de clanul peșterilor. Voiam să deprind abilitățile Vânătorilor.

Ciocan-stejar a zâmbit sumbru:

— *Vrei* să fii Vânător?

Doisprezece a inspirat adânc.

— Nu.

Cinci și Șase s-au foit lângă ea, dar fata nu s-a uitat la ei; deja le simțea șocul și dezamăgirea. S-a încordat, încercând să le țină piept.

— Atunci de ce trebuie să înveți abilitățile lor? a întrebat Ciocan-stejar.

Doisprezece a ezitat. Copacul a privit spre Câine și apoi iarăși spre ea. Aluzia era evidentă.

— Ca să-mi răzbun familia, a spus Doisprezece, mulțumită că vocea îi răsuna puternic, în ciuda zbuciumului din inimă.

Niciodată nu vorbise despre planul ei și nici nu dorise s-o facă, dar urletele Câinelui îi înmuiau sufletul într-atât încât nu putea să păstreze tăcerea.

— Clanul peșterilor i-a ucis. Am de gând să le răspund cu aceeași monedă.

Doisprezece a înfruntat privirea lui Ciocan-stejar fără să clipească.

— Înțeleg, a spus Ciocan-stejar, mimând surprinderea. O vrajbă de sânge. Cineva nu a prea fost atent la Jurământ. Ei, ce crezi despre asta, Șase?

Ca un reflector, Ciocan-stejar și-a îndreptat atenția de la Doisprezece la Șase, lăsând-o fără aer și cu inima pârjolită. De când îi murise familia, o mânase visul la răzbunare, dar acum, după ce îi dăduse glas, se simțea ciudat de pustiită și de împuținată. A ignorat sentimentul, refuzând să-l cerceteze mai atent.

— N-nu știu, a spus Șase.

— Și așa ajungem în sfârșit la Băiatul care Minte, a spus Ciocan-stejar încet, cu o încântare evidentă. Am lăsat ce-i mai bun la urmă.

Băiatul era foarte palid și stătea drept ca o vargă. Doisprezece a fost cuprinsă de remușcări îndată ce a recunoscut-o, dar o parte mică din ea era curioasă.

— De ce te-ai dus la Loja Vânătorilor, Băiat care Minte?

Șase a inspirat adânc și, oftând, a început să vorbească.

— Și părinții mei au fost uciși.

S-a uitat la Doisprezece și fata a tresărit, văzând disperarea de pe chipul lui.

— Fără ei, am simțit că nu mai am loc în clan, așa că am plecat la Lojă.

— Hmm, a încuviințat Ciocan-stejar îngândurat. Înțeleg. De ce au fost uciși părinții tăi?

— *De ce?* a strigat Șase, fără a-și mai putea ascunde furia. De unde să știu eu? Erau oameni cumsecade!

— Desigur, a murmurat Ciocan-stejar. Ei, poate că te afli în aceeași situație ca Doisprezece; poate că și părinții tăi au fost uciși de clanul peșterilor?

— Eu... nu..., a bâiguit Șase, cu umerii înmuiați.

— Cum poți fi atât de sigur? a întrebat Ciocan-stejar cu o voce mieroasă. Satul lui Starling a fost ras de pe fața pământului. Din câte văd, clanul peșterilor e în stare de orice. Erai de față când au murit?

— Nu.

— Atunci de unde știi că nu i-a ucis clanul peșterilor?

Ciocan-stejar l-a fixat pe Șase cu privirea plină de stele sclipitoare. Băiatul nu a spus nimic, dar s-a uitat la Doisprezece cu teamă și regret.

O voce mică i-a șoptit fetei de undeva, din străfundul minții: Șase știa multe despre pietrele selenare. Clanul peșterilor exploata pietrele selenare. Și acum se uita la ea cu privirea asta stupidă, plină de regret.

Apoi sângele i-a vuit în urechi și au cuprins-o groaza și scârba. Șase, care-i salvase viața. Șase, care o încurajase senin chiar și în clipele ei cele mai întunecate. Șase, pe care începuse să-l considere prieten. Disperarea a sugrumat-o cu degete înghețate și Doisprezece i-a întâlnit privirea, respirând sacadat.

— Îmi pare rău, a șoptit el. Dar...

— Târâtor de peșteră! a șuierat Doisprezece și inima i-a bătut violent în piept.

Șase nu a spus nimic.

— Nu am terminat cu tine, Băiat care Minte! a răsunat vocea inumană a lui Ciocan-stejar, amuțindu-i pe toți.

— Nu-ți mai răspund la nicio întrebare! a strigat Șase, cu fața albă ca omătul.

— Nu? Dar parcă aveam o înțelegere.

Ciocan-stejar a ridicat dintr-o sprânceană și pământul s-a cutremurat sub picioarele lui Doisprezece. Au răsărit rădăcini care i s-au înfășurat în jurul picioarelor și au pus-o în genunchi. Până să apuce să lovească măcar o dată cu topoarele, rădăcinile i-au prins și încheieturile mâinilor și gâtul, trăgând-o pe spate într-o poziție imposibilă, în care abia mai putea respira.

— Ai grijă, Starling, a chicotit Ciocan-stejar, poate că încă un membru al familiei tale va fi ucis de clanul peșterilor.

Șase a strâns ochii și a clătinat din cap.

— Încetează... Las-o în pace!

— Cu plăcere, a spus Ciocan-stejar zâmbind. După ce îmi răspunzi la ultima întrebare.

Șase a plecat capul resemnat.

— Cine e fata pe care o căutați? a întrebat copacul.

— Șapte, a spus Șase vlăguit.

— Și ce înseamnă ea pentru tine?

Ochii lui Ciocan-stejar licăreau:

— De ce ai venit în căutarea ei?

Șase a inspirat adânc, a tremurat și a ridicat ochii, întâlnind privirea lui Ciocan-stejar.

— E sora mea, a spus el.

CAPITOLUL 34

Cinci a icnit de uimire și Doisprezece a închis ochii, cuprinsă de disperare. Toate se legau: toate momentele în care Șase îi îmboldise să meargă mai repede, faptul că o evitase pe Șapte la Lojă, dar apoi încercase s-o salveze după ce fusese răpită. Piesele s-au pus cap la cap și Doisprezece a înțeles îngrozită că pornise într-o misiune pentru salvarea unei fete a clanului peșterilor și că se împrietenise cu un băiat al aceluiași clan. Înțelegând cât de greșit era, i s-a făcut rău.

Ciocan-stejar a râs vesel:

— Of, de ani întregi n-am mai întâlnit o echipă atât de nepotrivită!

— Doisprezece, a șoptit Șase, încercând s-o îndupleace să se uite la el.

Rădăcinile care îi imobilizau pe Doisprezece și pe Labă-de-vulpe s-au retras. Fata s-a ridicat încet.

— Doisprezece, a repetat băiatul.

Nu știa care dintre sentimentele vijelioase ar fi ieșit la suprafață dacă ar fi întâlnit privirea lui Șase,

așa că s-a dus repede la Câine. Păzitorul încă zăcea amețit pe pământ.

— E sora ta? a întrebat Cinci uluit. De ce nu mi-ai *zis*? Atâta lucru puteai și tu să-mi spui cu încredere! Te-am urmat până aici orbește, a fost cât pe ce să mor și e *clar* că tu știi mult mai multe despre...

— Ajunge, a cârâit Ciocan-stejar, oprindu-se din râs. Mă voi ține de cuvânt și vă voi trimite la cetatea spiridușilor, ca Băiatul care Minte să-și poată salva prețioasa soră. Sau n-aveți decât să vă rupeți gâtul unul altuia, voi alegeți.

Le-a zâmbit binevoitor, iar Doisprezece și-a luat topoarele de unde le scăpase. Înainte să apuce să judece coerent, Labă-de-vulpe a apărut lângă ea și a ținut-o în loc cu o putere surprinzătoare.

— Îmi pare rău, a șoptit el, cu ochii aurii plini de lacrimi. Nu s-a mai purtat așa niciodată. V-am spus, pădurea se schimbă. Dar, te rog, dacă vrei să trăiești, stăpânește-ți furia.

Doisprezece s-a cutremurat, respirând sacadat, dar a reușit să încuviințeze scurt din cap.

— Adunați-vă în fața mea, a strigat Ciocan-stejar. Moxiule, gata cu bâiguielile și tu, Câine, ridică-te. Ești făcut din piatră, de ce te zvârcolești pe pământ ca un pui?

Mârâind furios, Câinele s-a ridicat în picioare, împleticindu-se și sprijinindu-se de Doisprezece cu atâta putere, încât fata a fost cât pe ce să cadă.

— Foarte bine, a îngânat Ciocan-stejar când Calcă-Sigur s-a apropiat încet și precaut de Șase. Acum voi deschide gura ca să intrați în ea.

— Poftim?

Preț de o clipă, toți au fost solidari în neîncrederea lor.

Deasupra, Ciocan-stejar a deschis gura. Dinăuntru îi întâmpina același întuneric lucitor ca al ochilor acestuia.

Cinci s-a dat înapoi, cutremurându-se.

— Cred că *glumești*. Chiar îți închipui că suntem atât de proști încât să-ți intrăm bine mersi în gură?

Ciocan-stejar nu a răspuns. A căscat gura din ce în ce mai mult. Maxilarul de jos i s-a desprins ca al unui șarpe și hăul întunecat s-a întins pe lungimea trunchiului lat, până când a atins pământul dinaintea lor.

— Știu că pare ceva neobișnuit, dar vă spune adevărul, s-a bâlbâit Labă-de-vulpe, văzând că nimeni nu face vreo mișcare spre trunchiul copacului. Și eu am mai călătorit în felul ăsta. Nu e incomod. Dar ați face bine să vă grăbiți; mergeți, înainte să-și piardă răbdarea.

De parcă ar fi mânat o cireadă, moxiul i-a îndemnat să se apropie de copac. Toți i s-au împotrivit.

— Nu, a spus Cinci simplu. Până aici. Amândoi sunteți mincinoși și nu mai fac niciun *pas* alături de voi. Nu fără încredere.

— Încredere? a întrebat Șase sumbru, cu sprâncenele ridicate și cu buzele strânse într-o linie subțire.

Pe obrajii lui Cinci au reapărut petele de culoare.

— Vaaai! a strigat Labă-de-vulpe, sărind de pe un picior pe celălalt. Ciocan-stejar închide poarta – trebuie să treceți acum, altfel nu mai luați urma prietenei voastre.

Într-adevăr, în fața lor, Ciocan-stejar închidea gura, cu ochii mijiți ca două fante amenințătoare.

— Iertați-mă, a strigat Labă-de-vulpe, dar nu vă las să irosiți șansa asta după ce ați ajuns atât de departe.

A ridicat mâinile, a schițat repede în aer un număr uluitor de mișcări, apoi a strigat un cuvânt care a străpuns simțurile lui Doisprezece și a dispărut. Înainte ca vreunul dintre ei să se poată opune sau măcar să scoată vreun sunet, toți au fost azvârliți în gura lui Ciocan-stejar, lăsând moxiul singur în Poiana Inimii.

Doisprezece a căzut într-un întuneric absolut, cu inima bubuindu-i cumplit. A căutat disperată ceva de care să se apuce, dar nu a găsit nimic. Apoi, deodată, s-a trezit cu fața pe pământ, cu nasul și gura pline de zăpadă pufoasă și cu ghearele lui Widge înfipte chinuitor în piele.

Auzind un urlet, s-a ridicat în picioare buimăcită, cu simțurile date peste cap. Șase stătea în

genunchi la câțiva pași în fața ei și umerii îi tremurau. Doisprezece a înaintat împleticindu-se și a încremenit, neînțelegând ce avea înaintea ochilor.

Se aflau pe o culme înzăpezită. În zare, cu zidurile ei de piatră roșie inconfundabile, se vedea Loja Vânătorilor.

Ciocan-stejar îi păcălise.

Ajunseseră înapoi de unde plecaseră.

CAPITOLUL 35

— Nu... nu înțeleg.

Fața lui Cinci avea o paloare de om bolnav.

— Ciocan-stejar ne-a mințit, s-a stropșit Doisprezece. După ce am trecut prin atâtea, după...

Vocea i-a tremurat și a tăcut. Widge s-a ivit de sub blana ei. Îi tremurau până și mustățile.

Celălalt băiat încă zăcea în genunchi, clătinând din cap în tăcere.

Câinele s-a dus la el.

— Ridică-te, Șase, a spus el cu blândețe. Apucă-te de blana mea.

Băiatul s-a ridicat pe picioare șubrede ca ale unui pui de cerb al zăpezii.

— Ești bine? a întrebat Câinele, lovindu-l ușor cu botul.

Șase a holbat ochii la Păzitor.

— Am pierdut-o, așa-i? a șoptit el deznădăjduit. N-o mai găsim niciodată.

Doisprezece a strâns din dinți și și-a ferit privirea. A ridicat mâna ca să-l liniștească pe Widge și a încercat să-și îndrepte atenția la veverița speriată.

Nu-i păsa de durerea lui Șase – nu *trebuia* să-i pese. Un băiat al clanului peșterilor și sora lui. Îi ura pe amândoi. *Criminali.* S-a gândit la Șapte, al cărei zâmbet îi amintea atât de mult de Poppy. Preț de o clipă, chipurile lor au tremurat și s-au contopit. Doisprezece a simțit că i se face greață. Șapte nu era prietena ei, nu era sora ei. Nu s-ar fi schimbat nimic dacă ar fi salvat-o. Mai mult, în felul ăsta și-ar fi trădat familia, ar fi trădat amintirea lor. Dar acum nici nu mai avea importanță.

Multă vreme au stat în tăcere. Soarele asfințea și temperatura începuse să scadă. Abia atunci s-a urnit Câinele.

— Trebuie să ne întoarcem la Lojă, a spus el greoi, întorcându-se spre ceilalți.

— Ce? Nu! a țipat Șase, ridicând privirea.

Brusc, mișcările lui au deveni rapide și agitate. A fugit la Calcă-Sigur.

— Trebuie doar să ne întoarcem în pădure! a bolborosit el. Ne luăm după urme și căutăm altă cale să dăm de Șapte. Am putea să...

A tăcut când a văzut că Cinci clătina din cap.

— Nu, a spus el foarte încet, tremurând din cauza emoțiilor reprimate. Refuz. Pe tot înghețul, refuz să mai trec o dată prin toate de dragul tău. Credeam că suntem prieteni. Credeam că ai încredere în mine, dar mi-ai ascuns *atât* de multe. A fost cât pe ce să mor, Șase! Ți-ar fi păsat măcar?

— Încredere, a spus Șase, strângând între degete blana lui Calcă-Sigur. E a doua oară când aduci vorba de asta. Tu ce încredere ai avut în mine? Ar fi trebuit să-mi spui ce simți pentru mine.

— De ce? a întrebat Cinci. Ce importanță ar fi avut?

Apoi a privit spre Doisprezece, vorbind cu încordare:

— Ciocan-stejar s-a folosit de ea în loc să mă aleagă pe mine. Asta lămurește totul.

Fără să vrea, fata a tresărit stânjenită.

— Ce?

Băiatul respira greu:

— Ca să mă silească să-i răspund, l-a amenințat pe Șase. Dar, în timp ce îl interoga pe Șase, te-a amenințat pe *tine*. Nu pe mine.

Gelozia lui era evidentă și Doisprezece a râs amar. Furia lui Cinci s-a revărsat.

— Și tu, Doisprezece! Nu ești cu nimic mai brează. I-ai mințit pe toți de la Lojă, ai furat mâncare și ore de antrenament de la cei care vor cu adevărat să devină Vânători și cred sincer în importanța muncii lor. Mi-e scârbă de tine.

— Chiar nu-mi pasă ce crezi tu despre mine, a spus fata plină de venin.

Mânia o mistuia pe dinăuntru.

— Încetați amândoi! a strigat Șase. Ciocan-stejar

ne-a întors unul împotriva celuilalt. Acum îi dovedim că a câștigat.

— Nu mă deranjează, a spus fata. Mai bine câștigă el decât să câștigi tu.

— Asta ce vrea să însemne? a întrebat băiatul, cutremurându-se.

— Încetați, a mârâit Câinele, încercând să intervină între ei.

Doisprezece l-a ocolit în fugă.

— Chiar trebuie s-o spun pe față? a șuierat ea. Faci parte din clanul peșterilor. Neamul tău mi-a ucis toată familia, mi-a omorât tot satul, până și animalele. Mi-au trebuit trei zile ca să-i îngrop pe toți. Trei zile pline de noroi și de sudoare, de sânge care aș fi vrut să fie al meu. Trei zile m-am luptat cu ciorile care dădeau târcoale stârvurilor. Chiar crezi că aș fi încercat s-o salvez pe Șapte dacă aș fi știut că e una de-a *lor*? Nu! Sper că a și murit.

S-a lăsat o tăcere ametitoare. Doisprezece ar fi vrut să-și retragă cuvintele îngrozitoare, dar le rostise deja, mai distrugătoare decât i-ar fi fost topoarele vreodată.

A văzut că Șase se cutremură până-n miezul ființei și, când a vorbit, vocea i-a tremurat de emoție.

— Cum poți să spui așa ceva? Rămâne persoana pe care o știi. Ea ți l-a dat pe Widge.

Fata nu s-a putut mișca, n-a putut vorbi. Widge stătea pe umărul ei ca o statuie.

— Dă-mi piatra ei selenară, a spus Șase pe un ton mai aspru, cu respirații sacadate. A fost o greșeală să ți-o dea.

— Piatra selenară e a lui Șapte? a întrebat Cinci contrariat.

Cu un amestec de uimire și rușine, Doisprezece a scos piatra din buzunar și mai că a aruncat cu ea în Șase, surprinsă de reținerea cu care s-a despărțit de ea. Lumina ei îi oferise un sprijin de nădejde în ultimele zile.

— Da, a ei, s-a răstit Șase, luând-o de pe jos și strângând-o la piept.

— Încă un lucru pe care ai fi putut să mi-l spui, a zis Cinci cu răceală, recăpătându-și stăpânirea de sine. Câte mi-ai mai ascuns de fapt? Știi de ce a fost răpită?

— Ce mai contează acum? a întrebat Șase amar.

— Deci știi! a exclamat Cinci, strigând de-a dreptul. Și nu ți s-a părut corect să ne spui și nouă? N-ai nimic împotrivă să te folosești de noi, dar, *clar*, nu simți nevoia să ne arăți și încredere!

A clătinat din cap și s-a cuprins cu brațele, evident îndurerat.

— Șase? a întrebat Câinele, întorcându-se spre el, cu o sclipire periculoasă în ochi. E adevărat?

— Vânătorii nu ne lasă nici să ne păstrăm numele! a strigat Șase, făcând ochii mari. Îți închipui că mi-ar fi îngăduit să rămân cu sora mea?

Lui Doisprezece i-a venit în gând o amintire dureroasă: Bătrânul Hoarfrost, rece precum îi era numele, luând topoarele tatălui ei, câtuși de puțin impresionat de rugămințile și lacrimile ei. S-a scuturat furioasă.

— Șapte a insistat să mergem la Loja Vânătorilor împreună, a spus Șase. M-am rugat de ea să ne ducem în altă parte, dar a refuzat. Trebuie să fi știut că aveau să se întâmple toate astea, dar nu a spus nimic. I-a dat piatra selenară lui *Doisprezece* și nu înțeleg de ce!

Privirea istovită a lui Cinci s-a prefăcut într-o expresie bănuitoare și apoi de-a dreptul confuză.

— De unde să fi știut că avea să se ajungă aici?

Doisprezece era convinsă că și pe fața ei se citea aceeași expresie de pe chipurile Câinelui și ale lui Cinci. A încercat să-și spună că n-o interesează, că nimic din toate astea nu avea importanță, dar i se stârnise o curiozitate arzătoare.

— Nu știu!

Șase a ridicat mâinile și a oftat frustrat:

— E... e greu de explicat. Pur și simplu știe anumite lucruri.

— Trebuie *neapărat* să ne dai o explicație mai cu noimă, a șuierat prietenul lui, abia stăpânindu-și furia.

— Fie, a spus Șase, frecându-și fața cu o mână. A... a început când era mică. Se întâmpla să aibă

vise care se adevereau. Dar a crescut și situația a devenit mai complicată. În loc de simple evenimente, vedea cărări, drumuri spre posibile deznodăminte din viitor și toate căile pe care s-ar fi putut ajunge la ele. Acum le vede peste tot, în toate, chiar și când e trează.

Doisprezece s-a străduit să priceapă ce spunea Șase, dar fără succes. Lângă ea, Câinele încremenise.

— Vede viitorul? a întrebat Cinci în cele din urmă.

— Da, a spus Șase, ascunzându-și fața în mâini și inspirând tremurător.

Ceva s-a legat în mintea lui Doisprezece.

— De aceea au răpit-o, a spus ea, simțind o satisfacție amară pentru faptul că deslușise misterul.

Cinci a fluierat încet.

— Asta da putere.

Apoi s-a încordat brusc.

— Stai, asta chiar *este* o putere! a repetat el, căutându-l pe Șase cu ochii holbați. Așa ceva... nu înseamnă că e vrăjitoare?

Fetei i s-a zburlit pielea de pe brațe și l-a scărpinat pe Widge după urechi, mai mult ca să se liniștească pe sine decât pe el.

— Nu știu, a spus Șase trist. Picturile noastre rupestre ne arată că cei de la Icegaard vin mereu să le ia pe vrăjitoarele născute în clanuri. Am așteptat și-am tot așteptat, dar n-a venit nimeni. După ce

ne-au fost omorâți părinții, Șapte a spus că trebuia să mergem la Lojă. Dar nu mi-a spus niciodată de ce și nici că aveau să se întâmple toate astea.

Vocea îi tremura.

— Nici nu v-am văzut să vorbiți unul cu altul, a spus Cinci mirat.

Încordarea îi mai părăsise umerii.

Șase s-a cutremurat:

— Nu am vorbit. Ne-am luat rămas-bun înainte să ajungem la Lojă, după care eu am luat-o înainte, ca să nu ajungem în același timp. Ne-am dat seama că trebuia să-i convingem pe toți că nu ne cunoaștem și cea mai simplă cale era să ne evităm cu totul.

Înăuntrul lui Doisprezece a clocotit o furie neașteptată. Șapte păruse mereu atât de singuratică – ceilalți elevi o batjocoreau, râdeau de ea și singura persoană care o cunoștea, propriul ei frate, o ignora. Îl lăsase până și pe prietenul lui cel mai bun să se ia de ea.

— Deci așa își poartă de grijă unul altuia cei din clanul peșterilor? a întrebat ea cu răceală. Asta explică multe.

O venă a zvâcnit pe gâtul băiatului.

— Nu știi nimic despre noi, a mârâit el. Și nu ești singura căreia i-au murit oameni apropiați. Părinții mei au fost uciși fără rost. Absolut fără rost. Numai din cauza clanului nostru. Nici măcar n-au fost

jefuiți, pur și simplu au fost lăsați în noroi ca niște gunoaie.

A început să respire greu și a continuat:

— Toate clanurile ne urăsc, și pentru ce? Din prostie, de-aia. Dintr-o teamă generată de ignoranță și din cauza unor întâmplări care s-au petrecut cu veacuri întregi în urmă.

A fixat-o cu privirea, strâmbând din buze.

— Uită-te la tine: acum câteva ore, eram prieteni. Am rămas același, dar acum mă urăști pentru că ai aflat că mă trag din clanul peșterilor. Și pentru că îți închipui că eu sunt monstrul!

A clătinat din cap scârbit.

— Monstru? a repetat fata, simțind că-i fierbe sângele în vene. Nu ești un monstru, a spus ea cu grijă, alegând cuvintele cele mai tăioase. Ești doar un frate groaznic.

Lui Șase i s-a tăiat respirația.

— Sunt un frate mai bun decât ai fost tu soră.

Instantaneu, fata l-a izbit cu pumnul în obraz și a văzut piatra selenară zburându-i din mână. S-a repezit la el, iar băiatul a început să-i zgârie fața, încercând s-o azvârle de pe el. Widge a țipat și a luat-o la fugă, în timp ce Doisprezece lovea iar și iar în orice punct moale pe care îl găsea pe trupul lui Șase, blestemând blănurile care-l protejau. Un pumn a țâșnit ca de nicăieri și a nimerit-o fix în maxilar, sucindu-i capul.

Cinci țipa și Calcă-Sigur a luat-o la fugă, dar Doisprezece abia i-a observat, chinuindu-se să blocheze loviturile lui Șase și dându-i și ea câteva.

— Încetați! a lătrat Câinele, sărind la ei ca să-i despartă și făcând zăpada să-i scârțâie sub picioare.

Apoi i-a înfipt lui Doisprezece colții prin blană, până la umăr, și fata a țipat. După ce a relaxat fălcile, i s-a smuls din strânsoare.

Îi curgea sânge pe față de la o arcadă spartă, iar lui Șase i se înroșise bărbia sub șuvoiul care-i curgea din nas.

— Doisprezece! a schelălăit Câinele. Îmi pare rău! Ești bine?

Umărul a început să-i zvâcnească dureros și nu s-a încumetat să-l privească. Băiatul a scuipat sânge pe albul prea strălucitor de pe jos și Doisprezece a simțit că furia i se cristalizează într-o hotărâre rece – luase decizia de a nu mai face parte din misiunea de salvare a lui Șapte. Nu avea motiv să mai zăbovească nici un minut.

Și-a înșfăcat desaga, l-a chemat pe Widge pe umăr și, într-un moment de răutate crasă, s-a aplecat și a luat de pe jos piatra selenară, vârând-o în buzunar. Apoi a luat-o din loc.

Nu a privit în urmă. Cu fiecare pas, înăuntrul ei pulsa o furie oarbă care-i înăbușea gândurile raționale. Ajutase clanul peșterilor și astfel își trădase propria familie. S-a cuprins cu brațele și a grăbit

pasul, sperând să piardă urma gândurilor învolburate care o chinuiau. Widge îi stătea țeapăn pe umăr, amuțit de șoc, în vreme pe picioarele ei îi purtau înapoi la Lojă.

Soarele cobora după munți și din strălucirea lor rămânea doar o lumină slabă, de un portocaliu cald. În zare, pe podurile cerești, Doisprezece a văzut figuri care aprindeau mangalurile. Priveliștea aceasta familiară a încălzit-o împotriva voinței și a iuțit pasul și mai mult.

N-ar fi putut spune ce a făcut-o să se oprească în plin avânt, dar nu se știe ce instinct primar a silit-o să privească din nou, cu mai multă atenție. A cercetat cu mai multă neliniște zidurile înalte și podurile cerești până când a observat: focul din mangaluri era verde. Precum focul spiridușilor.

Abia începuse să-i înțeleagă semnificația când ceva a lovit-o cu putere în ceafă și totul a dispărut.

CAPITOLUL 36

Era târâtă de glezne și capul i se hârjâia pe pământul inegal, provocându-i durere. Imagini fără noimă îi străfulgerau privirea și apoi se stingeau în beznă.

O poartă mare s-a deschis fără zgomot.

Zidurile au închis cerul tot mai întunecat.

În jos. Fiecare treaptă îi zbuciuma chinuitor dosul capului.

Nemișcare.

Frig.

Tăcere.

După ce s-a trezit, nu a înțeles unde era și de cât timp stătea acolo. O străpungeau săgeți de durere, radiindu-i din cap de-a lungul tuturor nervilor din trup. Umărul încă îi zvâcnea în locul în care o mușcase Câinele și în gură simțea gustul de sânge vechi. A gemut și s-a ghemuit și mai strâns.

Ce se întâmplase?

Zăcea pe niște paie aspre, în fundul unei celule. O singură lumânare ardea mocnit între gratiile ușii.

Era clar, se afla în temnița Lojii Vânătorilor. Preț de o clipă confuză, s-a întrebat dacă nu cumva toate fuseseră un vis, până când a simțit că îi zvâcnește capul și că o doare și, ridicând degetele, a simțit o pată caldă, umedă și lipicioasă.

S-a ridicat anevoie, ignorând suferința care-i zbiera în trup, și a mijit ochii împrejur.

— Widge? a icnit ea imperceptibil. Widge, ești aici?

A ciulit urechile, sperând să audă ceva de la el, dar toate erau cufundate într-o tăcere sinistră. Inima i s-a strâns agonizant când a înțeles că veverița chiar nu era acolo. Cercetând celula, a descoperit că nu lipsea doar Widge – îi dispăruseră și sacul, și topoarele, și piatra selenară.

Treptat, înăbușindu-și panica din ce în ce mai mare, Doisprezece a încercat să-și amintească ce se întâmplase.

Labă-de-vulpe. Ciocan-stejar. Bătaia aceea cumplită.

Unde era Widge? Unde erau ceilalți? Oare o căutau? Oare-i păsa? O măcinau remușcările pentru cuvintele rostite. A avut o pornire irațională să-i ceară iertare lui Șase, dar a stăvilit-o. Când spera ca el și Cinci să se ierte unul pe celălalt, când spera să n-o facă. Emoții confuze îi vuiau încoace și-ncolo în inimă, într-atât încât nu mai voia decât să evadeze din propria minte.

De n-ar fi aflat că Șase și Șapte se trăgeau din clanul peșterilor. Aproape că tânjea după ideea asta. Începuse să-l considere prieten pe Șase. Și Șapte semăna atât de mult cu Poppy. Nu și-ar fi recăpătat surioara dacă o salva pe Șapte, dar tot ar fi fost ceva. Ceva bun. Acum toate erau distruse – Șase era un mincinos și Șapte... Șapte nu mai era.

Doisprezece s-a scuturat toată; nu trebuia să-i pese de dușmani. Altfel, unde ar fi ajuns? Să-i ierte pe cei care îi uciseseră familia și-i furaseră viața? Să le permită să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți în timp ce ei îi refuzaseră această viață? Bineînțeles că nu: trebuia să-și pună familia pe primul loc, să le onoreze amintirea.

Și-a adunat genunchii la piept amărâtă. Chiar și cu brațele strânse pe lângă trup, îi era rece fără căldura plăcută a lui Widge lipită de ea. Unde o fi fost? Oare era teafăr? De teamă pentru el, îi venea greu să respire. O lacrimă rece i-a alunecat pe obraz când și-a odihnit capul pe genunchi, încercând să se împotrivească gândurilor negre ca temnița.

Aproape că își făcuse prieteni și apoi îi atacase, îi părăsise. Îl pierduse pe Widge. Acum era cu adevărat singură. Poate că altceva nici nu merita.

— Asta pur și simplu nu e adevărat, Starling.

Mama părea obosită și cam iritată.

— Ba este!

Vocea lui Starling, furioasă.

— A făcut-o intenționat! A rupt coarnele lui Cerbișor. Una ca asta nu se întâmplă din greșeală!

Culorile tremurau, când limpezi, când obscure, prezentul și trecutul se amestecau și Doisprezece a clipit până când scena i s-a conturat clar înaintea ochilor.

Mama ședea pe un scăunel mic, cu o viață de om în urmă.

CAPITOLUL 37

Mama ei stătea așezată în spatele casei, amestecând în ceaunul lor cel mai mare, suspendat deasupra flăcărilor. Alături avea un coș cu flori de lavandă separate cu grijă de tulpinițe. Era o zi călduroasă și focul era fierbinte; părul întunecat și neîmblânzit al mamei i se lipea de frunte în șuvițe transpirate. Cu o mână amesteca și cu cealaltă își făcea vânt, privind-o pe fata ei mai mare. Starling stătea în fața ei, roșie în obraji și înțepenită de o furie răzbunătoare.

— Of, Starling, a oftat mama ei. Fie. Cheam-o pe Poppy.

Starling parcă mai avea puțin și exploda.

— De ce? Nu mă crezi?

— Te cred, a spus mama ei cu o notă de încordare amenințătoare în voce. Dar voi asculta ce are de spus și ea. Nu pot să las săpunul așa că te rog s-o aduci tu, a mai adăugat, făcând semn spre ceaunul aburind.

Doisprezece s-a apropiat încet, inspirând mirosurile bine știute ale satului Poa: fum de lemn, iarbă, animale blânde. A plimbat degetele pe pereții lăcuiți ai casei, fără a-și lua ochii de la spatele mamei. Ar fi

vrut să-i vadă chipul, dar, când s-a apropiat, Starling a pornit cu o încruntare furtunoasă, călcând apăsat și urlând numele surorii ei. Doisprezece n-a putut decât s-o urmeze.

— Poppy? a țipat Starling, trecând pe lângă casă, în drum spre pajiște. POPPY! UNDE EȘTI?

— Nu mai zbiere atâta, a strigat Bătrânul Skylark, aplecându-se pe fereastra casei din vecini. Lasă plozii și moșii să se odihnească!

Oarecum jenată, Starling a plecat capul și i-a cerut iertare.

— Dar ați văzut-o? a întrebat ea, ridicând cu speranță ochii la fața bătrânului.

— Da, a oftat el. S-a dus la șura vitelor acum vreo zece minute. Părea tare supărată.

— Așa îi trebuie, a bombănit Starling. A dat de belea.

— Chiar așa? a mormăit Bătrânul Skylark, dispărând în umbra răcoroasă a locuinței sale.

Fata a ezitat, privind în capătul pajiștii, la șură, apoi a scos bărbia înainte și a pornit spre ea cu pași apăsați. Doisprezece a urmat-o de aproape, tot mai tulburată cu fiecare pas.

— Poppy! Știu că ești aici! a strigat Starling, dând ușa de perete după un minut.

Un sunet ca un suspin, care venea din podul cu fân, i-a confirmat bănuiala. Capul întunecat al lui Poppy s-a ivit peste margine, privind în jos cu ochi înroșiți.

— Ți-am... ți-am spus deja că-mi pare rău, a bâiguit ea printre sughițuri. O să-l repar pe Cerbișor, promit!

— Nu poți, știi bine, a spus Starling amărâtă deodată. I-ai rupt coarnele. E distrus.

— N-am vrut, a șoptit Poppy. Îmi pare rău.

Chipul fetei mai mici era îmbujorat și plin de regret. Preț de o clipă, a părut că Starling avea să se înmoaie – își frângea degetele la spate, privind în sus, la surioara ei. Apoi furia a năpădit-o din nou și s-a strâmbat.

— Ți-am spus să nu te joci cu el! Mereu ești atât de nătângă! De ce ești atât de proastă?

A strigat ultimul cuvânt și Poppy a început să plângă din nou. Apoi, iute ca fulgerul, a coborât scara, a fugit pe lângă Starling și a ieșit în dogoarea strălucitoare și arzătoare a după-amiezii.

— Nu poți să fugi de mine la nesfârșit! a țipat Starling după silueta micuță care alerga pe pajiște. Mama vrea să vorbească cu tine!

Bombănind supărată, a pornit cu pași grei înapoi spre casă.

Acum Doisprezece a urmat-o mai de aproape, nerăbdătoare să-și revadă mama. Starling a înconjurat casa, în spatele căreia femeia încă amesteca în săpun, adăugând pumni de flori de lavandă.

— Nu vrea să vină, a izbucnit Starling fără să stea pe gânduri. Iar a fugit.

— Vai, oare de ce? a spus mama, adunându-şi părul de pe faţă.

Lui Starling nu i-a scăpat sarcasmul.

— Tu şi tata îi luaţi partea întotdeauna!

Doisprezece a ignorat-o pe Starling şi s-a holbat la mamă, sorbindu-i din ochi chipul mult iubit. A năpădit-o un dor cum nu mai simţise niciodată. S-a apropiat atât de mult, că ar fi putut să întindă mâna şi să-i atingă părul negru atât de familiar.

— Asta pur şi simplu nu e adevărat, a spus mama ei pe un ton calm, inspirând aerul puternic parfumat.

A observat încruntarea lui Starling şi a oftat.

— Adu-l încoace şi ia loc lângă mine.

A făcut semn spre un alt scăunel din umbra casei.

Starling s-a supus agasată, deşi dogoarea flăcărilor era aproape de nesuportat şi-i clocotea sângele.

— Uită-te la mine, a spus mama ei.

Fetei i-a fost imposibil să nu asculte de porunca din vocea ei.

— Îţi aminteşti de Redfern? Tatăl tău te-a dus acolo odată, când erai mică.

Starling a încuviinţat din cap.

— Ei bine, cu mulţi ani în urmă, cei de acolo au încercat să cultive făină-verde.

A făcut o pauză, ca să mai arunce un pumn de lavandă în săpun.

— E o plantă delicată, greu de cultivat. Dar, datorită acestui fapt, se vinde mereu la un preţ mare. Dar

în anul acela Redfern a avut ghinion – primăvara a adus o furtună cumplită, care a culcat la pământ tânăra recoltă. Nu s-au lăsat și anul următor au pus semințe noi. S-a abătut o altă furtună primăvara și le-a zădărnicit efortul.

Starling asculta și pe tâmplă îi aluneca un fir de sudoare. Asculta și Doisprezece.

— În al treilea an, a continuat mama ei, oamenii s-au adunat ca să discute ce era de făcut și au hotărât ca de data asta să planteze porumb. Primăvara a venit și a trecut cu vreme bună, iar recolta de porumb a avut succes. La fel au făcut și anul următor, și doi ani mai târziu, și tot așa. Cinci ani la rând n-a mai fost nicio furtună de primăvară, dar ei n-au mai încercat să cultive făină-verde.

Mama ei a dat din cap, mulțumită de povestire.

— Înțelegi ce spun, Starling?

Fata s-a holbat la ea derutată.

— Îmm...

A tăcut o clipă, apoi a continuat:

— ... dacă Poppy nu mi-ar mai strica lucrurile, le-aș avea mereu la fel de frumoase...?

— Nu! a exclamat mama uluită.

— Ei, atunci de ce nu-mi spui clar? a mormăit Starling. Niciodată nu-ți înțeleg poveștile.

Deodată, mama ei a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Semeni atât de mult cu tatăl tău, a spus ea

zâmbind larg. Bine. Îți spun clar. Tu ești ca furtuna din poveste, Starling.

— Cum? a bolborosit Starling. Nu eu stric întruna lucrurile!

A încrucișat brațele la piept.

— Despre asta vorbeam. Tu și tata chiar sunteți mereu de partea lui Poppy!

— Ajunge! a exclamat mama și din ceaun a sărit săpun, sfârâind în flăcări.

A inspirat adânc.

— Sora ta e neîndemânatică, o știm cu toții. Dar reacțiile tale...

A ridicat ochii la cer, de parcă norii ar fi putut să explice în locul ei. Vorbind mai departe, a pronunțat cuvintele lent, alegându-le cu grijă.

— Reacția ta, furia ta e la fel de distrugătoare ca stângăcia lui Poppy. Poate chiar și mai distrugătoare. La asta te-ai gândit?

— Nu.

Starling plecase umerii și avea o privire ursuză pe chip.

— Oricum, nu-i adevărat.

— Ea strică ceva la care ții, a spus mama, și tu țipi și tot țipi la ea până când începe să plângă. Nu-ți dai seama că și tu strici ceva?

Starling a ridicat din umeri.

— Crezi că furia o să-ți repare jucăria stricată ca prin magie? Că o să dea timpul înapoi?

— Bineînțeles că nu, a spus Starling încruntată, răscolind cu vârful piciorului pământul prăfos de lângă foc.

— Atunci... ce rost are? a întrebat mama.

— E vina ei! a izbucnit Starling. N-ar mai trebui să mă mai port așa cu ea dacă nu m-ar enerva întruna.

Spre surprinderea ei, mama a râs.

— Vorbești de parcă n-ai avea de ales.

Starling a ridicat din umeri și mama a privit-o cu o expresie gravă.

— Mereu poți să alegi cum te porți cu oamenii, Starling, a spus ea. Când simți furie, să te exteriorizezi nu e singura reacție posibilă.

A tăcut un moment, așteptând răbdătoare, dar Starling nu și-a luat ochii de la flăcări.

— Te-ai gândit vreodată că ar fi mai bine s-o ierți? a întrebat ea încet. Ce ai avea de pierdut mai exact?

Lui Starling i s-au înmuiat umerii și i s-a încruntat fruntea.

— Adică să mă prefac că nu-mi pasă. S-o las să scape basma curată?

— Iertarea nu e totuna cu indiferența, a oftat mama. Într-un anumit sens, sunt chiar opuse.

— Mie îmi par același lucru.

Suspinele le-au atras atenția că se apropia Poppy. Le-a apărut înainte, strângându-și la piept păpușa de paie preferată, pe Min. Mama cususe o hăinuță pentru ea, identică cu a lui Poppy.

Starling s-a holbat la fața surorii ei mai mici și Doisprezece a observat rușinea care-i apăruse brusc pe chip, înțelegerea faptului că, deși Poppy greșise față de ea, aceeași Poppy suferise cel mai mult. Chiar ea o făcuse să sufere.

— Știu... știu că am greșit, a spus Poppy, cu o lacrimă alunecându-i pe obraz. Nu pot să-l repar pe Cerbișor – am încercat.

A inspirat, tremurând.

— L-am distrus.

Încă o lacrimă.

— Dar știu cum să-mi repar greșeala.

Suspinând, a aruncat-o pe Min în flăcări, ascunzându-și fața ca să nu vadă cum ia foc.

Mama a țipat și a sărit în picioare, dar Starling a fost mai rapidă. Luându-i din mână bățul cu care amesteca în ceaun, l-a întins în foc și a azvârlit afară păpușa lui Poppy, după care a sărit pe ea, înăbușind flăcările.

— De ce ai făcut asta? a țipat ea, întorcându-se îndată spre Poppy.

Pe chipul surioarei ei curgeau din nou lacrimi.

— Ca... ca să știi sigur că sunt la fel de tristă ca tine, a bâiguit ea. Și că îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

— Vai, Poppy, a oftat mama lor, strângând-o în brațe.

Starling s-a holbat la păpușa din mâinile sale. În ciuda reacției rapide, paiele se sfărâmau înnegrite și hăinuța era distrusă.

Sub ochii lui Doisprezece, chipul lui Starling s-a strâmbat de confuzie și vinovăție.

— Acum înțelegi, Starling? a oftat mama.

Doisprezece a deschis ochii în bezna celulei, trezită de cârcelul din picior. S-a ridicat cu greu, tremurând de greață, cu întrebarea mamei răsunându-i în toată ființa.

Acum înțelegi?

Nu înțelesese. Nu atunci. Cuvintele ei fuseseră ca un puzzle. Acum, în întunericul temniței și în bezna și mai adâncă a propriei deznădejdi, cuvintele îi șopteau iar și iar.

Iertarea nu e totuna cu indiferența.

Mereu poți să alegi...

CAPITOLUL 38

Cuvintele se războiau în capul chinuit al lui Doisprezece. Stătea la intrarea în celulă, cu degetele strânse pe gratii și cu privirea țintă la lumânarea tot mai împuținată.

Șase era un mincinos.

Șapte dispăruse.

Nu avea importanță. Amândoi se trăgeau din clanul peșterilor, așa că n-avea de ce să-i pese. Neamul lor îl omorâse pe al ei. Avea să-i răzbune, nu să se lase păcălită și să salveze o fată dispărută a clanului peșterilor. Avea să-și onoreze familia mult iubită.

Dar oare *chiar* îi onora? i-a șoptit o voce trădătoare. Asta ar fi dorit familia pentru ea? S-ar fi simțit măguliți de ura pe care o purta în inimă?

Gândește-te ce fel de persoană vrei să fii.

Cuvinte pe care i le adresase Silver aici, jos, în temniță.

Cuvinte pe care și tatăl ei i le adresase cu ani în urmă, într-o noapte înstelată.

Acum i-au revenit în gând, mai limpezi ca niciodată, împinse în brațele ei cu de-a sila de întunericul sâcâitor.

Ce însemnau toate astea? Doisprezece și-a ascuns fața în mâini, simțind mai mult ca oricând lipsa lui Widge, care ar fi ajutat-o să reziste groaznicei singurătăți. Ce n-ar fi dat ca să-i simtă din nou lăbuțele pe umăr.

Dar Șase ce ar fi dat ca s-o recupereze pe Șapte? Gândul a luat-o pe nepregătite, dar deja știa răspunsul: orice. Ar fi dat orice, ar fi făcut orice, ar fi *spus* orice, pentru că Șapte era sora lui. Întocmai cum și ea ar fi dat orice ca să-i recapete pe Poppy și pe Widge, pentru că-i iubea. O fi fost el din clanul peșterilor, dar, în privința asta, nu era nicio diferență între ei.

Atunci pentru ce erau toate? Ani întregi de planuri de răzbunare chibzuite îndelung, după care îi întâlnește pe primii oameni din clanul peșterilor și... îi simpatizează? Râsete nebune și amare i-au pătruns trupul și vocea mamei i-a șoptit din nou:

Iertarea nu-i totuna cu indiferența.

Oare putea să-l ierte? Era prima dată când se gândea la posibilitatea asta și ideea aproape că o rupea în două. Șase era din neamul peșterilor. Și mințise.

Dar aproape că-i devenise prieten. Fiecare părticică din trupul ei a suspinat de dor după mama ei,

după ochii ei liniștiți și după cuvintele înțelepte. Ea ar fi știut cum era mai bine.

Mama i-ar fi detestat visurile de răzbunare. Doisprezece a priceput atât de subit și cu atâta convingere, încât i s-a tăiat respirația. S-ar fi îngrozit dacă ar fi aflat ce lucruri negre își închipuise în ultimii doi ani. La fel și tatăl ei, și Poppy. Evitase adevărul acesta dificil alungând orice gând și orice amintire legate de familia sa. Toate valorile la care ținuseră ei se opuneau de-a dreptul planurilor pe care și le făcuse ea. Îngăduise mâniei și urii s-o otrăvească, s-o transforme în ceva ce familia ei n-ar mai fi recunoscut.

Nu putea ignora concluzia asta. I-a deformat lumea și a țintuit-o locului. Și odată cu ea a străpuns-o o durere proaspătă, pe măsură ce amintirile pe care le înecase în laptele-somnului ieșeau la suprafață. Îi era dor de familie. Voia să le vorbească din nou, să le mărturisească temerile, să-i lase s-o consoleze și, la rândul ei, să-i consoleze și ea. Voia să se întoarcă în timp și să fie o soră mai bună pentru Poppy – cât de diferită ar fi fost relația lor dacă ar fi primit încă o șansă.

În stomacul fetei s-a lăsat o greutate rece. Gânduri inutile. Nu era cale de întoarcere. Nu mai putea să le ceară iertare. Familia ei dispăruse pe vecie și nimic nu putea schimba realitatea aceasta.

Și totuși, a șoptit ceva, oare *chiar* dispăruseră? Încă le purta amintirea. Nu putea să-i țină în viață pe altă cale? O învățaseră atât de multe și-i arătaseră ce însemna bunătatea. Dacă exista vreo ofrandă demnă de ei, oare nu aceasta era?

Putea să devină o persoană mai bună. De dragul lor. *Avea* să devină o persoană mai bună.

Deși întunericul dimprejur o învăluia cu teroarea lui apăsătoare, Doisprezece s-a simțit deodată mai ușoară. Senzația era de nedescris: era întâia oară după ani întregi când se gândea la cei iubiți fără rușine, agonie sau disperare. La tatăl ei, care îi acordase încredere și o îndemnase să fie mai bună. La mama ei, care o învățase să ierte și-i demonstrase puterea mai subtilă de care era nevoie pentru aceasta. Și la Poppy. La surioara ei, care o admirase, o imitase și o enervase. Doisprezece s-a gândit acum la familia ei cu dorința arzătoare de a-i cinsti și cu convingerea simplă că putea s-o facă.

S-a mușcat de buză și s-a silit să-și ordoneze gândurile. Avea să le îndrepte pe toate; nu era prea târziu. Trebuia cumva să-l ajute pe Șase să-și găsească sora, chiar și dacă ar fi durat ani întregi, chiar și dacă acum el o ura. Dar mai întâi trebuia să evadeze și să afle ce se întâmplase cu Loja.

Nu-i dădea pace amintirea focului verde. Oare spiridușii veniseră aici din nou? Era imposibil;

Vânătorii trebuie să fi surpat tunelul și să fi intrat în stare de alertă, în așteptarea unui nou atac. Totuși era clar că lucrurile nu erau în regulă. Probabil că încălcase o sută de reguli ale Lojii când pornise în căutarea lui Șapte, dar Vânătorii n-ar fi lovit-o niciodată în cap, târând-o inconștientă într-o celulă. Ar fi dus-o la Bătrâna Silver. Nu, nu la Silver, și-a amintit fata cu severitate, străpunsă de încă un fior de durere.

Un sunet îndepărtat a făcut-o să se încordeze. Se apropiau pași repezi și, odată cu ei, lumina unei torțe. Doisprezece s-a împotrivit pornirii de a se retrage în fundul celulei și și-a apropiat fața de gratii, încercând să vadă mai bine pe coridorul întunecat.

— Cine-i acolo? a strigat ea, observând cu ușurare că vorbea pe un ton încrezător, chiar impunător. De ce sunt închisă aici?

Sub nivelul gratiilor, a strâns degetele în pumni, tremurând.

— Șșș, i-a șuierat cineva în răspuns. Vrei să te audă?

Vocea îi era cunoscută.

— Victory? a întrebat Doisprezece și inima i-a tresărit la apariția unei siluete. Tu ești? Ce se petrece?

Chipul instructoarei a apărut în dreptul celulei: avea în mână o torță care-i proiecta umbre adânci sub ochi. Arăta groaznic: era palidă și răvășită.

Departe de Vânătorul foarte stăpân pe sine cu care se obișnuise Doisprezece.

— Au cucerit Loja, a spus Victory fără alte cuvinte premergătoare.

— Ce? a icnit ea. Cine?

Victory a vorbit mai departe, ca și când n-ar fi auzit.

— Trebuie să fi fost mai multe tuneluri. Mult mai multe. Am reușit să cobor aici și să scap de ei pe coridoare, dar nu vom...

— Victory! a strigat Doisprezece, întinzând mâna printre gratii și apucând Vânătorul de umăr. Cine? Cine a atacat Loja?

— Spiridușii, a șoptit instructoarea. Foarte mulți.

Spiriduși. Șocul i-a ferecat buzele. Așadar, Ciocan-stejar se ținuse de cuvânt. Chiar îi adusese la cetatea spiridușilor. Doar că aceasta se afla într-un loc neașteptat.

Victory avea o privire sălbatică, dar ochii i s-au liniștit când au întâlnit chipul lui Doisprezece.

— Ai avut dreptate, a spus ea. A fost o prostie din partea lui Hoarfrost să nu creadă ce ai văzut aici. Trebuie să aducem ajutoare. Am un plan, dar am auzit când te-au adus aici, jos, și mi-am spus că trebuie să te scap.

Lui Doisprezece i-a sărit inima și Victory și-a îndreptat atenția asupra lacătului.

— L-ai... l-ai văzut pe Widge când m-au adus? a întrebat ea, temându-se oarecum să afle răspunsul.

— Pe cine? a întrebat Victory.

— Pe verevița mea.

— Ah, mă tem că nu.

Victory nu a ridicat ochii, lucrând încruntată.

Doisprezece a dat din cap, înghițindu-și nodul din gât. Probabil că Widge era undeva, în siguranță, și avea să-l găsească. Alternativa era de neînchipuit.

După o clipă, lacătul a țăcănit și ușa s-a deschis larg. Spre uimirea fetei, Victory a strâns-o la piept scurt și cu putere.

— Poți să mergi?

Fetei îi tremura vederea, dar a făcut câțiva pași de încercare și a încuviințat din cap.

— Nu mi-e așa de bine, dar o să țin pasul.

Pe chipul lui Victory a apărut un zâmbet rar.

— Ești o luptătoare. Haide!

Luând-o de braț, Vânătorul a tras-o după ea pe câteva coridoare, până când, deodată, au ajuns la baza scărilor în spirală. Fără urmă de ezitare, Victory a început să urce, trăgând-o pe Doisprezece după ea.

Instructoarea era curajoasă, dar asta părea o nebunie chiar și pentru ea.

— Ce facem? a șoptit Doisprezece. Nu putem să ieșim pe terenul de antrenament așa, pur și simplu.

— De ce nu? a spus Victory sumbru, urcând în

continuare. Nu se așteaptă la una ca asta. Până să se dumirească, vom deschide poarta.

— Dar nu avem arme! a șuierat Doisprezece și s-a împotrivit smuciturilor insistente ale Vânătorului.

— Lasă în seama mea, a spus Victory întorcând privirea la ea. Unde sunt ceilalți? Unde-i Păzitorul?

Holbându-se la spatele instructoarei, fata abia a auzit întrebarea. Era ceva neobișnuit pentru Victory: de obicei era calmă, chiar rece ca gheața, perfect stăpână pe situație. Șocul provocat de atac trebuia să-i fi afectat judecata. Doisprezece s-a opintit în călcâie și a întors-o pe Victory cu fața la ea, cât pe ce să cadă amândouă înapoi, pe scări.

— Nu putem să dăm buza pe terenul de antrenament fără arme, a spus ea, străduindu-se să păstreze un ton egal. Dacă dăm de spiriduși, o să murim până să apucăm să facem trei pași. Ai spus că au venit prin tuneluri – hai să le găsim. Dacă reușim să scăpăm, câștigăm timp și punem la cale un contraatac. Ce zici de tunelul inițial, cel prin care a venit primul atac? Mai e deschis? Atunci aș ști să-l găsesc.

Victory a clătinat din cap și a urcat mai departe.

— Ți-am spus, am un plan. Va trebui să ai încredere în mine.

Doisprezece a încuviințat din cap. Bineînțeles că avea încredere în Victory... dar, în același timp, toate ființa ei urla că făceau o greșeală cumplită.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, i-a amintit Victory. Unde sunt ceilalți?

— M-am despărțit de ei, a spus Doisprezece gâfâind și amețind din cauza efortului. Între mine și Șase a fost o... am... ne-am certat.

— Dar Păzitorul?

Victory încă înainta cu spatele la ea, dar chiar și așa fata a văzut că umerii i se încordaseră:

— Era cu voi? Când l-ai văzut ultima dată?

Întrebările au curs repede, iar în vocea Vânătorului se citea agitația. Aproape că ajunseseră în capătul scărilor. Ușa era întredeschisă și prin crăpătură, pe terenul de antrenament de afară, Doisprezece a zărit lumini de torță și mișcarea unor siluete. A cuprins-o panica.

— Victory, te rog...

— Spune-mi odată, s-a răstit aceasta, întorcându-se brusc spre Doisprezece după ce au urcat și ultima treaptă.

În lumina torțelor, chipul ei era o mască schimonosită de furie.

— Spune-mi unde-i blestematul de Păzitor *chiar acum*!

Doisprezece s-a holbat la Vânător, cu mintea amorțită din cauza durerii.

Ușa s-a deschis și în lumina de afară s-a conturat o siluetă mică. În mână acesteia ardea o minge de foc verde, care îi dezvăluia trăsăturile crude și

armura sclipitoare. A vorbit cu o voce gravă, aspră și ciudat de familiară. Era spiridușul mag care atacase Loja mai devreme, Doisprezece era convinsă de asta.

— Parcă ți-am spus să lași în seama noastră interogatoriul, Victory, a spus el. În fond, e specialitatea noastră.

Rânjetul i-a scos la vedere dinții piliți și ascuțiți.

Doisprezece a țipat, așteptându-se ca instructoarea să se repeadă la arma spiridușului, să încerce să-l împingă pe scări, pe scurt, *orice* în afară de ceea ce a făcut.

— Morgren, a oftat Victory, lăsând o mână pe umărul lui. Trebuia să încerc. Durează mult mai puțin și e mult mai puțin murdar să întrebi, pur și simplu.

— Dar nu ți-a ieșit, așa-i?

Morgren a luat-o la ochi pe fată și rânjetul i s-a lungit.

— Și apoi, mie îmi place să mă murdăresc.

CAPITOLUL 39

Doisprezece s-a holbat când la Victory, când la Morgren, străduindu-se să priceapă situația. Înfățișarea agitată și răvășită a instructoarei dispăruse. Acum stătea dreaptă, cu capul sus, poate puțin mai dezordonată decât de obicei, dar, altfel, era aceeași persoană din trecut. Nu părea câtuși de puțin surprinsă să întâlnească un spiriduș mag – de fapt, părea chiar bucuroasă să-l vadă.

Victory s-a întors spre Doisprezece și a luat-o de braț, trăgând-o pe terenul de antrenament. Uluirea fetei n-a făcut decât să sporească. Cerul de deasupra era întunecat și Loja îi părea atât familiară, cât și ciudată. Torțele ardeau cu flăcări verzi și lumina lor bolnăvicioasă distorsiona umbrele a sute de spiriduși care mișunau încoace și-ncolo. De o parte a terenului octogonal se căsca o gaură mare, încă o intrare de tunel. Figuri scunde intrau și ieșeau din el, cărând lăzi din adâncul tunelului spre clădirea consiliului.

— Ce ai făcut? a țipat Doisprezece, zbătându-se în strânsoarea lui Victory. Unde sunt ceilalți Vânători?

Într-o clipă, instructoarea i-a sucit brațul la spate, deschizând iarăși rana lăsată de mușcătura Câinelui și făcând-o să icnească de durere.

— Nu mi te împotrivi, Doisprezece, a șoptit Victory. Poate să-ți fie ușor sau foarte, foarte greu.

A strâns-o cu și mai multă putere.

— Mărturisesc, sunt puțin dezamăgită. De câte ori să-ți spun? Vigilență constantă. N-ar fi trebuit să te pot lua pe nepregătite.

Doisprezece a încercat să i se smulgă din mâini și Victory i-a sucit brațul și mai tare. Nu avea nicio noimă. Victory făcea parte din Lojă, era un membru esențial. Ea și Silver erau... Gândul la Silver a făcut-o să se oprească subit. Brusc, s-a revăzut pe terenul de antrenament în timpul atacului Macabrului, privind cum Silver și Victory luptau cot la cot, în sincronizare perfectă... până când Victory s-a împiedicat, dezechilibrând-o din greșeală pe Silver.

Dar oare chiar fusese o greșeală?

Doisprezece nu mai putea să respire. Pieptul o strângea îngrozitor.

— Silver, a icnit ea, ai... ai...

Victory a slăbit strânsoarea.

— Multă vreme Silver mi-a fost foarte dragă, a oftat Vânătorul, vorbind apoi pe un ton aspru. Dar, odată cu înaintarea în vârstă, a început să se înmoaie și am depășit-o. N-ar fi acceptat în veci era aceasta nouă a Lojii Vânătorilor. Am sesizat

oportunitatea și am profitat de ea. A murit așa cum își dorea, cu săbiile în mâini.

O amorțeală ciudată o cuprinsese pe Doisprezece, dar cuvintele lui Victory au pârjolit-o. A străpuns-o o furie fierbinte și amară ca cenușa.

— A murit așa cum își dorea? a izbucnit ea. Trădată de prietena cea mai apropiată?

— Ei, a recunoscut Victory, poate nu *exact* așa cum își dorea.

Doisprezece și-a recăpătat puterile, zbătându-se în mâinile instructoarei, ignorând durerea și încercând să-și elibereze brațul. S-a oprit brusc la auzul unui sunet înfiorător. Morgren le privea râzând în hohote. Focul verde din mâna lui s-a învăpăiat și mai luminos. Chicotele sale răgușite au răsunat pe tot terenul și au început să i se alăture și alți spiriduși. Sunau exact ca niște ciori.

— Vai, Victory, a gâfâit el. Asta e fata despre care ne-ai vorbit? Ești sigură?

— Foarte, a spus Victory sumbru, strângând-o mai tare pe Doisprezece, până când a țipat.

Morgren și-a șters lacrimile de la ochi și s-a îndreptat de spate, privindu-le din nou cu o expresie serioasă. S-a apropiat de Doisprezece, cercetând-o din ochi, și fata și-a înghițit spaima. De aproape, a văzut că avea ochii violeți și părul lung și întunecat, legat la spate în coadă. Era mai înalt cu un cap decât

ceilalți spiriduși și mult mai bine îmbrăcat, cu o mantie lungă și îmblănită care îi atârna de umeri.

— Și totuși, nu ți-a spus nimic, a murmurat el, întorcând privirea la Victory. Nu prea se grăbește să coopereze. Dar sunt sigur că pot să-i... slobod limba. Trebuie să aflăm unde e Păzitorul – ar putea să ne strice toate planurile.

Văzând zâmbetul care i s-a întins pe chip, Doisprezece a simțit fiori pe șira spinării. S-a silit să-și stăpânească expresia feței și a ridicat bărbia la el. Ar fi fost fatal, s-a gândit ea, să se arate speriată.

— A, dar are totuși spirit de luptă, a spus el rânjind. Admir asta.

I-a întâlnit privirea, cu un surâs ca de lup.

— Sper că nu ai de gând să cooperezi prea ușor, vânătorașo. N-am mai interogat pe nimeni de foarte mult timp.

Fata a strâns pumnii ca să-și oprească tremurul mâinilor în momentul în care spiridușul a băgat mâna înăuntrul mantiei și a scos un cuțit. Era scurt și lat, o armă urâtă, al cărei tăiș a lucit, oglindind lumina verde și lugubră. Era fără îndoială ascuțit.

— E o moștenire de familie, i-a spus Morgren, mângâind mânerul cu degetele. Se numește Jupoi și cu el au fost jupuite unele dintre cele mai renumite personaje din istorie. Aproape că mi-e jenă să-l folosesc pentru cineva atât de neînsemnat ca tine, dar...

A ridicat din umeri nepăsător și i-a apropiat lama rece de obraz. La atingerea metalului, fetei i s-a tăiat respirația.

— N-are rost să-l ascut dacă nu-l folosesc, a șoptit el.

În ochi îi sclipea un entuziasm tulburător.

— Încetează, Morgren, l-a dojenit Victory, smucind fata de lângă cuțit. Voi obține eu răspunsurile care ne trebuie. Între timp, amintește-ți că nu era singură. Mai bine am surpa tunelurile, ca să fim siguri.

— Imediat după ce le golim, a mârâit el, încruntându-se la spiridușii care alergau grăbiți în spatele său.

— Nu, acum! a spus ferm Victory. Probabil că Păzitorul e în preajmă. Dacă reușește să intre, toate au fost în zadar.

— *Probabil* în preajmă nu e suficient pentru măsuri atât de drastice, a spus Morgren și a arătat cu cuțitul la ochii lui Doisprezece. Ea știe sigur unde e. Lasă-mă să preiau interogatoriul.

— Nu, a spus Victory liniștită. Aș vrea să rămână întreagă dacă se poate.

Morgren a rânjit, înclinând capul într-o parte, și apoi a strigat:

— Unde e Croke?

Un spiriduș i-a venit alături într-o clipă, trăgându-și sufletul.

— Trebuie să sosească din clipă în clipă, stăpâne, a spus el, gâfâind.

— Foarte bine, a spus Morgren. Vezi ce poți face, Victory. După aceea, după ce ajunge Croke, se poate ocupa el.

Victory a răspuns pe un ton neutru și a împins-o pe Doisprezece spre clădirea consiliului.

— Nu! a țipat fata, împotrivindu-se acum cu toată forța și regretând mai mult decât oricând lipsa topoarelor. Trădătoareo, *cum ai putut*? Ce ai făcut cu ceilalți Vânători?

Pumnul lui Victory a izbit-o cu putere în tâmplă și fata a văzut stele verzi. I-au cedat genunchii. A mai simțit doar că instructoarea o târa în sus, pe scări, spre Sala Mare.

CAPITOLUL 40

Când și-a revenit și i s-a limpezit vederea, era legată de un scaun și se afla în mijlocul încăperii cavernoase. Spiridușii stivuiau lăzi de-a lungul pereților. Construiseră o schelă de lemn rudimentară și sus, în vârful ei, alți spiriduși desprindeau din tavan pietrele selenare cu niște cuțite cu lame înfiorătoare. Flăcările verzui ale torțelor împrumutau scenei un ton nelumesc, ca și când ar fi fost sub apă.

Doisprezece a inspirat tremurând și s-a holbat la instructoarea așezată înaintea ei. În mijlocul dezastrului pe care-l provocase, Victory părea desăvârșit de calmă și de stăpână pe sine.

— Am avut încredere în tine, a șoptit fata, zdruncinată de șoc. Te admiram. Am vrut... am vrut să fiu ca tine.

Gândul acesta îi provoca greață acum.

Victory a zâmbit.

— Pentru că suntem la fel, Doisprezece, a spus ea cu blândețe.

Fata a scuturat din cap cu atâta putere, încât a început să-i zvâcnească.

— Unde sunt ceilalți Vânători? Ceilalți vânătorași? Ce le-ai făcut?

Victory a mijit ochii:

— Adică Vânătorii care s-au plâns atât de tine? Care nu ți-au recunoscut potențialul? Te referi la vânătorașii care te-au disprețuit?

Doisprezece și-a simțit gura ca umplută cu nisip. Și-a pierdut încrederea în propria voce.

Victory și-a subțiat buzele.

— Nu i-am omorât, dacă la asta te gândești. Nu încă. Croke ne va spune care dintre ei se va supune cauzei noastre. Ceilalți vor fi... înlăturați.

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze.

— O mie de ani de istorie, sute de atacuri respinse și Loja în sfârșit se prăbușește. La picioarele mele.

Zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet crispat.

— Atâta atenție acordată lumii din afară, dar deloc celei dinăuntru. În cele din urmă, a fost mai ușor decât unele vânători la care am participat.

— Ce ai făcut? a repetat Doisprezece pe un ton deznădăjduit.

Avea frânghiile legate strâns în jurul încheieturilor și gleznelor. Îi amorțeau degetele, așa că le-a scuturat disperată.

— Am otrăvit apa, a spus Victory, ridicând din umeri. Îți vine să crezi că le va aduce sfârșitul ceva atât de simplu? Că măreții Vânători sunt închiși, așteptându-și soarta, pentru simpla faptă de a-și fi potolit setea?

De data asta, zâmbetul i s-a întins pe toată fața.

— Dar de ce? a șoptit Doisprezece.

Chipul lui Victory a rămas impasibil.

— A apărut o oportunitate și am decis să profit de ea, a spus ea. În Lojă suntem sclavi acelui Jurământ ridicol; ne împovărează fiecare mișcare. Cu ajutorul lui Morgren m-am eliberat de legăturile lui. Acum, în sfârșit, talentele îmi vor câștiga respectul meritat.

— Dar *erai* respectată, a spus Doisprezece, din ce în ce mai scârbită. Te vor urî pentru asta.

A plimbat ochii prin clădirea de consiliu de-acum mutilată, simțind că o cuprinde disperarea. Cum avea să scape din situația asta? Frânghiile îi răneau încheieturile, fiind strânse cu o putere nemiloasă. În mod cert, Victory nu voia să-și asume niciun risc cu ea. Dacă Widge ar fi fost de față, ar fi ros legăturile. A simțit o frică atât de mare pentru el, încât a ametit.

— Ai o gândire prea limitată, Doisprezece, a oftat Victory, încrucișând brațele și rezemându-se de spătarul scaunului. Ăsta e doar începutul. Planurile noastre...

A sfredelit-o cu privirea:

— Nu. Mai întâi, spune-mi unde e Păzitorul.

Lui Doisprezece i-a vuit mintea. A alungat gândul la Widge și s-a silit să se concentreze.

— Otrava n-ar fi avut efect asupra Câinelui, a spus ea încet. Și nici o sută de spiriduși n-ar fi putut să treacă de el.

Victory a încuviințat din cap, parcă aproape încântată de ea:

— Mereu ai fost isteață. Mai departe.

— Cumva trebuia să-l faci să plece de la Lojă.

A tăcut, înțelegând enormitatea situației.

— Dar asta înseamnă că atacul Macabrului, răpirea lui Șapte, toate au fost doar...

— ... o diversiune, a spus Victory, zâmbind lupește. Ca să scăpăm de Păzitor. Da. Bine, oarecum, s-a corectat ea. Dacă informațiile mele sunt de încredere, Șapte are și un talent deosebit. S-ar putea chiar să ne fie utilă.

A strâmbat din buze.

— Nu-mi vine să cred că spun așa ceva despre o ratată jalnică așa cum e ea.

— Dar ne-am luat după urmele ei, a spus Doisprezece, devenind din ce în ce mai confuză. Le-am urmat tocmai până la Pădurea Înghețată. Am...

A tăcut, copleșită de un gând înfiorător.

S-a uitat la Victory și Vânătorul a încuviințat cu o privire vicleană, înălțând colțurile gurii.

— Cred că te-ai prins.

Șapte fusese răpită pentru că trebuia să-l scoată pe Păzitor în afara zidurilor. Dar, odată împlinită fapta asta...

Lui Doisprezece i-a venit să urle de groază. Nu urmărise pașii lui Șapte până la sănii cu propriii ochi, nu văzuse că ultimele urme porneau în direcția opusă, cu tălpile goale? Cele din tabăra spiridușilor indicau că se încălțase din nou, dar fuseseră puține și atât de superficiale. Prea superficiale, de fapt, pentru mărimea și greutatea lui Șapte. Brusc, Doisprezece a tras concluzia certă că nu Șapte purtase acele ghete, ci un alt spiriduș.

Ceea ce însemnă că toate fuseseră un șiretlic.

— Nici n-a urcat în sănii, a spus Doisprezece uluită.

— Nu, a spus Victory, cu o satisfacție vădită.

Și-a pocnit încheieturile degetelor, una câte una.

— Cel mai iscusit plan pe care l-am formulat vreodată. A apărut un moment dificil când Păzitorul ăla hidos a refuzat să plece în căutarea ei, dar eu știu să fiu foarte convingătoare.

Lui Doisprezece i s-a făcut rău, amintindu-și cât de furioasă fusese pe Câine pentru că nu voia să plece de la Lojă. Avusese dreptate încă de la început.

Cu un fior de spaimă, s-a gândit la el, la Cinci și la Șase, care umblau dincolo de ziduri, fără să știe de pericol. Și-a promis să nu spună nimic care să-i dea de gol, orice-ar fi fost.

— Atunci e în viață? a întrebat Doisprezece. Șapte e aici?

Fără să vrea, speranța i-a înflorit în inimă.

— Da, a spus Victory rânjind. Morgren și-a folosit magia ca să șteargă urmele lăsate la întoarcerea de la sănii și a dus-o la unul dintre celelalte tuneluri. Acolo au așteptat până când i-am... imobilizat pe Vânători, după care au ieșit la iveală. Pentru moment, asta ne va fi baza. Șapte va rămâne în viață atât timp cât o va considera utilă stăpânul nostru.

— Stăpânul vostru? a șoptit Doisprezece, simțind pe piele un fior rece și umed.

În ochii lui Victory apăruse o lumină fanatică, îngrozitoare.

— Da, a spus Victory. O să-i placă de tine, Doisprezece. Ești exact ca mine... plină de întuneric. Te-am observat încă din clipa sosirii tale.

Fata a simțit că i se face greață. A clătinat din cap.

— Nu, a șoptit ea, nu sunt. Nu semăn deloc cu tine.

Atunci Victory a râs. A izbucnit în hohote sonore și vesele, contrastând cu situația lor sumbră.

— Mincinoaso, a pufnit ea. Înăuntrul tău arde aceeași furie și aceeași dorință aprigă de a o folosi. Să nu-mi spui că, în timpul antrenamentelor de luptă, nu-ți imaginezi că rănești pe cineva cu topoarele cu adevărat. De ce crezi că niciun elev nu voia să facă echipă cu tine? Au observat și ei.

Doisprezece a clătinat din cap amuțită și pe chipul lui Victory s-a abătut o negură trecătoare.

— Față de mine nu va trebui niciodată să-ți ascunzi latura aceea, Doisprezece, a spus ea, aplecându-se deodată cu o privire sinceră. Alături de mine, poți să te lași în voia ei, să devii cea mai reușită versiune a ființei tale.

— Nu.

— Ba da. În biroul lui Silver ți-am vorbit sincer. Ai mult talent cu topoarele acelea, mai mult decât aveam eu la vârsta ta, ceea ce nu e puțin lucru. Alături de mine, vei fi de neoprit.

Gândurile lui Doisprezece deveniseră tulburi, haotice, dar, când Victory a adus vorba despre Silver, i s-au așezat cu o limpezime rece și perfectă, ca de cristal.

— Nu-mi vorbi de Silver, a izbucnit ea. Numele ei n-are ce căuta în gura ta. Ai ucis-o. Nu semăn deloc cu tine.

Pe fața lui Victory a apărut ceva asemănător durerii, moment în care o bufnitură zgomotoasă a făcut-o să se întoarcă brusc în scaun.

— Aveți grijă, netrebnicilor! a țipat ea. Ne-au trebuit ani întregi să le facem.

În graba lor, doi dintre spiriduși scăpaseră lada pe care o cărau. Conținutul s-a revărsat și s-a rostogolit pe podea până la Doisprezece și Victory. Săgeți, sute de săgeți. Una s-a oprit lângă piciorul lui Doisprezece și a coborât ochii la ea, încruntându-se.

Bățul era făcut dintr-un lemn foarte întunecat, părea o fâșie de noapte pe fondul pardoselii. Și în capăt avea fixate aripi de liliac.

Doisprezece s-a împins de lângă ea cu toată puterea și a fost cât pe ce să se răstoarne cu scaun cu tot. A cuprins-o groaza. Nu mai văzuse asemenea săgeți din ultima noapte petrecută la Poa. Ce putea să însemne?

Gândurile i s-au ordonat treptat.

Victory și spiridușii făceau săgeți – imitații perfecte ale modelului specific clanului peșterilor. Exact același model pe care-l observase la toate săgețile înfipte în trupurile tuturor oamenilor uciși în satul ei. Al mamei ei. Al tatălui ei. Al surorii ei. Toți fuseseră uciși de săgețile astea. Avusese ocazia să le studieze în amănunt.

În fond, îi trebuise mult timp ca să îngroape toate trupurile.

Șira spinării i-a înghețat și a început să respire greu. Toți dădeau vina pe clanul peșterilor pentru

masacrarea satului ei, din cauza acelor săgeți. Și *ea* dădea vina pe clanul peșterilor.

Dar oare nu cumva ucigașul familiei sale îi stătea drept sub ochi?

CAPITOLUL 41

— Tu ai fost? a întrebat Doisprezece uluită, pe un ton inegal. Tu ai atacat Poa?

— Ah, a făcut Victory încruntată, privind când la săgeată, când la Doisprezece. Ce situație... nefericită. Aveam de gând să-ți spun puțin mai târziu, după ce vei fi văzut mai limpede imaginea de ansamblu. Și vei fi înțeles puțin mai bine.

Un suspin îngrozit s-a smuls dintre buzele lui Doisprezece.

— *Nu.*

— N-ai idee ce șoc am avut când ai ajuns aici și am aflat de unde veneai, a spus Victory, aproape cu regret. Credeam că ai văzut ceva și că ai venit ca să-mi faci probleme. Ar fi trebuit să am încredere în mine; mereu ne facem treaba cu multă atenție.

Doisprezece se zbătea ca să se elibereze de frânghiile care-o legau, uitând de frică și de durere. Mai important era să-și simtă degetele strânse în jurul gâtului lui Victory.

Vânătorul s-a uitat la ea.

— Nu, te rog, Doisprezece, a spus ea. Știu că e un șoc – în noaptea aceea ți-am schimbat cursul vieții, dar fără îndoială că l-am schimbat în bine. Nu se poate să nu înțelegi. Crezi că ai fi fost mai fericită irosindu-ți viața într-un loc de nimic ca acela, învățând să cultivi recolte?

Apoi Victory a pufnit disprețuitor:

— Te-am salvat de la mediocritate.

— I-ai omorât pe toți! a țipat Doisprezece, simțind lacrimile alunecându-i pe față în timp ce se lupta din răsputeri cu legăturile. Pe toți oamenii pe care-i iubeam! Pe toți cunoscuții mei! Sora mea avea doar 7 ani. Și apoi te-ai ascuns în spatele prejudecăților. Ai pus crimele în spinarea clanului peșterilor! Pentru asta te-ai antrenat atâția ani? Pentru asta ți se pare că meriți *respect*?

Doisprezece i-a azvârlit cuvântul cu furie.

— Mi-e... mi-e scârbă de tine. Ești un monstru!

Victory a strâns din buze.

— Ei, a spus Morgren tărăgănat, ivindu-se în spatele instructoarei, se pare că nu s-a alăturat cauzei noastre.

— O va face, a spus Victory sumbru.

— Croke va decide, nu tu, i-a amintit Morgren.

Instructoarea a mormăit:

— Dacă soldații tăi neghiobi n-ar fi scăpat toate săgețile, ar fi fost mult mai ușor. A aflat de Poa.

— De ce? a țipat Doisprezece cu vocea sugrumată. De ce ați făcut-o?

Morgren i-a aruncat o privire scurtă și iritată, parcă fără s-o vadă.

— Ne-a cerut-o stăpânul nostru, a spus el. Oricum, n-a pățit-o numai satul tău.

Șocul a izbit-o ca o lovitură fizică. Nu o pățise numai Poa?

Morgren a vorbit mai departe.

— Cu cât e mai multă violență, cu cât există mai mult haos și mai multă distrugere, cu atât devine mai puternic.

Un zâmbet strâmb i-a fulgerat chipul.

— A fost o decizie înțeleaptă să ne aleagă pe noi, Victory.

A întors din nou privirea spre Doisprezece și, de data asta, fata a observat pe chipul lui o notă dezaprobatoare.

— Dar cred că-ți faci iluzii în privința ei.

Vânătorul a ridicat din umeri, fără a-și lua ochii de la ea. Privirea îi era greu de descifrat.

— Surpăm tunelurile, a spus el în continuare. Următoarea etapă a planului nostru începe odată cu sosirea lui Croke.

Victory și-a venit în fire și s-a ridicat de pe scaun. O nerăbdare înflăcărată și hâdă i-a fulgerat pe chip.

— Lasă-l să înceapă cu Șapte și Doisprezece,

a spus ea aspru. După aceea poate să se ocupe de Vânători după bunul plac.

— Așa mă gândeam și eu, a încuviințat Morgren.

Două figuri au intrat în sală în spatele lor, purtând între ele o a treia persoană. Din creștetul figurii subțiri și chircite se revărsa un ciuf de păr roșu-aprins. Chiar și înainte ca fata aceea să ridice capul, Doisprezece a înțeles că era Șapte. Privirile li s-au întâlnit și, în ciuda durerii din capul și din inima sa, Doisprezece a simțit un fior de emoție. Tot ce îndurase în ultimele zile împreună cu ceilalți era de dragul ei. De dragul acestei fete mici și palide ca o stafie, care fusese bună cu ea fără niciun motiv. Deși n-ar fi trebuit să simtă că meritase atâtea eforturi, asta a simțit acum.

Expresia lui Șapte îi oglindea gândurile. Speranța, bucuria și disperarea i-au zburat pe chip ca niște nori ce traversau un cer furtunos.

— C-c-chiar ești aici, a spus ea încet, dar cuvintele i-au fost acoperite de Morgren, care a strigat să se aducă încă un scaun.

Gărzile au târât-o mai aproape, timp în care un scaun a fost adus în grabă și așezat lângă Doisprezece. Șapte nu a avut puterea să li se împotrivească atunci când au legat-o de el. Era albă la față și ochii albaștri i se înfundau deasupra obrajilor învinețiți și a buzei despicate. Era slabă ca un pui de pisică și tremura. Doisprezece a bănuit că nu

primise mai nimic de mâncare în ultimele zile. O furie încurajatoare i s-a aprins în piept.

— Da, sunt aici, a șoptit Doisprezece. Am vrut să te salvez, dar am înțeles totul de-a-ndoaselea.

Șapte a clătinat din cap.

— Nu, a spus ea, n-n-nu-i așa. Nu știu c-c-ce...

— Liniște, a spus Morgren.

Și-a dat jos mănușa și între vârfurile degetelor i-a alunecat o flacără palidă. A ridicat mâna și s-a uitat la ea lacom, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era aievea. Victory a privit-o neliniștită.

— Vedeți cum se ține de cuvânt stăpânul nostru? a murmurat Morgren. Magia va fi înapoiată neamului nostru, ne vom recuceri pământurile. Vom fi compensați pentru generațiile întregi de rușine.

S-a întors spre Șapte și zâmbetul lui a scos la vedere șiruri de dinți ascuțiți.

— Începând cu peșterile. Ar fi trebuit să ne revină acum mulți ani. Voi ajunge în Caverna Luminii și voi smulge toate pietrele selenare de pe pereți.

Spre oroarea lui Doisprezece, a scos piatra ei din buzunar.

— Asta e doar o fărâmă din bogăția care-mi va reveni.

A așezat-o pe brațul scaunului lui Victory, unde piatra a început să lumineze strălucitor, descoperind sala mutilată dimprejur. Doisprezece s-a mirat de junghiul de vinovăție și de rușine care a

străpuns-o când a văzut-o în mâinile lui. O primise de la Șapte, o salvase de ygrex și-i oferise lumină în locuri nespus de întunecate. Acum o pierduse.

— N-n-nu se va întâmpla niciodată, a spus Șapte, cu trupul ei fragil tremurând sfidător. Niciodată.

Spiridușul a strâmbat din nas la ea.

— Vom afla în curând dacă acesta e adevărul sau doar o speranță neputincioasă, așa-zisă clarvăzătoare.

O voce a răsunat din pragul ușii din spatele lui, ștearsă și ciudată.

— Adevărul e alunecos, Morgren. Nu ți-l pot promite, îți promit doar gândurile și visele lor.

Părul i s-a zburlit pe ceafă înainte măcar ca Doisprezece să vadă ființa care vorbise. A cuprins-o frica, o frică pură, instinctivă, ca aceea pe o care o simțise în copilărie, la auzul lupilor urlând în noapte.

Spiridușii au sărit în lături ca împunși cu lănci și până și Victory a tresărit. Numai Morgren părea neafectat și privirea lui, trecând peste Șapte, a scânteiat cu răutate triumfătoare.

— Ai venit exact la timp, ca de obicei, a murmurat el încântat.

CAPITOLUL 42

În pragul ușii stătea o figură subțire, îmbrăcată cu o mantie lungă și neagră. Trupul îi părea uman, dar Doisprezece nu-i vedea chipul de sub gluga largă. Chiar și când a pășit în lumina orbitoare a pietrei selenare, fața i-a rămas învăluită în întuneric și lipsită de trăsături. Sub poalele mantiei nu i se vedea niciun picior și nu s-a auzit niciun sunet de pași. Fetei îi bubuia inima și palmele îi deveniseră alunecoase de la sudoare. Frica părea să mișune în jurul lui Croke, înfiorându-i pe toți. Alături, Șapte tremura atât de tare, încât i se zguduia și scaunul.

— Îți mulțumesc că ai venit atât de repede, a spus Morgren. E mare nevoie aici de talentele tale unice.

În ciuda tonului călduros al acestuia, Doisprezece a observat că s-a dat în spate la apropierea lui Croke. Victory nu s-a sinchisit să-și ascundă scârba și s-a depărtat cu câțiva pași, strâmbând din buze.

Vocea dinăuntrul glugii era complet ștearsă.

— Adesea e nevoie de ele.

Doisprezece și-a făcut curaj și a privit în întunericul de sub glugă, încercând să deslușească

trăsăturile chipului ascuns. Gluga a tremurat, Croke s-a întors spre ea și fata a țipat șocată. Puterea atenției lui a fost ca o forță fizică ce a cuprins-o și a sfărâmat-o până când a simțit că aveau să-i crape coastele. Înaintea ochilor i-au dansat puncte negre.

După ce presiunea s-a domolit, Doisprezece i-a văzut pe Morgren și pe Victory stând de o parte și de alta a creaturii. Croke era nemișcat, în timp ce Vânătorul și magul se răsteau unul la altul. Își luaseră atenția de la fete, măcar pentru moment.

— D-d-doisprezece, a șoptit Șapte.

Doisprezece a privit la fata de alături. Avea ochii bulbucați și fruntea îi lucea de transpirație.

— V-v-vede lucrurile pe care le știm, a bâiguit ea. P-p-pentru asta a venit.

— Cum se poate? a întrebat Doisprezece în șoaptă, încercând să nu miște din buze.

A apăsat-o groaza. Gândul o înfiora mai mult decât tortura spiridușilor la care încerca din răsputeri să nu se gândească.

— Se uită în capul tău, a mormăit Șapte. Nu știu c-c-cum, dar așa face.

Doisprezece a înăbușit un val de greață. Și ygrexul îi intrase în cap și se folosise de cele găsite acolo ca s-o păcălească și s-o prindă în capcană. Ciocanstejar îi privise în inimă, îi găsise secretele cele mai întunecate și le dezvăluise cu o plăcere răuvoitoare. Creatura asta nouă ce avea să facă?

— Imaginează-ți un zid sau un ocean, i-a șoptit repede Șapte. Ceva de care să nu poată trece. Imaginează-ți-l c-c-cu toată ființa ta.

A țipat când Croke s-a uitat la ea, întorcându-se apoi spre Doisprezece. Nu avea timp să facă nimic, să formuleze niciun plan. Croke s-a apropiat și o povară invizibilă a cuprins-o din toate părțile, îngreunându-i respirația. S-a oprit în fața ei și dintre faldurile mantiei i-au apărut două brațe subțiri ca niște chibrituri. Nici măcar de la distanța aceasta fata nu a văzut nimic sub glugă. Poate că pur și simplu nu avea niciun fel de față, a gândit Doisprezece înfiorată, și nevoia de a țipa a devenit aproape de nestăvilit.

Încet și cu grijă, Croke și-a dat jos mănușa neagră și lungă de pe fiecare mână. Sub ele, pielea era palidă, ca de vierme, și pătată de frig, dar însemnele i-au atras atenția. În jurul degetelor i se înfășurau caractere trasate cu întuneric lichid, ale căror modele complexe mișunau de parcă ar fi fost vii, tremurând în lumina pietrei selenare.

O sudoare rece ca gheața i-a alunecat lui Doisprezece pe șira spinării. Înainte să-și poată ordona gândurile, Croke s-a năpustit la ea. Mâinile lui palide, cu degete lungi, s-au întins spre fața ei și fata și-a dat seama că, oricât s-ar fi zbătut, nu putea să scape, că legăturile de la încheieturile și gleznele ei erau prea strânse. Ultimul ei gând coerent s-a

îndreptat spre Silver, care murise la atingerea unui monstru.

Degetele lui Croke erau reci de-ți înghețа sângele. O lumină albă a explodat scurt, orbitoare și arzătoare, ca și când o flacără i s-ar fi aprins înaintea ochilor, după care imagini fugare au început să i se perinde în minte. Scârbită și ametită, lui Doisprezece i-a trebuit un moment ca să-și dea seama că nu erau doar imagini, ci propriile-i amintiri.

Simțurile i s-au răscolit ca o tornadă; zgomote, mirosuri și emoții au năvălit peste ea, uneori așezându-se ușor ca un fluture preț de o clipă, pentru ca imediat să-și ia din nou zborul.

Din ce în ce mai panicată, Doisprezece a încercat cu disperare să ridice un zid, dar Croke l-a străpuns cu ușurință, de parcă ar fi fost făcut din hârtie. L-a simțit furișându-i-se prin gânduri, pe sub șuvoiul de amintiri, nemilos și întunecat. Apoi a pătruns mai adânc și fata și-a mai văzut doar trecutul.

CAPITOLUL 43

Ea și Poppy stăteau împreună pe o pajiște scăldată de soare.

— Nu, uite așa, a explicat ea, îndrumând degetele lui Poppy, în timp ce fata mai mică împletea iarbă sub forma unui castron strâmb.

Mama lor stătea lângă foc, periind ciuful de păr a lui Poppy până când a început să-i scânteieze. Lui Starling îi sfârâia pieptul de iritare; Poppy stătea așa de-o veșnicie – nu mai venea și rândul ei?

Traversa un peisaj sterp. Poate că avea să ajungă la Lojă, poate că nu. Avea încălțările găurite și vântul o împingea înainte cu cruzime. Inima îi era frântă și viitorul era o pustietate goală și nesfârșită.

Silver s-a aplecat asupra ei și întrebările i-au căzut printre buze ca niște stele sfărâmate. Doisprezece era atât de obosită, încât nu mai auzea, nu se putea mișca, nu simțea nimic. Silver a adunat-o de pe jos, cu o blândețe infinită în privire.

Cinci i-a oferit un măr după antrenament. Brațele îi tremurau din cauza efortului de a mânui topoarele și chipul zâmbăreț al băiatului i-a stârnit o furie inexplicabilă. I-a aruncat mărul în unul dintre mangaluri. Coaja i s-a înnegrit și a crăpat.

Amintirile au vuit și mai repede și Doisprezece a simțit nerăbdarea lui Croke. Căuta altceva.

Echipa stătea înaintea defileului cu târâtori de grotă. Cinci făcea glume, deși mâinile îi tremurau, pe când Șase și Câinele erau la fel de neclintiți ca întotdeauna. Încercau să găsească împreună o cale de a traversa defileul în siguranță.

În cuibul ygrexului, Șase i-a aruncat topoarele cu o privire plină de ușurare, pe când Câinele înfrunta creatura.

Ciocan-stejar le rânjea de sus și ei stăteau în fața lui, pierzându-și încrederea fragilă pe care o căpătaseră unii în alții.

„Sper că a și murit." Resentimentele i-au explodat la vederea Lojii. Câinele a țâșnit între ei.

Doisprezece l-a simțit pe Croke concentrându-și atenția și roiul de gânduri a încetinit. Fata a retrăit lupta cu Șase, tresărind la amintirea loviturilor și

a mușcăturii nechibzuite a Câinelui. Croke a zăbovit asupra acestor momente până când presiunea care-i apăsa capul lui Doisprezece a devenit atât de mare, încât a simțit sigur că avea să-i crape. Apoi, deodată, presiunea s-a domolit. Năvala de imagini a încetinit, ca un fir de apă, și Croke a dat să-i părăsească mintea. A apărut o ultimă imagine, în care îi vorbea Scânteie-Aprigă, spritul de foc. *Ești diferită de ei*, a spus el.

Acest lucru i-a atras atenția lui Croke, care a revenit cu toată forța, cercetându-i amintirile legate de spriții focului. Le-a rostogolit încoace și-ncolo ca pe niște mărgele, până când a descoperit ce se întâmplase în defileul târâtorilor de grotă. A derulat scena iar și iar; Șase îi striga numele, Scânteie-Aprigă arunca un pumn de flăcări asupra ei și scânteile aurii și arzătoare apăreau ca din senin și-l înconjurau. Fetei i-au zvâcnit vârfurile degetelor de fierbințeală și furia pe care o simțise atunci a cuprins-o acum din nou.

Croke și-a mutat atenția. Amintiri aparent aleatorii i-au fulgerat înaintea ochilor, emoțiile au năvălit peste ea până când s-a convins că avea să vomite și apoi, tocmai când și-a spus că mai rău nu se putea, Croke a găsit ce căuta.

Focul ardea și ea stătea în fața acestuia, pe iarbă, în tăcere, cu picioarele încrucișate și cu spatele

ţeapăn. Luna împrăştia o lumină rece şi vântul bătea prin Poa. Uşile scârţâiau şi obloanele zăngăneau. Nu se obosise să închidă niciunul: nu mai era cui să-i pese.

În spatele ei stătea de veghe un morman uriaş de pământ răscolit recent. Braţele încă îi tremurau în urma efortului depus cu săpatul, cu căratul locuitorilor şi cu reumplerea gropilor cu pământul rece. Spera ca groapa să fie suficient de adâncă. Faţa îi era mânjită de noroi, care i se încrustase şi sub acele unghii care-i mai rămăseseră. Movila îi şoptea să se uite la ea, dar fata se împotriva, încercând să nu se gândească la glodul care apăsa gene şi umplea guri. Tremura, deşi avea foc, şi se întreba dacă poveştile legate de stafii erau adevărate.

Era epuizată, dar să doarmă era de neconceput. Mişca neîncetat între degete una dintre săgeţi, privind-o în lumina focului şi studiindu-i aripioarele din piele legate strâns la capăt. A aşezat-o cu grijă pe foc şi a privit-o arzând.

Alături avea topoarele tatălui ei, cărora le-a mângâiat mânerele netezite de mâinile lui după mulţi ani de folosire. Le-a ridicat cu degete tremurându-i, descoperind că erau mai grele decât se aşteptase. Ştia că ar fi trebuit să se ridice şi să părăsească locul acela bântuit, dar nu se putea mişca şi abia putea respira.

Odată cu înălţarea lunii, mânia a luat locul stării de şoc. A crescut şi a tot crescut, ca un hău nesfârşit de furie şi ură. Cu fiecare răsuflare prindea putere,

lărgindu-se în interiorul ei, apăsând în afară, amenințând să-i rupă cusăturile ființei. Era dureros; un singur trup nu putea stăpâni atâtea și fata respira cu greutate.

Toate trebuiau să sufere în același chip. Nu era corect ca grâul să tremure în continuare în adierea vântului și casele să rămână în picioare când, de fapt, lumea luase sfârșit. Voia să spintece luna, prăvălind-o de pe cer, să sfărâme copacii împăcați și frumoși ai câmpiei. Senzația o pârjolea. Degetele o furnicau și căldura i s-a răspândit în trup. Văpăile focului s-au aplecat spre ea și i-au mângâiat genunchiul, arzându-i pantalonii rupți și făcându-i bășici pe piele.

Cumva, focul a deșteptat înăuntrul ei ceva ce nu mai observase. Era un fel de fereastră, pe care dacă ar fi deschis-o...

Furia i-a țâșnit din trup asupra satului și focul a urmat-o bucuros, spulberând și casele, și recoltele. Nu și-a auzit propriul țipăt și, când a deschis ochii, nu a înțeles de unde apăruse zidul de foc dimprejur.

Nu i-a păsat. Simțea că e bine. Oricum, nimic nu avea importanță.

Croke s-a dat înapoi.

Doisprezece s-a aplecat în față, sleită de puteri.

— Cred, a spus Croke pe tonul lui sec și inexpresiv, că am face bine să stingem torțele.

CAPITOLUL 44

— Ce tot spui? s-a răstit Morgren. Unde-i Păzitorul?

Victory și-a încleștat fălcile și a privit încruntată când la Doisprezece, când la Croke.

— Ce ai văzut? a întrebat ea.

Croke a vorbit din nou.

— Stingeți torțele. Acum.

Doisprezece le auzea cuvintele ca de la mare depărtare, cu mintea încețoșată și nesimțitoare. Era copleșită de scârbă. Croke îi scotocise prin amintiri de parcă ar fi fost niște haine de mâna a doua expuse la o tarabă. Dar, în același timp, îi arătase ceva esențial, ce nu dorise să-și amintească. Fără să-și dea seama, făcuse ceva în acea ultimă noapte petrecută la Poa. Ceva imposibil.

S-a dus cu gândul la defileul târâtorilor de grotă și la momentul în care Scânteie-Aprigă fusese înconjurat de flăcări ivite din senin. Oare tot ea le provocase și pe acelea?

Gărzile spiriduși stingeau torțele într-o găleată cu apă, în vreme ce Victory și Morgren se uitau pieziș la Croke.

Șapte s-a mișcat lângă ea.

— Ești b-b-bine?

Doisprezece s-a holbat la ea, aproape în stare de șoc, și s-a mirat când a văzut lacrimile care-i alunecau pe obraji.

— Îmi p-p-pare rău, a șoptit ea. Atâtea lucruri nu sunt clare, drumurile sunt atât de îmbârligate, dar am știut mereu că trebuie să afli a-aici, pe calea asta. Ți-aș fi spus mai devreme, dar n-n-nu m-ai fi crezut.

Doisprezece a privit-o ametită, abia reușind să-i înțeleagă cuvintele.

— E o elementală, le-a spus Croke lui Victory și Morgren.

Oare era doar închipuirea ei sau vocea lui nu mai era chiar atât de inexpresivă ca înainte?

Victory a ridicat din umeri iritată și Morgren părea să privească în gol.

— Un fel de vrăjitoare, a spus Croke. Un soi foarte rar. Din câte se știe, ultimele au fost ucise în tipul Războiului Întunecat.

Doisprezece a simțit un zvâcnet mocnit de surprindere. *O vrăjitoare?*

— E puternică? a întrebat Morgren.

A fixat-o cu o privire severă. Fata nu mai avea putere nici să ia o atitudine sfidătoare.

— Atunci poate că ne va fi utilă.

— Puternică, da, a spus Croke încet, dar nu se

va alătura cauzei noastre niciodată. Drumul ei se opune drumului nostru.

— Nu, s-a auzit Victory vorbind răgușit. Nu e vrăjitoare, nu se poate! O cunosc de ani întregi și aș fi observat dacă ar fi purtat o asemenea impurita...

A tăcut brusc la apropierea lui Morgren.

— Vom găsi o cale s-o facem să înțeleagă, a spus ea mai încet, cu o notă ciudată de rugăminte în glas. Are nevoie doar de timp. Poate atunci când îl va cunoaște pe stăpânul nostru...

Doisprezece a ridicat ochii. Așadar, nu Croke era stăpânul lor? S-a cutremurat. Dacă era mai îngrozitor decât Croke, atunci nu se grăbea să-l cunoască.

Morgren s-a încruntat.

— Când s-a mai întâmplat să se înșele Croke, Victory? Dacă această copilă are puteri și ni se pune împotrivă... Îți dai seama că nu trebuie să permitem una ca asta.

L-a scos pe Jupoi din teacă și a pășit în față.

— De dragul tău, voi termina repede, fără gălăgie.

A ridicat cuțitul și s-a năpustit la gâtul lui Doisprezece cu o mișcare largă și arcuită.

Șapte a țipat și Doisprezece s-a împins în scaun cu toată puterea, dărâmându-l pe spate. A simțit tăișul șfichiuind aerul și trecându-i pe lângă gât la o distanță de-un fir de păr și a căzut, rugându-se ca scaunul să se rupă. De-ar fi reușit să-și elibereze măcar un membru...

Morgren a înaintat din nou, blestemând. Încă un țipăt a cuprins sala. De data asta s-a auzit dinspre terenul de antrenament de afară. Toți au încremenit. Un zgomot umed și hârâit le-a ajuns la urechi. Lui Doisprezece i s-a strâns stomacul. Cineva tocmai murise în chip cumplit.

Expresiile lui Morgren și Victory i-au indicat că și ei ajunseseră la aceeași concluzie.

— Gărzi, la noi! au răcnit amândoi odată, contopindu-și vocile întruna singură.

— Baricadați ușile! a strigat Morgren și focul verde i s-a aprins în mână.

Unul dintre brațele scaunului crăpase și Doisprezece a tras de el cu disperare, simțind că cedează încă puțin. Vânătorul și spiridușii scoseseră armele și se înșiruiseră în arc înaintea ușii, așteptând. Și ceva într-adevăr venea spre ei. A auzit și Doisprezece, ceva mare se apropia iute și podeaua îi vibra sub trup.

A izbutit să-și elibereze brațul și a început să dezlege frânghia de la cealaltă încheietură, cu un ochi la ușă.

— Poți s-o faci! Chiar o *v-vei face*, a șoptit Șapte pe nerăsuflate, holbând ochii la spinările spiridușilor.

Doisprezece s-a chinuit să slăbească nodurile cu degete amorțite. Și-a eliberat și celălalt braț și a trecut la glezne, moment în care ceva enorm

a năvălit prin ușă, azvârlind așchii și spiriduși în toate părțile.

Cineva a zbierat în apropiere – un urlet aspru de agonie, întrerupt subit, în urma căruia încăperea s-a umplut de ordine strigate și de scrijelituri de oțel. Doisprezece a smucit de frânghii, sperând să se elibereze și s-o elibereze și pe Șapte înainte ca cineva să-și amintească de ele. În sfârșit, legăturile s-au desprins și fata s-a ridicat împleticit.

— DOISPREZECE!

Un urlet atât de puternic, încât pământul s-a cutremurat.

Vocea i-a părut atât de familiară, încât s-a ferit să privească, de teamă că avea să fie o iluzie. Dar s-a forțat să ridice ochii.

Inima i s-a oprit.

Mânjit de noroi, Câinele stătea în mijlocul unui cerc de spiriduși, câtuși de puțin îngrijorat de toate armele ațintite asupra lui. În spinarea lui erau Cinci și Șase, și mai murdari de pământ decât Păzitorul și mult mai îngrijorați, dar cu armele înălțate cu hotărâre. În mod și mai uimitor, parcă s-au bucurat când au văzut-o.

— *Iar* ai scăpat astea! a strigat Șase, scoțându-i topoarele de la spate și aruncându-i-le pe deasupra capetelor spiridușilor.

CAPITOLUL 45

Doisprezece avea un nod în gât care-i îngreuna respirația și care o împiedica să vorbească. Dar a prins topoarele, cu inima zvâcnindu-i de adrenalină și de uluire.

Numai Șase avea arc și s-a și folosit de el, doborând unul dintre spiridușii care s-a întors spre Doisprezece când aceasta a sărit în picioare.

Câinele s-a năpustit înainte și Victory i-a sărit din cale. Morgren a azvârlit spre băieți o mână de flăcări verzi și Cinci le-a respins îndată cu sabia, întorcându-i-le îndărăt. Magul a sărit în lături, țipând înăbușit.

Doisprezece a tăiat repede frânghiile cu care era legată Șapte. A ridicat-o în picioare, simțind cum se clătina periculos și văzând cum dă să închidă ochii.

— Ține-te după mine, i-a șoptit, stăpânindu-și pornirea de a o strânge în brațe.

Șapte a dat din cap.

Peste tot se auzeau sunete de oțel și un spiriduș s-a repezit la Cinci. Sabia lui și-ar fi nimerit ținta, dar Câinele a sărit grațios într-o parte. I-a prins

umărul între fălci și l-a aruncat cât colo, ca și când ar fi fost o simplă păpușă.

Uimirea și spaima au cuprins-o pe Doisprezece. Se obișnuise cu Câinele atât de mult, încât aproape că uitase de ce era atât de mare și de ce dinții îi erau atât de ascuțiți. Fusese creat pentru luptă, fapt ce nicicând nu fusese mai limpede ca acum. Blana de pe ceafă i se zburlise, făcând o creastă, și Păzitorul mârâia fioros, cu buzele întinse în lături. Fata nu credea că mai văzuse ceva atât de magnific și de înfiorător. Spiridușii nu știau ce să facă: armele lor nu făceau decât să-i ricoșeze de trup. Dintr-o singură săritură a ajuns lângă ea și deodată, în chip incredibil, Șase a urcat-o pe Doisprezece în spinarea lui, iar Cinci a luat-o pe Șapte.

— Unde sunt Vânătorii? a mârâit Câinele.

Lui Doisprezece îi vuia mintea. Victory spusese că nu-i omorâse, că erau închiși. Dar unde? Nu jos, în temniță, asta era sigur. În tăcerea aceea profundă auzeai și mișunatul șobolanilor. Nu se putea ca sute de Vânători să fi fost încuiați acolo fără să-i ajungă la urechi măcar un foșnet.

— În dormitoarele vânătorașilor, a spus ea pe nerăsuflate. Acolo trebuie să fie – numai încăperile acelea au zăvoare în afară!

— Atunci acolo mergem! a răcnit Câinele, țâșnind înainte și năvălind în mulțimea de spiriduși care încercau să-i taie calea la intrare.

A gonit prin ei, aruncându-i în toate părțile. Ordinele pe care le zbierau Victory și Morgren s-au amestecat în urma lor când au ieșit în aerul rece al nopții.

— Țintiți băieții, a auzit-o Doisprezece pe Victory urlând. Pe Păzitor putem doar să-l imobilizăm!

Auzind cuvintele Vânătorului, sângele i-a clocotit de ură și a strâns mâinile pe topoare. Greutatea lor familiară nu-i mai provocase așa o bucurie niciodată.

— Cum ați intrat? i-a strigat lui Șase, privind în spate și simțind că-i crește inima.

— Ți-am găsit topoarele. Am văzut focurile spiridușilor, a mârâit Câinele, traversând în salturi terenul de antrenament spre clădirea de odihnă și izbind alți spiriduși în drumul lui. Era clar ce se întâmplase.

— Am avut noroc cu tunelul, a strigat Cinci. Magul nu șterse urmele de la intrare. Aproape că ajunseserăm pe teren când spiridușii au încercat să-l surpe.

În spatele ei, Șase s-a cutremurat.

— A fost cât pe ce să fim îngropați de vii. Câinele ne-a scos afară.

Ușile clădirii de odihnă li s-au înălțat înainte. În ultima clipă, Doisprezece a priceput că Păzitorul nu avea de gând să se oprească și să le deschidă. Și-a ascuns fața între brațe, ținându-se de Câine cu

picioarele, și împreună au străpuns ușile, împrăștiind bucăți de lemn peste tot.

Înăuntru, Doisprezece s-a convins că avusese dreptate. Strigăte estompate și zăngăneli se auzeau dinspre toate dormitoarele: era zgomotul a sute de Vânători care încercau să se elibereze.

— Repede! a lătrat Câinele. Eliberați-i. Eu voi păzi intrarea.

Spunând acestea, câteva săgeți s-au lovit de el, fără efect. A împins ușile la loc și s-a rezemat de ele cu greutatea trupului. Se frânseseră în unele locuri, dar ofereau un dram de protecție.

Dinspre terenul de antrenament, Doisprezece a auzit năvala de pași și strigătele lui Victory.

— Sunt neînarmați! a țipat ea. Adunați-vă în fața depozitului de arme. Fără ele, sunt neajutorați.

În timp ce cobora de pe Câine împreună cu ceilalți, fata s-a străduit să nu se gândească la cele ce aveau să se întâmple. Două coridoare se întindeau de o parte și de alta a unei scări centrale, unul pentru băieți și unul pentru fete. Focul acela verde și sinistru ardea și în capetele torțelor de aici.

Doisprezece s-a repezit pe coridorul băieților alături de Șase și au început să tragă zăvoarele, dând ușile de pereți. Vânătorii au ieșit dinăuntru dezorientați și zdrențuroși și, cu inima strânsă, fata a înțeles că otrava lui Victory trebuia să fi fost

puternică. Erau suficient de conștienți încât să știe ce se întâmplase și să încerce să evadeze, dar aveau privirile tulburi și mișcările lente. S-au revărsat pe coridor, privind cu groază luminile verzi, plesnindu-se peste obraji, scuturând din cap și încercând prin orice mijloace să se dezmeticească.

Widge nu s-a ivit printre ei pe măsură ce au năvălit afară din camere. Doisprezece și-a înăbușit teama din ce în ce mai apăsătoare, spunându-și că, deși nu era aici, asta nu însemna că murise. Dar în burtă simțea un ghem rece de frică, greu de ignorat, care tot creștea.

Strigătele întrebătoare au copleșit-o și Vânătorii s-au prins de ea, cerând explicații. S-a smucit furioasă din mâinile lor și a alergat la ultima ușă, dinspre care se auzeau strigătele cele mai puternice. Când a tras zăvorul, Bătrânul Hoarfrost a dat buzna afară, umplând aproape tot cadrul ușii cu trupul lui înalt. Părul alb îi ieșea de sub cască în ciufuri și ochii negri și ageri îi fugeau de colo colo, evaluând situația într-o clipă. Spre deosebire de ceilalți Vânători, părea perfect lucid și stăpân pe sine. Privindu-l o singură clipă, lui Doisprezece a început să-i crească inima. Nu i-o fi fost drag, dar toți Vânătorii se temeau de el și-l respectau. Poate că totuși exista speranță pentru Lojă.

Hoarfrost a citit starea lucrurilor dintr-o singură privire: Câinele, care păzea ușa, Vânătorii, care

încercau să se îmbulzească pe lângă el, spre terenul de antrenament.

— Crili ciripitori! Toată lumea, gura! a răcnit el. Păzitorule, raportează!

În cât mai puține cuvinte, Câinele a descris situația. Doisprezece a văzut cum Bătrânul s-a făcut alb la față când Câinele i-a povestit despre trădarea lui Victory, dar, după o clipă, când a vorbit, vocea i-a răsunat poruncitor.

— Întâi și-ntâi, a răcnit Hoarfrost, vânătorași, sus pe scări, imediat! Adăpostiți-vă în camerele Bătrânilor de la ultimul etaj și baricadați blestematele de uși.

Elevii au pornit în grabă spre scări. Doisprezece, Șapte, Cinci și Șase nu s-au clintit. Observându-i, Hoarfrost n-a făcut decât să mijească ușor din ochi.

— Apoi, armele, a strigat el. Ce avem?

Când spiridușii i-au cărat pe Vânătorii inconștienți, le-au luat toate armele aflate la vedere. Dar toți Vânătorii demni de acest titlu purtau măcar câte un cuțit ascuns și toți le-au scos acum: lungi, scurte, curbate sau zimțate, toate extrem de ascuțite. Având iarăși arme în mâini și primind ordine de la Bătrânul lor, începeau să pară mai alerți și, a observat Doisprezece, mult, *mult* mai mânioși.

— Păzitorule! a strigat Hoarfrost, croindu-și loc prin mulțime până la Câine. Cum stau lucrurile afară?

Câinele s-a dat înapoi, lăsându-l pe Hoarfrost să privească printr-una dintre găurile frânte din ușă. Doisprezece a profitat de ocazie și a fugit și ea la ușă, ducând ochiul la o gaură. I s-a strâns inima. Terenul de antrenament strălucea verzui în lumina spiridușilor, suficient cât să se vadă sute de spiriduși adunați în fața depozitului de arme. Printre ei stăteau și Victory și Morgren. Săbiile, topoarele și armurile lor luceau. Doisprezece a înghițit în sec – deodată, cuțitele Vânătorilor păreau mult mai puțin impresionante.

Hoarfrost a clipit, observând-o ghemuită lângă el.

— Ei, a mormăit el, ce crezi?

N-a înțeles cum și de unde, dar cuvintele care i-au ieșit pe gură nu au fost cele intenționate:

— Ești sigur că nu vrei să-l întrebi pe unul dintre elevii tăi mai *de încredere*?

Apoi s-a întrebat dacă nu cumva tresărirea ușoară a colțurilor gurii acestuia era doar o închipuire.

— Mă mulțumesc cu tine, a spus el pe un ton sec.

Doisprezece și-a mușcat buza.

— Trebuie să ajungem la depozit și știu și ei asta, a șoptit ea.

Bătrânul a încuviințat din cap, privind-o cu ochi de șoim.

— Nu există altă cale de acces în afară de terenul

de antrenament, a continuat ea, chibzuind atent. Victory îl va apăra cu toate forțele.

— Șarpe ce e! a izbucnit Hoarfrost, după care a inspirat adânc. Mai departe...

— Dar noi avem Câinele, a șoptit ea pătimaș.

Câinele coborâse capul ca să-i asculte și a mârâit încet.

— Primul atac, cel în care au răpit-o pe Șapte, nu a fost decât o diversiune menită să-i scape de el.

— Cum? a șușotit Hoarfrost, cu o groază evidentă.

— Mi-a spus chiar Victory, a continuat Doisprezece cu amar. Se tem de Câine mai mult decât de orice altceva. El ar putea să le străpungă rândurile, să deschidă un drum până la depozit.

S-a întors spre Păzitor, căutând confirmare, și acesta a mârâit și mai tare.

— Bineînțeles că pot, a spus el, cu flăcări aprige în ochi. Pentru asta am fost creat. Pot să străpung porțile depozitului. Să lărgesc intrarea ca să puteți pătrunde mai repede.

Hoarfrost a încuviințat din cap și s-a ridicat, îndreptându-se de spate. Le-a comunicat repede planul Vânătorilor și aceștia s-au înșiruit în spatele Câinelui, cuprinși de încordare. Șase, Cinci și Șapte și-au făcut loc până în față, oprindu-se lângă Doisprezece.

— Voi patru tăiați-o la etaj, cu ceilalți, a spus Hoarfrost. Aici ne stați în cale.

De data asta, Doisprezece și-a stăpânit mânia. Inamicul nu era Hoarfrost.

— Numai noi avem arme adevărate, i-a atras ea atenția.

— Dacă n-am fi fost noi, încă ați fi încuiați, a adăugat Cinci.

— Rămânem, a spus Șapte cu o fermitate care l-a făcut pe Hoarfrost să holbeze ochii.

Fata l-a luat de braț pe Șase și i-a întâlnit privirea cu hotărâre.

— T-t-trebuie.

— Pe mine m-au uimit, a mârâit Câinele, luând o clipă ochii de la ușă. Au înfruntat târâtori de grotă, un ygrex și un urzitor al morții. Au fost Însângerați. Și-au câștigat locul.

Doisprezece a simțit o căldură luminoasă în trup.

Hoarfrost a șovăit, dar apoi a încuviințat din cap.

— Bine, a spus el în cele din urmă. Dar aici trebuie să vă păziți unii pe alții. Poate că sunteți Însângerați dacă Păzitorul garantează pentru voi, dar mai avem sânge de vărsat și în noaptea asta.

CAPITOLUL 46

Hoarfrost s-a întors spre adunarea tăcută de Vânători, cercetând pe rând chipul fiecăruia. Sub privirea lui, Doisprezece i-a văzut îndreptându-se de spate, înălțând fruntea și strângând mai bine cuțitele în mâini.

— Dincolo de ușile astea ne așteaptă cea mai importantă luptă a vieților noastre, a strigat Hoarfrost. Instructoarea noastră ne-a înșelat încrederea și a adus inamicul drept pe terenul nostru de antrenament. Își zice că poate să distrugă într-o singură noapte ceea ce a fost construit într-o mie de ani, dar, blestemăție, eu zic că nu poate.

Vânătorii au izbucnit în urale răgușite și Doisprezece a prins curaj. Șapte a luat-o de mână și a strâns-o cu putere.

Hoarfrost a vorbit din nou.

— Știu că sunteți vlăguiți, știu că sunteți jerpeliți, dar în noaptea asta trebuie să luptăm mai aprig decât oricând. Veți lupta pentru protecția pe care ne-a oferit-o Loja? Veți lupta pentru numele câștigate aici și pentru cei dragi pierduți în numele lor?

Prin mulțimea de Vânători s-a răspândit un val de energie, ca mârâitul unei fiare care se deșteaptă.

Hoarfrost a ridicat vocea, ajungând să răcnească.

— Veți lupta alături de mine în numele celor pe care-i apărăm? Pentru dreptate? *Veți lupta pentru căminul nostru?*

Zgomotul care a izbucnit atunci nu a fost deloc firav. Strigătul de luptă al fiecărui Vânător a umplut sala și picioarele au început să bată în podea cu un ritm lent și amenințător, cutremurând pereții.

Lui Doisprezece i-a furnicat pielea brațelor și pieptul i s-a strâns din nou. Și-a potrivit agitată priza pe topoare și s-a întors spre Câine. Toată atenția lui era îndreptată spre cele ce se petreceau dincolo de ușă și încordarea îi vibra în întregul trup. Mârâia, arătându-și dinții, și părea mai mare decât oricând. În lumina verde și fantomatică, era ca scos dintr-un coșmar. A durut-o inima de mândrie.

A ridicat mâna la umăr, ca să-l atingă pe Widge, ca blana lui moale și caldă s-o liniștească.

Atunci și-a amintit, tresărind ametitor, că dispăruse.

— V-v-vulpea trebuie să-și păstreze botnița, a șoptit Șapte, cu respirația caldă.

— Ce? a întrebat Doisprezece încruntându-se și alungând gândul la veveriță. Ce înseamnă asta?

— Nu... nu știu, a bâiguit Șapte pe un ton îndurerat. D-d-dar e important.

Nu mai era timp să-i pună nicio întrebare și nici să stea pe gânduri.

— Sunteți gata? a întrebat Hoarfrost, apucând un canat al ușii.

Răspunsul Câinelui a fost un simplu mârâit.

Doisprezece a pus mâna pe celălalt canat și l-a tras în același timp.

Câinele a țâșnit afară din clădirea de odihnă, urmat de năvala de Vânători. Doisprezece a alergat înainte, cu urletele de luptă răsunându-i în urechi, cu pământul tremurându-i sub picioare și cu topoarele în mâini.

În celălalt capăt al terenului, Victory a ridicat sabia și, umflându-și tendoanele gâtului, a urlat:

— ÎNAINTE!

CAPITOLUL 47

Doisprezece gonea spre un zid de spiriduși care țineau armele ridicate, arătându-și dinții ascuțiți. Păreau formidabili, de neînvins și, preț de o clipă, inima i-a tremurat în piept.

— Ții rândul! a zbierat Victory, cu o hotărâre evidentă în fiecare silabă.

Aruncând o privire instructoarei, Doisprezece a simțit că se întărește și că picioarele îi zboară mai iute. Î*n veci* nu trebuia să permită unui asemenea monstru să învingă.

Cu un răcnet înfiorător, cele două tabere s-au ciocnit în mijlocul terenului de antrenament. Săbiile s-au întâlnit și oțelul a șuierat; cuțitele și trupurile s-au izbit unele de altele. Câinele a năvălit printre rânduri, azvârlind cât colo spiridușii ale căror arme îi ricoșau inutil de trup.

— Vânători, spre *depozitul de arme*! a urlat Hoarfrost.

A blocat cu cuțitul lovitura arcuită și mortală a sabiei unui spiriduș și pe altul l-a izbit cu cotul în față, înaintând cu forță.

Șapte, Cinci și Șase s-au strâns în jurul lui Doisprezece și împreună s-au repezit în învălmășeală. Săgețile lui Șase erau ucigătoare, eliberându-le calea de spiriduși înainte ca aceștia să se apropie destul încât să lovească, dar, deodată, trei dintre ei le-au tăiat calea. Toți erau scunzi, abia ajungându-i la umăr lui Doisprezece, dar erau rapizi și agili și pe chipurile lor era întipărită o încrâncenare nemiloasă.

— Știu că au săbii, dar oricând i-aș prefera pe ei târâtorilor de grotă, a mormăit Cinci.

— Categoric, a încuviințat Șase, de cealaltă parte a lui Doisprezece.

Toți trei au pășit înainte ca un singur trup și lumea fetei s-a restrâns la topoarele din mâini și la pământul de sub picioare. A respins lovitura unuia dintre spiriduși și i-a dat un picior zdravăn în burtă, împingându-l cu un pas înapoi.

— Capul jos! a țipat Șapte din spate.

Doisprezece nu s-a mai întrebat cum de a înțeles că îi strigase ei. A plecat capul, a simțit o sabie șuierându-i pe deasupra și s-a întors îndată cu fața la atacator. Acesta a sărit la ea și fata i-a împins sabia într-o parte, izbindu-l în tâmplă cu mânerul celuilalt topor și scoțându-l din simțiri.

Alături, Cinci și Șase luptau împreună împotriva unui al treilea spiriduș, dar, când Doisprezece s-a întors spre Șapte, inima a fost cât pe ce să i se

oprească. Primul spiriduș îi smulsese din mână cuțitul primit de la Cinci și se apropia de ea rânjind triumfător.

Doisprezece a sărit între ei tremurând de furie și zâmbetul lui s-a risipit, fiind înlocuit de o încruntare schimonosită și de un șuierat mânios. A blocat cu ușurință primele ei atacuri sălbatice și aproape că a nimerit-o cu o lovitură mortală, mișcând arma de sus în jos. Doisprezece a sărit în spate în ultima clipă și aproape că s-a ciocnit de Șapte.

Era priceput. Gândul a înspăimântat-o, dar și-a alungat frica și au început să se învârtă în cerc. În momentul acela, frica n-ar fi făcut decât să-i provoace moartea. Inspirând adânc și calmându-se, și-a amintit că și ea era pricepută, ba chiar foarte pricepută. A sărit la atac țipând. Spiridușul a fentat la stânga, dar apoi a împins cuțitul drept spre stomacul ei. Topoarele ei încrucișate au coborât asupra armei, aruncându-i-o din mână. O lovitură de picior rapidă și puternică l-a împins cu un pas în spate și spiridușul a dus mâna la sabia din teaca de la brâu. Capătul mânerului ei era cioplit sub chipul frumos al unei vulpi.

Vulpea trebuie să-și păstreze botnița.

Amintirea cuvintelor șoptite de Șapte i-au inspirat o certitudine subită: ceva cumplit avea să se întâmple dacă îl lăsa să-și scoată sabia. Înăbușindu-și groaza, a țâșnit înainte, învârtind

vijelios topoarele, împingându-l înapoi și dezechilibrându-l. A atacat din nou, tăindu-i cureaua sabiei și azvârlindu-i arma la pământ. Urletul lui furios a fost profund satisfăcător, dar, înainte ca Doisprezece să mai facă vreo mișcare, o săgeată a apărut din senin și s-a înfipt în umărul lui. Urlând de durere, spiridușul i-a sărit din cale și s-a pierdut în hărmălaia mulțimii. Fata s-a întors și l-a văzut pe Șase cu arcul ridicat.

— Mersi! a gâfâit ea, cu mâinile tremurându-i din cauza fiorului de adrenalină.

— Aproape am ajuns! a strigat Cinci, arătând spre depozitul de arme.

Avea dreptate. Câinele aproape că eliberase calea și Vânătorii îl urmau îndeaproape, răzbind printre rândurile de spiriduși. Doisprezece a fost cât pe ce să chiuie, dar atunci a observat ceva ce i-a tăiat vocea. Vânătorii se strânseseră în urma Păzitorului și spiridușii îi încercuiseră din spate.

— Hoarfrost! a strigat Doisprezece, dar fără rost.

Nu putea s-o audă în cacofonia bătăliei.

— Situația ar putea deveni extrem de urâtă, a mormăit Șase, văzând ce observase și ea. Dacă nu intrăm în depozit repede...

— O să reușim cu ajutorul Câinelui, a spus Cinci cu încredere, trăgând de ei înainte, înapoi în torentul de Vânători.

Păzitorul era de neoprit, sărea încolo și-ncoace

printre rândurile spiridușilor, împingându-i în lături cu ușurință, ca pe niște piese de domino. A țâșnit în mijlocul luptei în apărerea unui Vânător care aproape că fusese copleșit de oponenți, după care a sărit din nou în ajutorul altuia.

Vocea lui Victory a răsunat pe deasupra terenului de antrenament.

— Pregătiți laturile! a răcnit ea, sărind din calea Câinelui când acesta a năvălit pe lângă ea.

Doisprezece a simțit o umbră de îndoială, încercând să deslușească la ce se referea. O armă veche și demodată: un lanț cu greutăți în capete. Oare ce urmărea Victory cu așa ceva?

A înțeles prea târziu.

— Câine, nu! a urlat ea, cuprinsă de o oroare copleșitoare.

Sărise dintr-o încleștare de trupuri într-un spațiu liber, ca să vadă unde era nevoie de el. Victory a profitat de ocazie.

— Acum! a țipat ea cu fața schimonosită.

Cu un pocnet, trei mașinării de lemn au tras din spatele Păzitorului și trei lanțuri i s-au încolăcit în jurul picioarelor. Pe chipul lui a fulgerat o expresie îngrozită și, încercând să se miște, a descoperit că nu putea.

Schelălăind, și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit.

CAPITOLUL 48

O rumoare triumfătoare a izbucnit între spiriduși și peste aceasta a răsunat vocea lui Morgren.

— Victoria va fi a noastră! Loja Vânătorilor va fi a noastră!

Magul a azvârlit o vrajă asupra Câinelui, care i-a sfârâit în coastă, lăsând o urmă neagră. Urletul Păzitorului a fost sfâșietor.

— Nu! a țipat Doisprezece.

Nu avea sens; Câinele n-ar fi trebuit să simtă durerea.

— Haideți! le-a strigat Cinci peste umăr. *Trebuie* să-l scăpăm de lanțuri.

Cei patru vânătorași s-au repezit la Păzitorul căzut, dar, cu cât se apropiau, cu atât Vânătorii se îmbulzeau mai strâns în jurul lor. Spiridușii îi înconjuraseră din toate părțile și se apropiau încet, simțind că erau în avantaj. Doisprezece a privit în jur alarmată – Vânătorii erau buimăciți. Jumătate dintre ei încă încercau să-și facă loc spre depozit, pe când cealaltă jumătate lupta ca să ajungă la Câine.

— Spre depozit! a tunat vocea lui Hoarfrost, văzând ce se petrecea. Vânători, cu mine!

Doisprezece a înțeles oripilată că era imposibil. N-aveau să ajungă. La ordinele lui Victory, în fața depozitului de arme se formaseră rânduri noi de spiriduși îmbrăcați cu armură grea. Erau prea mulți. Era și Morgren acolo, adunând lumină verde în mâinile făcute căuș, cu o expresie monstruoasă.

Fata s-a uitat la mag, străpunsă de o teamă înțepătoare. Buzele nu i se mai opreau și magia din mâinile lui reacționa, revărsându-i-se printre degete sub forma unor fire tremurătoare. Acestea au țâșnit peste capetele Vânătorilor încolțiți, legându-se între ele și formând o plasă sclipitoare, ce plana amenințător peste ei. Zvâcnea sfârâind ușor și împrăștia o lumină sinistră. Acum Vânătorii erau înconjurați din toate părțile și amenințați și de deasupra.

— OPRIȚI-VĂ!

Vocea triumfătoare a magului a răsunat de o sută de ori mai puternic decât ar fi fost normal.

— ALTFEL VĂ OMOR PE TOȚI!

A arătat plasa licăritoare cu degetul, cu sclipiri fanatice în ochi.

O tăcere tulburătoare s-a lăsat printre grupurile implicate în luptă, armele s-au oprit din mișcare și lumea și-a ținut respirația. Toți au privit în sus. Câțiva spiriduși încolțiți în mulțimea de Vânători

au încercat cu disperare să scape cu forța de sub plasa magică, cu groaza întipărită pe chip.

Hoarfrost a observat toate acestea cu privirea sa ascuțită.

— Cu monstruozitatea asta nu-i amenințI doar pe Vânătorii mei, tolomac țiuitor ce ești! a strigat el.

— Îți închipui că nu-mi voi sacrifica frații ca să cuceresc Loja asta? s-a stropșit Morgren.

Ca demonstrație, a coborât o margine a plasei, atingând brațul unui spiriduș de dedesubt. Acesta a căzut urlând și mirosul de carne arsă a cuprins terenul.

Victory s-a întors spre mulțime.

— Lăsați armele! a strigat ea.

Văzând că ezită, a mijit ochii.

— Acum!

La vederea ei, Doisprezece și-a simțit furia clocotindu-i în piept. Fără să stea pe gânduri, a dat pe spate toporul din mâna dreaptă și l-a aruncat cu toată puterea. Arma s-a repezit drept la Victory, dar sabia instructoarei s-a ridicat în ultima clipă și a azvârlit toporul la pământ. I-a întâlnit privirea lui Doisprezece și în ochii ei fata a văzut uimire și durere.

— Bună încercare, a bâiguit Șase încurajator.

— A spus să le *lăsați*, a strigat Morgren. Nu să le *aruncați*! Vrei să-i omori pe toți, fetițo?

De cealaltă parte a terenului, Hoarfrost i-a întâlnit privirea și a încuviințat din cap o singură dată. Cu sângele bubuindu-i în vene, Doisprezece și-a lăsat celălalt topor să cadă și Vânătorii au lăsat cuțitele jos. Cinci, Șapte și Șase au făcut întocmai, în spatele ei.

Morgren a zâmbit, luând-o la ochi pe Șapte.

— Clarvăzătoareo, vino la mine de bunăvoie, ca ceilalți Vânători să poată părăsi Loja nevătămați.

Doisprezece s-a cutremurat, văzându-i scânteierea rece din ochi. Plasa tremura, sfârâind nemilos.

Lui Șapte i s-a oprit respirația.

— Nu știu de ce, dar am o senzație ciudată că nu spune adevărul, a șoptit Cinci, apropiindu-se de Șapte.

Șase a apucat-o de mână și a tras-o înapoi când fata a dat să pornească spre Morgren.

— Nu, a șuierat el, abia te-am regăsit!

De pe jos, vocea Câinelui s-a înălțat cu un urlet furios:

— Pleacă acum, magule! Amintește-ți că nu pot muri. Te voi vâna până la marginile Emberului.

Morgren a ridicat dintr-o sprânceană, privind triumfător cu ochii lui întunecați.

— Ai fost creat prin magie și pe aceeași cale poți fi distrus. Voi găsi o metodă, fii sigur.

Ridicând vocea, s-a întors spre Vânători:

— Dați-mi fata și Loja și în schimb vă voi cruța pe toți. Dacă vă împotriviți, veți muri cu toții.

Plasa le șuiera deasupra, vie și ucigătoare.

— Nu aveți de ales. Nu aveți arme, nu aveți Păzitor, nu aveți nicio speranță.

Doisprezece a privit în jur, copleșită de uluire și de disperare. Se sfârșise; erau învinși.

Dar atunci un glas singuratic a răsunat din locul în care lupta fusese cea mai încrâncenată, tremurând de epuizare.

— *Îmi închin viața Lojii Vânătorilor.*

Preț de o clipă, noaptea parcă a stat în loc și apoi sute de voci s-au unit într-una singură.

— *Jur să slujesc toate cele șapte clanuri ca și când ar fi ale mele,*

Să le apăr de cele din afară.

Doisprezece s-a întins în spate și a strâns mâna lui Șase, auzindu-și propria voce înălțându-se odată cu celelalte. Cuvintele au reverberat de ziduri, crescând în volum și putere până când inima a început să-i cânte odată cu ele. Era prima dată când spunea Jurământul cu convingere adevărată.

— *Renunț la toate legăturile de sânge și la dușmăniile ancestrale,*

jertfindu-mi numele și trecutul.

O mișcare i-a atras atenția deasupra plasei tremurătoare. Trei scântei zburau în întuneric, devenind tot mai mari și coborând sub podurile cerești.

A tresărit surprinsă. Spriții focului. Pentru ce se întorseseră la Lojă? În jurul ei, vocile Vânătorilor s-au transformat într-un urlet.

— *Vânătorii sunt familia mea acum și în veci.*
Jur înaintea lor că niciodată
nu voi coborî armele înaintea întunericului
și nici nu voi permite înălțarea tiraniei.

Încet, Doisprezece s-a aplecat și a ridicat toporul de pe jos.

CAPITOLUL 49

Cei trei spriți au năvălit asupra terenului de antrenament ca niște săgeți. Spre oroarea lui Doisprezece, Scapără-Foc și Picioruș-Ars au apucat sinistra plasă. Aripile lor au împrăștiat rotocoale spectaculoase de flăcări când au atins firele magice și le-au tras în sus, departe de Vânătorii de dedesubt. Plasa li s-a împotrivit, uriașă pe lângă trupurile lor, și i-a cuprins împrejur, strivindu-le aripile pe măsură ce spriții răspândeau pe suprafața ei valuri cumplite de foc.

— În numele Emberului, ce fac? a exclamat Cinci uluit.

— Se pare că ne salvează, a spus Doisprezece sumbru, fără a-și lua ochii de la bătălia scânteietoare de deasupra.

Morgren a blestemat furios și a început să arunce vrajă după vrajă la spriții care se zbăteau încurcați și neajutorați deasupra lui. Dar plasa se scutura și se destrăma și era limpede că Morgren nu reușea s-o mai susțină.

— Vânători, ÎNAINTE! a tunat vocea lui Hoarfrost, profitând de ocazie.

Peste tot, împrejur, Vânătorii s-au năpustit la cuțite.

Rândurile de spiriduși din fața depozitului de arme au ridicat armele în același timp, cu expresii pustii ca niște măști ale morții.

— Nu vom trece de ei în veci! a strigat Șase. Ne trebuie ajutorul Câinelui.

Vânătorii din jur au țâșnit înainte, târând micul lor grup odată cu ei.

— Trebuie să încercăm, a spus Doisprezece, pregătind toporul care-i mai rămăsese, în timp ce se apropia de șirurile de spiriduși.

S-au oprit când Scânteie-Aprigă i-a apărut deodată în față, privind-o cu o furie încordată.

— Ce faci? a zbierat el, strângându-și mânuțele în pumni arzători. De ce nu-ți folosești puterea?

— Nu... ce? a făcut Doisprezece surprinsă, în timp ce Vânătorii năvăleau pe lângă ei, împrăștiind strigăte de luptă din buze.

Deasupra lor, Scapără-Foc și Picioruș-Ars și-au lansat ultimul și cel mai sclipitor val de foc de-a lungul firelor plasei, dispărând odată cu ea într-o explozie de lumină violetă. Morgren a urlat de furie.

Scânteie-Aprigă a ametit în zbor și ar fi căzut pe jos dacă Doisprezece n-ar fi întins mâna înmănușată, prinzându-l. Preț de o clipă, focul i s-a stins de

tot și spritul a părut imposibil de fragil, așa chircit cum stătea în palma ei. Aripile îi erau diafane și pielea aproape translucidă.

— Au...?

Doisprezece nu știa cum să termine întrebarea.

— Dispărut, a șoptit Scânteie-Aprigă. S-au întors în sânul Marii Flăcări.

— Îmi pare atât de rău, a spus Doisprezece.

Focul i s-a revărsat din nou peste trup și spritul i-a zburat din palmă, lungindu-și dinții mânios.

— Părerea de rău e inutilă, a șuierat el. Am promis să te slujim și asta și facem.

S-a apropiat de ea în zbor și Doisprezece a înghițit derutată.

— Te-ai jucat destul cu topoarele, i-a sâsâit el în ureche. Acum trebuie să lupți.

Fata nici n-a apucat să se supere la vorbele lui, că Scânteie-Aprigă i-a aterizat pe umăr și i-a lipit palma arzătoare de obraz. Durerea i-a cuprins fața, dar n-a putut să se ferească. Ca un iepure zărit în lumina torței, a încremenit înaintea puterii transmise de atingerea spritului. Focul a izbucnit între ei, flămând și neostoit. Și în inima lui se afla zăvorul ferestrei pe care o descoperise întâmplător la Poa.

Doar că acum o vedea limpede și i se părea caraghios de ușor de deschis. Cum de o știuse un sprit al focului, când nici ea n-o știa?

Te ascunzi de tine însăți.

Doisprezece a fost aproape sigură că acel gând apăsător nu era al ei, ci al lui.

Undeva, departe, în spatele ei, Croke a urlat cu o voce de nerecunoscut, avertizând asupra pericolului.

— Acum! a șoptit Scânteie-Aprigă și fata a descoperit că avea dreptate.

Morgren fugise de lângă soldați și stătea deoparte. O lumină i se învârtea în mâinile făcute căuș, o nouă monstruozitate pe care o aducea șoptit la viață.

Doisprezece și-a mușcat buza. În Poa, dezastrul fusese provocat de o furie amorfă. De data asta, situația era diferită: oamenii se bizuiau pe ea, oameni la care ținea. Poate că ar fi reușit să-i salveze dacă ar fi procedat cu atenție. Trebuia să se concentreze, întocmai cum se concentrase asupra spriților în defileu, altfel ar fi putut să-i incendieze pe toți.

S-a gândit întâi la Poppy, la râsetele ei furate. Apoi la părinții și la prietenii din Poa; la Șapte, atât de palidă și de slăbită în urma corvezii îndurate; la toate suferințele suportate în încercarea de a o salva; la Jupoi și la cât de mândru era Morgren de pagubele acestuia...

— E suficient! a exclamat Scânteie-Aprigă vlăguit, cu palma arzându-i pe obraz. Mai mult decât suficient!

Căldura prindea putere și i se răspândea în trup. O simțea împletită în funii groase, răsucindu-i-se în vene. A curs tot mai repede și mai năvalnic, îmbrăcându-i emoțiile și crescând în intensitate. Degetele i-au zvâcnit dureros și, fără să stea pe gânduri, Doisprezece și-a smuls mănușa și a ridicat mâna, împingând totodată fereastra aceea misterioasă.

Și aceasta a dezlănțuit focul.

CAPITOLUL 50

Știuse ce avea să se întâmple și totuși puterea aceasta nemăsurată a luat-o pe nepregătite. Flăcările i-au izbucnit din vârfurile degetelor în explozii aurii și tremurătoare. Au țâșnit pe deasupra capetelor Vânătorilor și ale spiridușilor în aceeași clipă în care Morgren și-a dezlănțuit vraja nou urzită. Cele două forțe magice s-au întâlnit în aer și cea a magului a fost azvârlită drept înapoi. L-a izbit în piept, aruncându-l la pământ. Focul lui Doisprezece a gonit pe lângă el și a explodat în zidurile Lojii.

Un val de energie a erupt din ea, doborându-i pe toți și scuturând Loja fără milă. Lumina era de un alb orbitor, iar căldura, mistuitoare. I-a stors aerul din plămâni și s-a înălțat vijelios de-a lungul zidurilor. Numai Doisprezece și Scânteie-Aprigă mai rămăseseră în picioare și, prin lumina densă, fata a văzut ceva de neînchipuit. Zidurile – care rezistaseră o mie de ani – au început să se surpe. Crăpături arzătoare s-au răsfirat în piatră ca o pânză de păianjen, zgomotoase ca loviturile de bici.

Scânteie-Aprigă i-a luat mâna de pe față. Când legătura dintre ei a fost întreruptă, Doisprezece a răsărit ca și când ar fi venit de sub apă. A tras aer în piept cu nesaț și a căzut, cu picioarele înmuiate și inima poticnită.

— Au un mag! a țipat un spiriduș din apropiere, vizibil panicat.

— Unde-i Morgren? a strigat altul.

Lumea se tulbura și iar se limpezea, în timp ce Doisprezece se chinuia să rămână trează.

I-a văzut pe Șapte, Cinci și Șase opintindu-se în jur, cu armele iarăși în mâini.

I-a văzut pe Vânători regrupându-se în jurul lui Hoarfrost, i-a văzut smulgând săbiile din mâinile spiridușilor și năvălind în depozit, în frunte cu Bătrânul.

A văzut grajdurile incendiate, pe mițoși luând-o la goană și paiele aprinse care pluteau peste toate.

Apoi nu a mai văzut nimic.

CAPITOLUL 51

Frunzele foşneau în adierea caldă şi în aer se simţea parfumul greu şi ameţitor al florilor-de-nori. Doisprezece era legată la ochi cu o fâşie de pânză înmuiată de la cât fusese întrebuinţată şi totuşi a înţeles limpede unde era.

În apropiere se auzeau chicote estompate. O crenguţă s-a rupt şi paşi sprinteni s-au apropiat din jur, depărtându-se apoi din nou. Doisprezece s-a întors încet, urmărind sunetul. Ştia că nu trebuia să-şi dea jos eşarfa, dar deodată n-a mai putut să-şi stăpânească curiozitatea şi a tras-o de pe ochi, clipind în lumină.

Era aşa cum se gândise. Se afla în luminiş, în locul lor special. Tufele din jur se aplecau sub povara florilor lor albe şi aerul fremăta de insecte ameţite de nectar.

— Mereu tragi cu ochiul!

O siluetă scundă s-a ivit în mijlocul luminii albe, păşind poticnit la început şi apoi cu mai mult curaj, apropiindu-se până când Doisprezece în sfârşit a văzut-o clar.

Mică de statură. Ochi cenușii. O mogâldeață de păr negru.

— Poppy, a șoptit ea.

A privit în jur, căutând-o pe Starling, care întotdeauna o târa după ea în aceste vise, dar nu mai era nimeni în afară de ea și Poppy.

— Nu-i aici, a spus fetița zâmbind, oprindu-i-se în față.

Rochia ei preferată, albastră, fâlfâia în vânt.

— De data asta e visul meu, nu al tău.

— Nu înțeleg, a spus Doisprezece.

Pentru întâia oară, o simțit un junghi de neliniște și a făcut jumătate de pas în spate.

— Nu sunt ygrex, dacă asta te întrebi, a spus Poppy.

După tonul vocii, părea ușor jignită.

— El m-a copiat pe mine, nu invers! Dar nu-l voi lăsa să ne fure locul ăsta.

Cu pumnii mici în șold, a scos bărbia înainte hotărâtă.

Doisprezece a privit în jur din nou și i s-a părut că înțelege. Acesta fusese unul dintre locurile lor de joacă preferate, ale cărui ramuri dense erau ideale pentru v-ați-ascunselea. Ygrexul se folosise de el, sucindu-i amintirile și urzindu-le sub forma șiretlicului său crud.

— Nu prea te mai gândești la mine, a spus Poppy, apropiindu-se și luând-o de mână.

În tonul ei nu era nici acuzație, nici răutate, ci doar tristețe.

— Începi să uiți toate astea, să uiți de noi. Am vrut să-ți amintesc.

Doisprezece a simțit o asemenea durere în piept, încât abia a mai putut respira, dar mânuța din mâna ei a strâns-o încurajator, dându-i puterea să vorbească.

— Mă doare când îmi amintesc, a șoptit ea. Am... atâtea regrete. Am distrus totul.

I-a tremurat vocea.

— Nu ai distrus nimic, Starling.

Doisprezece a tresărit la auzul numelui ei vechi.

— Ne-am certat la urmă, dar n-a fost vina nimănui.

— Ba a fost, a spus Doisprezece.

A spus Starling.

— A fost vina mea. Și, dacă te-aș fi luat cu mine, n-ai mai fi... n-ai mai fi...

— Și, dacă trădătorii nu ne-ar fi atacat satul, n-ar mai fi murit nimeni. Ne-am certat, așa cum se întâmplă uneori între surori – dar n-ai făcut decât să fii tu însăți. Nu tu m-ai omorât. Trebuie să te ierți.

— Nu știu dacă pot.

— Poți, a spus Poppy hotărât. Te gândești doar la sfârșit. Dar trebuie să-ți amintești că am fost și fericite. Atât de des am fost fericite.

Doisprezece a simțit pișcături familiare în dosul ochilor și presiunea tot mai mare a lacrimilor.

— Uneori mă gândesc doar la cât de mult te-am rănit, la cât de dor mi-e de tine, a spus ea. Chiar așa am fost? Fericite?

— Bineînțeles, prostuțo!

Poppy a râs subțire și melodios.

— Ne-am certat cu cruzime și ne-am iubit pe deplin. Eram surori. Trebuie să înțelegi.

Râsul i s-a stins când a observat nehotărârea de pe chipul lui Doisprezece.

— Nu uita de noi, Starling.

A spus-o încet, cu o umbră de rugăminte în glas.

— Nu voi uita, a șoptit ea.

— Foarte bine, a spus Poppy. Te iubesc. Te voi iubi mereu.

Ceva întunecat și spinos i s-a dezlegat în piept, ceva ce purta de atâta vreme, încât îi uitase teribila greutate. Lacrimi fierbinți i s-au revărsat printre gene și a încuviințat din cap amuțită.

Poppy a strâns-o în brațe. Doisprezece a închis ochii și i-a inspirat mirosul: lavandă și crețușcă.

— Nu e prea târziu, să știi, să fii cine vrei să fii.

Cuvintele lui Poppy s-au auzit atât de firav, încât parcă le murmurase vântul și, preț de o clipă glorioasă, toate s-au pus în ordine. Sora îi era alături și Doisprezece era împăcată.

— Doisprezece, mă auzi?

Vocea lui Șase parcă venea de departe.

Peisajul s-a dizolvat și Poppy a dispărut – și totuși *nu* a dispărut. Nu mai era pierdută, ca înainte. Doisprezece a descoperit o căldură în piept, o liniște care i-a rămas chiar și după plecarea surioarei.

— Doișpe?

A deschis ochii, descoperindu-l pe Șase aplecat peste ea, cu chipul plin de teamă și speranță.

— Te-ai trezit, a exclamat el.

Apoi, ridicând vocea și mai mult, a strigat:

— S-a trezit.

Doisprezece a tresărit și a gemut, împingându-l și ținându-se cu dinții de urzeala destrămată a visului.

Nu e prea târziu...

Ceva i-a mișcat pe piept. A simțit două lăbuțe pe bărbie și, brusc, lumea vizibilă a fost ascunsă de o față mică și arămie care o privea atent, cu ochi mici și lucitori.

— Widge! a icnit ea, ridicând greoi brațele ca să-l mângâie. Ești teafăr! Am crezut... am crezut...

Nu putea termina fraza, nu putea s-o spună cu voce tare. Lacrimile i-au usturat ochii. Recunoscătoare, și-a afundat degetele în blana lui și nodul rece de spaimă din inima sa în sfârșit s-a relaxat. Veverița era teafără.

— E un adevărat supraviețuitor, a spus Șase zâmbind larg. Cred că-l țineau în bucătărie.

S-a încruntat și a clătinat din cap.

— Să nu ne întrebăm de ce. Dar a apărut atunci când s-a prăbușit. A fugit drept la tine și nimeni n-a mai reușit să-l urnească de atunci.

Zâmbetul i-a șovăit.

— Dar cred că a fost foarte îngrijorat. Iar ți-a mestecat părul. Mult de tot.

Widge a părut rușinat când Doisprezece a dus mâna la cap. Părul chiar îi *părea* mai scurt pe o parte decât pe cealaltă. Dar nu prea i-a păsat; nu i s-a părut important. Nu acum, după ce atâta vreme se gândise că poate nu avea să-l mai vadă niciodată.

— O să-mi crească la loc, a spus ea, spre ușurarea evidentă a veveriței.

Chițăind liniștită, i s-a gudurat pe lângă gât, mulțumită să-i fie alături, pur și simplu.

— Stai.

Doisprezece s-a încruntat deodată, tresărind din cauza durerii înțepătoare de pe obraz.

— Șase, cum adică „atunci când s-a prăbușit"?

A privit în jur și era și mai derutată; părea că se aflau într-un fel de cort. Zăcea pe un pat de campanie, cu un morman de blănuri adunate pe ea.

— Unde suntem?

— Ah.

Șase a privit sumbru.

— Ei bine...

A fost întrerupt de o clapă de pânză care a fost trasă și de intrarea grăbită a unor oameni. În frunte

era Șapte, zâmbind luminoasă ca zăpada, apoi Cinci și Bătrânul Hoarfrost. Câinele era prea mare, așa că s-a mulțumit să bage capul pe la intrare.

— Știam că o să-ți r-revii, a spus Șapte.

Ușurarea de pe chipul ei spunea altceva.

— Bineînțeles, a spus Șase zâmbind.

— E *clar*, e la fel de tare precum Câinele, a adăugat Cinci, lovind-o peste braț fără prea multă blândețe.

— Au!

Doisprezece s-a strâmbat. Parcă avea vânătăi pe tot corpul, dar, cumva, era în viață. Era de-a dreptul miraculos. S-a holbat la ceilalți, contemplându-le fețele cu nesaț, nevenindu-i să creadă că, după toate pe care le suferiseră, după toate vorbele groaznice pe care și le spuseseră, veniseră s-o salveze. L-a strâns aproape pe Widge și s-a lăsat cuprinsă de un sentiment cald de siguranță.

Era printre prieteni.

CAPITOLUL 52

— Mă bucur că te găsesc trează, Doisprezece, a spus Hoarfrost aspru, luând un scăunel dintr-un ungher al cortului și așezându-se.

La fel au făcut și ceilalți.

— Ăștia mi-au povestit atât cât au putut, dar încă am câteva goluri bune în minte.

Cu chiu, cu vai, Doisprezece s-a ridicat în pat și a încuviințat din cap.

Hoarfrost părea istovit, avea cercuri negre sub ochi și o tăietură urâtă la frunte, dar stătea țeapăn de spate și avea privirea la fel de pătrunzătoare ca întotdeauna.

— De ce, a spus el încet. De ce a făcut Victory una ca asta?

Fetei i s-a oprit respirația și un gust acru i-a umplut gura.

— Pentru respect.

A spus-o șuierat. Hoarfrost a mijit ochii.

Doisprezece le-a relatat cu lux de amănunte tot ce pățise de când se despărțise de ceilalți: cum Victory venise în temniță, prefăcându-se că o

salvează, cum o interogase cu privire la Câine și cum îl lăsase pe Croke să-i invadeze mintea. Apoi a inspirat cutremurându-se și le-a spus despre săgeți și despre adâncurile de nepătruns ale întunericului și ale perfidiei instructoarei.

Hoarfrost s-a ridicat brusc, doborând scăunelul.

— Spectre spărgătoare! N-aș fi crezut-o dacă n-aș fi văzut-o cu ochii mei. Să lupte alături de blestemații de spiriduși! Victory!

— A scăpat? a întrebat Doisprezece, știind deja răspunsul.

— Da, a mârâit Hoarfrost. Dimpreună cu ce-o mai fi rămas din magul ăla și cu cel căruia îi spui Croke. Nu puteam să trimit o echipă după ei, când toate erau așa anapoda.

A mijit ochii.

— Dar o să-i *prindem*.

Cinci privea încruntat, chibzuind spusele fetei.

— La ce se referea Victory când a vorbit de „stăpân"? a întrebat el.

— O întrebare excelentă, a spus Câinele. Oare se referea la Morgren?

Doisprezece a clătinat repede din cap și imediat a regretat. Durerea i-a străpuns gâtul.

— Nu, a spus ea, strâmbându-se. Și Morgren vorbea de un stăpân și...

S-a oprit și s-a încruntat:

— Am impresia că stăpânul ăsta îi dăduse puterile.

Doisprezece și-a amintit cum magul se holbase la focul din mâini, cu bucurie, lăcomie și uimire întipărite pe chip.

— Nu cred că le are de multă vreme.

— N-ar fi trebuit să le aibă deloc, a mârâit Câinele. Vrăjitoarele au ferecat magia spiridușilor.

— Ce ne mai poți spune despre acest „stăpân", Doisprezece? a întrebat Hoarfrost.

Fata s-a gândit din răsputeri.

— Când am întrebat de... de Poa, când am întrebat *de ce*...

Vocea i-a tremurat și a strâns pumnii:

— Morgren a spus că asta le ceruse stăpânul. A spus: „Cu cât e mai multă violență, cu cât există mai mult haos și mai multă distrugere, cu atât devine mai puternic".

Câinele a scâncit încet. Widge s-a lipit de obrazul ei.

— Precis asta a spus, cuvânt cu cuvânt? a întrebat Hoarfrost, încruntându-se.

Doisprezece a încuviințat din cap.

— O creatură care se hrănește cu haosul? a spus Șase. N-am mai auzit așa ceva.

— Nici eu, a spus Hoarfrost încet. Dar, din câte spun Victory și Morgren, de la ea au pornit toate și ei ar trebui să știe cel mai bine! Creatura a găsit

aliați, le-a înapoiat spiridușilor magia interzisă și a reușit să adune destule fiare întunecate încât să poată ataca Loja. Nu știu ce fel de ființă e, dar cert e că-i puternică.

— Și inteligentă, a mârâit Câinele. Dacă se hrănește din dezastre, atunci se întreține fără probleme.

— Te gândești la atacul asupra satului lui Doisprezece? a întrebat Hoarfrost.

— Nu doar Poa a fost atacat, le-a amintit ea cu un nod în stomac. Morgren a spus că au fost și altele.

Bătrânul a clătinat din cap.

— Nu-mi vine a crede că Loja nu a auzit despre asemenea evenimente.

— În ultimii ani, rupturile dintre clanuri s-au întins mai mult ca niciodată, a spus Cinci. Unele zone s-au izolat cu totul. Satele plutitoare și caravanele deșertului oricum umblă din loc în loc. Dacă *chestia* asta le-a atacat și pe ele, s-ar putea să treacă o vreme până ca oamenii să le simtă lipsa și să dea alarma.

— Dar, când se va da alarma, poți fi sigur că vina va cădea asupra unuia dintre celelalte clanuri, nu asupra unei creaturi întunecate și misterioase pe care n-a mai văzut-o nimeni, a spus Doisprezece cu amar.

— Și astfel, h-haosul se răspândește, a spus Șapte încet, cu o privire distantă.

— Dar pentru ce? a întrebat Șase. Ce urmărește?

— S-a mai auzit ca vreo creatură întunecată să urmărească altceva pe lângă următoarea masă? a pufnit Hoarfrost.

— Nu, a mârâit Câinele. Băiatul are dreptate. Ființa asta nu e ca celelalte. E chibzuită și are simț organizatoric. Deja a reușit multe. Are un plan. Un țel final.

S-a lăsat tăcerea și Doisprezece s-a cutremurat. Și ceilalți păreau la fel de îngrijorați ca ea.

— Cum putem s-o oprim? a întrebat Șase în cele din urmă.

Hoarfrost a încuviințat din cap aprobator.

— Așa te vreau.

Apoi s-a ridicat brusc:

— Șerpi șuierători, nu rezolvăm nimic dacă stăm cu mâinile în sân!

Energia lui neostoită era molipsitoare și Doisprezece s-a ridicat greoi în picioare, simțindu-se de parcă fusese călcată în picioare de o cireadă de mițoși. Widge a chițăit îngrijorat, dar fata l-a liniștit și s-a dus șchiopătat la Câine. Păzitorul a înghiontit-o ușor cu botul.

— Mă bucur că te-ai trezit, a spus el. Că ești în viață.

— Mulțumesc, Câine, a șoptit ea, sprijinindu-se de el, aplecând capul ca să iasă din cort și întrebându-se ce o aștepta afară.

Întâi a observat mirosul: de cenușă și cordită. Înainte chiar să vadă Loja, a înțeles că pagubele trebuiau să fie cumplite. Dar nu se așteptase să descopere că trei dintre cei opt pereți se năruiseră, că frumoasele poduri cerești se prăbușiseră și că toate clădirile erau mistuite. Pământul înzăpezit era acoperit de pietre arse și fumegătoare. Loja Vânătorilor era distrusă.

— Cum s-a întâmplat? a exclamat ea.

Ceilalți se apropiaseră și se opriseră alături.

— Două cuvinte: prin tine, a spus Cinci, impresionat chiar și fără să vrea. În numele Emberului, nici acum nu pricep ce-ai făcut!

Câinele i-a aruncat o privire mânioasă, dar nimeni nu l-a contrazis.

Doisprezece s-a holbat la dezastru din ce în ce mai îngrozită.

— L-am țintit pe Morgren, a șoptit ea, clătinând din cap. Nici o clipă... nici o clipă nu m-am gândit că...

A tăcut, prea uluită ca să mai poată vorbi.

Lui Hoarfrost priveliștea ruinelor parcă îi provoca o durere fizică, așa că le-a întors spatele, mormăind.

— Ne-ai salvat.

A spus-o fără să se uite la ea, ca și când ar fi încercat să se convingă pe sine însuși.

— Tunelurile erau surpate și porțile încuiate

– nici ei, nici noi nu aveam pe unde ieși. Ne-am fi măcelărit între noi dacă n-ai fi... făcut ce ai făcut.

— E-e adevărat, a spus Șapte, apropiindu-se de Doisprezece.

Ochii lui Hoarfrost au fugit de la una la cealaltă.

— Amândouă aveți un soi de magie, a spus el în cele din urmă.

Nu era o întrebare.

Doisprezece s-a întors șovăitor spre Șapte.

— Da, a spus simplu cealaltă fată.

Hoarfrost a plimbat din nou privirea peste ruine și a încuviințat încet din cap.

— De multă vreme n-am mai avut vrăjitoare la Lojă. Poate că ăsta e prețul.

— Doisprezece nu e vinovată pentru cele întâmplate, a spus Câinele, mârâind discret. Vina e a lui Victory și a spiridușilor.

— Îți închipui că nu știu? s-a rățoit Hoarfrost.

Nici ea nu s-a mai putut uita la Lojă – i-a întors spatele, privind împrejurimile pentru întâia oară. Stătea în pragul unuia dintre sutele de corturi ridicate la o distanță sigură de cetate. Focuri ardeau în gropi săpate la intervale egale și în jurul taberei Vânătorii clădeau o palisadă rudimentară din lemn.

— Asta-i tot? a șoptit Doisprezece și vocea i-a tremurat de vinovăție. Asta a mai rămas din Lojă?

— Da și nu, a spus Hoarfrost pe un ton mai blând decât se așteptase, întorcând în sfârșit privirea spre

ea. Loja a fost mereu mai mult decât zidurile ei, mai mult decât armele. Oamenii fac locul, Doisprezece.

A inspirat adânc și încet.

— Și, că tot veni vorba, trebuie să-ți mulțumesc.

Doisprezece a clipit, convinsă că nu auzise bine. Să-i *mulțumească* ei?

— Ai înfruntat-o pe Victory, ai eliberat Vânătorii și ne-ai dat sorți de izbândă. Niciunul dintre noi nu a murit azi-noapte și asta datorită ție. Mai mult, tu ești cea care a procedat corect. Ai pornit pe urma lui Șapte după ce a fost răpită și ai făcut tot posibilul s-o salvezi.

Hoarfrost a tăcut o clipă și a clătinat din cap.

— Scorpii scorțoase! Vânătorii ar fi trebuit s-o caute. Nu știu de ce am ascultat de Victory când a propus să plece Câinele.

— E convingătoare, a mârâit Păzitorul.

Hoarfrost a încuviințat din cap, întorcându-se spre Șapte, Cinci și Șase.

— Toți ați dat dovadă de multă tărie și de curaj nemăsurat.

Apoi a tăcut, încruntându-se.

— Și acum am ajuns la o situație delicată. E clar că voi patru ați încălcat unele dintre cele mai importante reguli ale Lojii. Șase și Șapte, sunteți frați?

Copiii s-au făcut albi ca ceara și au dat din cap.

— Și fiecare dintre voi știe din ce clan se trage celălalt? a întrebat el.

Au încuviințat în tăcere. Doisprezece s-a gândit să-i atragă atenția că nu știa de unde venise Cinci, dar a hotărât să se abțină. Deocamdată Hoarfrost părea deosebit de îndârjit.

Aerul i-a izbucnit din piept într-un oftat prelung.

— Ar trebui să fiți izgoniți pentru asta! Și totuși, în ultimele zile ați demonstrat calități vrednice de Vânători adevărați. Fără voi, noaptea trecută s-ar fi desfășurat cu totul altfel.

— D-da, așa ar fi fost, a spus Șapte cu convingere.

Răsplata ei a fost o privire fulgerătoare din partea lui Hoarfrost.

— Apoi, trei dintre voi ați traversat Pădurea Înghețată. Ați reușit în ciuda faptului că ați întâlnit un ygrex, un urzitor al morții și creatura aia, Ciocan-stejar, care cine știe ce-o fi fost.

— Am avut noroc, a spus Șase repede.

Hoarfrost a pufnit.

— Noroc? Auzi la el, „noroc"! Să întâlniți scârboșeniile alea și să supraviețuiți? Nu. Cinci, Șase și Doisprezece, ați realizat fapte demne de elevi mult mai mari și v-ați dovedit capabili pe măsura provocării. Ați reușit să vă promovați Însângerarea fără măcar să fi fost trimiși la ea.

Grupul lor mic a ascultat într-o tăcere uluită.

— Adică... suntem Vânători adevărați? a întrebat Cinci cu prudență.

— Cei mai tineri din ultimele cinci generații, a spus Hoarfrost.

S-a strâmbat pe rând la fiecare, ca și când ăsta le și fusese planul.

— Dar niciodată, *niciodată*, nu veți divulga că Șase și Șapte sunt înrudiți.

Patru capete au încuviințat în același timp. Șase a simțit o asemenea ușurare, încât s-a clătinat. Șapte i-a zâmbit radios.

— Vă veți continua antrenamentul până când veți fi pregătiți să vânați pentru clanuri. Dacă e să judecăm după episodul ăsta, vă veți bucura de mari succese împreună.

Un respect încăpățânat i-a apărut pe chip.

— Diseară îi anunț și pe ceilalți. Vom ține obișnuitul ospăț, ca să vă sărbătorim.

— Chiar așa? a întrebat Cinci, privind îndoielnic în jur, la tabăra rudimentară.

— Da! a strigat Hoarfrost încruntat. Cât despre *celelalte* talente ale voastre, a continuat el, adresându-li-se lui Șapte și Doisprezece, cred că o să trimit un șoim la vrăjitoare. Sper să-l poată identifica pe „stăpânul" ăsta al nostru. O să le cer sfatul și în ceea ce vă privește pe voi două, deși mă aștept ca în răspuns să mă asurzească cu aceeași tăcere de până acum. Dar, până atunci, vă interzic categoric să folosiți aceste... puteri.

Șapte a deschis gura ca să spună ceva, dar Șase i-a tăiat vorba dintr-o privire. Doisprezece a încuviințat din cap, cu maxilarul tremurându-i dureros.

— Nu-i problemă, a spus ea încordată.

Hoarfrost s-a holbat la ea un moment, apoi a dat din cap o singură dată.

— Mă bucur. Aveți întrebări?

Toți au clătinat din cap.

— Bine, a spus el, privindu-i pe toți odată din nou. O să fac anunțul. Vă sfătuiesc să vă gândiți la noile voastre nume de Vânători.

Un zâmbet bătut de furtuni i-a fulgerat pe față și imediat a dispărut.

— Ce mai, le meritați din plin.

CAPITOLUL 53

S-au dus la cel mai apropiat foc de tabără și s-au așezat pe buturugile dimprejur. Li s-au pus în mâini mâncare și băutură, dar apoi, deodată, au rămas singuri, privindu-se nesigur între ei. Se întâmplaseră atât de multe și nimeni nu știa cum să abordeze discuția. Au dat agitați din picioare, Șase a devenit foarte interesat de ceaiul său și Cinci și-a îndesat, hotărât, în gură o bucată uriașă de prăjitură. Câinele se uita pe rând la fiecare, cu o speranță cumplit de enervantă pe chip.

— V-vă mulțumesc că m-ați salvat, a zis Șapte în cele din urmă și sângele i-a năvălit pe fața palidă.

Mâncarea parcă îi dăduse puteri noi și cuvintele i se rostogoleau nestăvilite.

— N-am știut sigur dacă o veți face. Am făcut tot posibilul ca să vă fie mai ușor, dar, de fapt, n-am făcut mare lucru.

A ridicat din umeri și s-a uitat la Doisprezece.

— Doar ți-am dat piatra selenară, sperând că va fi de ajuns.

O umbră a apărut pe chipul lui Șase.

— De ce nu mi-ai spus nimic? a întrebat el. Puteai să mă avertizezi sau... să faci ceva! Te-aș fi protejat! Ori... măcar aș fi încercat.

— Am vrut s-o fac, a spus Șapte amărâtă, plecând umerii la accesul lui de mânie. D-d-dar, în orice fel ți-aș fi spus, în final tu mureai. Și lucrurile s-au schimbat atât de mult între noi de când am venit la Lojă. N-am mai vorbit ca lumea de când am sosit. Ș-știu că am venit aici din cauza mea, a adăugat ea repede, ridicând mâna ca să-i taie vorba lui Șase. Dar o parte din mine s-a întrebat dacă nu cumva a fost o ușurare pentru tine. Că nu a mai trebuit să te chinui cu... toate astea.

S-a arătat pe sine cu un gest vag.

Șase părea profund jignit.

— Asta-i ridicol, a spus el șoptit.

Șapte a încuviințat din cap repede, dar cu o privire nesigură.

— Nu, a spus Șase mai hotărât și a luat-o în brațe. Mi-a fost dor de tine în fiecare zi și mi-am făcut griji. M-am gândit că, dacă aș fi petrecut timp cu tine, ar fi fost mai greu pentru amândoi. Îmi... îmi pare rău. Știu că a fost mult mai complicat pentru tine decât pentru mine. Am fost egoist.

Zâmbetul lui Șapte a radiat ca soarele, preschimbându-i chipul pe deplin. Preț de o clipă, Doisprezece a revăzut-o în ea pe Poppy.

— Nu, a-a-ai avut dreptate, a spus fata. Toate s-au petrecut așa cum trebuia.

Fratele ei a clipit surprins și s-a dat înapoi.

— Serios? Niciodată nu spui asta.

— Da, a spus Șapte, zâmbind fericită. De data asta, am fost exact la locul potrivit, la momentul potrivit. Un singur drum ducea aici. Șansele erau extrem de m-m-mici, dar am reușit.

Ușurarea i se auzea limpede în voce.

Doisprezece s-a întrebat unde ar fi dus celelalte drumuri, ce alt destin mai văzuse Șapte pentru ei. S-a cutremurat, în ciuda băuturii fierbinți și a lui Widge, care i se înfășurase strâns în jurul gâtului. Darul lui Șapte părea mai curând un blestem.

— De acord, a spus vesel Cinci. Și locul, și momentul sunt perfecte ca s-o tragem de urechi pe Doisprezece!

— Îți dai seama că pot să te fac scrum, nu? a întrebat Doisprezece, mirându-se că se amuza, în loc să se supere.

— Mi se pare că sunt la adăpost, a spus Cinci, ridicând din umeri. Bun, e *clar* că trebuie să discutăm unele lucruri: temperamentul tău coleric, atitudinea necuviincioasă, pumnii pe care ni i-ai dat și, cel mai important, faptul că ai fugit și ți-ai abandonat prietenii.

Le-a enumerat pe degete, privind-o și clătinând din cap.

— Nu așa te porți cu prietenii.

Doisprezece a simțit că i se aprind obrajii de rușine, chiar dacă inima i-a tresărit la auzul cuvântului „prieteni". Acum ori niciodată.

— Iertați-mă, a spus ea, surprinsă de ușurința și de convingerea cu care a spus-o. V-am aruncat vorbe îngrozitoare tuturor și n-ar fi trebuit.

Apoi a întâlnit privirea lui Șase.

— Mă refer mai ales la ce am spus despre Șapte și despre clanul peșterilor. A fost îngrozitor din partea mea și... m-am înșelat cumplit în toate privințele. Îmi pare rău.

— Și eu am spus niște lucruri groaznice, a spus Șase încet. Amândoi ne-am purtat la fel de urât. Și mie îmi pare rău.

Un nod stupid i s-a pus în gât lui Doisprezece. A hotărât că era mai bine să nu vorbească și s-a mulțumit să dea din cap, sperând că băiatul avea să înțeleagă cât de mult însemnau cuvintele lui pentru ea.

Câinele începuse să dea încet din coadă, dar acum o agita și mai repede, cu o ușurare vădită pe chip. Se plimba vioi în fața lor.

— Ești bine, Câine? a întrebat Doisprezece.

— Chiar așa, a spus Cinci, încruntându-se. Înțeleg că e bine să gândești pozitiv, dar de-acum ne *sperii* cu atâta veselie.

— Știu, a spus el fără să se oprească, cu un

amestec ciudat de mârâit și schelălăit. Nu mă pot abține. Nu puteți ști cum e. De unde să știți?

— La ce te referi? a întrebat Șase.

— Zidurile, a spus Câinele, oprindu-se deodată și întorcându-se spre ei. S-au prăbușit.

— Asta înseamnă... că nu te poți întoarce în ele, a spus Doisprezece încet, înțelegând subit.

— Da, a spus Păzitorul. Hoarfrost le va reconstrui în cele din urmă. Dar, pentru moment, sunt liber. Îmi dau seama că ne așteaptă vremuri tulburi, dar...

A tăcut, căutând cuvântul potrivit.

— Sunt *entuziasmat*.

— Ei, asta *clar* nu m-aș fi așteptat să aud vreodată.

— Hoarfrost a primit răspuns de la tribul munților, a spus Câinele. Ne oferă adăpost. Mâine pornim într-acolo. De o mie de ani n-am mai părăsit Loja decât ca să lupt. Când se întâmpla să mai călătoresc, ori mă duceam la bătălii, ori mă întorceam de la ele. De fiecare dată mă aștepta întunericul nesimțitor al zidurilor. Dar acum, poate că...

S-a oprit derutat.

— Acum poți să trăiești, a spus Șapte cu blândețe. Ai dovedit deja că nu ești bun doar la luptă.

Câinele a încuviințat din cap, dând din coadă încet.

— Poate că a venit vremea să-mi extind rolul, a încuviințat el.

Văzându-i sclipirea din ochi, lui Doisprezece i-a cântat inima.

— Mă simt diferit, a spus el. Poate că Ciocanstejar a schimbat ceva în mine. *Simt* totul mai intens. Vântul. Zăpada răcoroasă de sub labe. Am simțit dogoarea zidurilor cuprinse de flăcări. Și mâncarea.

A mirosit aerul.

— Aproape că aș putea să-i simt gustul.

Numai Cinci s-a încruntat.

— Și durerea, a adăugat el. Vrăjile lui Morgren n-ar fi trebuit să te afecteze, dar e *clar* că te-au rănit.

— E adevărat.

Câinele a încuviințat din cap încet.

— Totuși, l-am învins, a spus Șase, întorcându-se spre Doisprezece.

O întrebare îi plutea pe buze.

— Chiar ești o vrăjitoare, adică *pe bune*? a izbucnit Cinci.

Șase, Cinci și Câinele s-au holbat la ea.

Limba i s-a îngreunat deodată și s-a străduit să găsească un răspuns bun. Șapte a salvat-o în cele din urmă.

— E o vrăjitoare elementală, a explicat ea, privind-o cu căldură. E limpede că are putere asupra focului. Cred că Scânteie-Aprigă a ajutat-o să înțeleagă asta.

Cinci și Șase au căscat gura de uluire.

Auzind de Scânteie-Aprigă, Doisprezece s-a îndreptat de spate și a privit în jur.

— Unde e? a întrebat ea.

Widge i-a mârâit la ureche, evident nemulțumit, dar, de data asta, l-a ignorat. Simțea o afinitate față de sprit care o entuziasma și o îngrozea în același timp. Îi arătase cum să-și folosească puterile și o ajutase să-i salveze pe toți, cu prețul unui mare sacrificiu personal. Dar Doisprezece a simțit fără urmă de îndoială că spritul s-ar fi bucurat de distrugerea Lojii, care ei îi provocase doar rușine și groază.

— Hoarfrost l-a alungat, a spus Cinci abătut. A privit incendierea Lojii cu mult prea multă plăcere. O fi contribuit și el la dezastru.

— Bineînțeles, a spus Doisprezece încet, înăbușindu-și un fior de tristețe.

— Se va î-î-întoarce, a spus Șapte hotărât, înghiontind-o.

— Nu spune asta! a exclamat Cinci, tresărind oripilat. Totuși – s-a oprit și a aruncat o privire la Doisprezece – acum înțeleg de ce i-a plăcut de tine atât de mult.

A fluierat.

— O vrăjitoare elementală.

— Nu știam, a spus Doisprezece, înroșindu-se în obraji. Adică povestea cu focul mi s-a mai

întâmplat, dar nu cu atâta putere. Nici acum nu știu ce înseamnă.

S-a uitat la Câine.

— Croke a spus că ultimii elementali au trăit pe vremea Războiului Întunecat. Știi ceva despre ei?

Câinelui i-a dispărut privirea fericită și și-a pitit coada între picioare. Lui Doisprezece i-a căzut inima.

— Știu câte ceva, a spus el.

A vorbit încet, ca și când și-ar fi ales cuvintele cu mare grijă.

— Magia lor era... imposibil de stăpânit. Și nu se născuseră cu ea. Vrăjitoarele de la Icegaard se nasc cu magia lor. Elementalii cresc.

— Cresc? a întrebat Cinci, strâmbând din nas.

— Sunt modelați de circumstanțe, a explicat Câinele. Circumstanțe mereu neplăcute.

A dat din cap încet și s-a întors din nou spre Doisprezece.

— Elementalii apar în vremuri tulburi. În vremuri cumplit de întunecate. Veacuri la rând n-a mai existat niciunul. Acum ai apărut tu.

A cuprins-o un fior rece și Widge s-a lipit de ea.

— Mmm, n-am putea să ne bucurăm și noi măcar o clipă? a spus Cinci, rupând tăcerea. Adică Victory n-a reușit să ne omoare; n-au reușit nici spiridușii; suntem împreună; am găsit-o pe Șapte.

Le-a enumerat pe degete.

— Pe tot înghețul, avem o groază de motive de bucurie!

Un strigăt le-a atras atenția. Un grup de Vânători încerca să fixeze încă o parte din palisadă. Câinele le-a sărit în ajutor.

Doisprezece a înconjurat focul și s-a apropiat de Cinci, știind că trebuia să lămurească ceva cu el. Cearta dintre ei încă îi șoptea în ureche ca o stihie. Băiatul se uita îndelung la Șase, care o ținea de umeri pe Șapte, râzând amândoi cu zâmbete identice.

Doisprezece a inspirat adânc și s-a așezat lângă Cinci.

Asta era ultima problemă. Ultima greșeală de îndreptat.

CAPITOLUL 54

— Să știi că nu e nimic între mine și Șase, a spus Doisprezece încet, privind oriunde, numai la Cinci nu.

Alături, băiatul a pufnit.

— Nici între mine și el!

Resemnarea și amarul din vocea lui au înduplecat-o să-l privească fățiș.

Spre uimirea amândurora, Widge a sărit sprinten pe umărul lui. Doisprezece ar fi putut să jure că veverița l-a lins scurt pe obraz. Cu câteva zile în urmă, ar fi devenit cumplit de geloasă. Acum surprinderea și bucuria de pe chipul lui Cinci i-au stârnit râsul.

— Vrea să-l mângâi, a spus ea zâmbind larg. Dar te avertizez: o singură dată s-o faci și probabil că n-o să te mai lase să te oprești.

— N-am nimic împotrivă, a spus Cinci radiind.

Preț de un minut, două, a plimbat degetele prin blana lui Widge, cu o privire îngândurată. Fata l-a așteptat să spună ceva.

— Eu și Șase încă suntem prieteni, a spus Cinci în cele din urmă. Dar nu are aceleași sentimente față de mine.

— Ah, a spus Doisprezece cu prudență. Dar nu e mai bine acum, când amândoi recunoașteți situația?

Cinci a ridicat din umeri, dar ea a observat neliniștea ascunsă de acest gest nonșalant.

— Așa sper. Nu pot să mint în ceea ce mă privește.

Doisprezece a încuviințat din cap, simțind că găsise un punct de sprijin mai ferm.

— Nu, nu poți decât să fii tu însuți. Nimeni altcineva nu poate s-o facă în locul tău.

— Dar e mai ușor când știi sigur cine ești, a mormăit Cinci.

Doisprezece s-a gândit la tatăl ei și la Bătrâna Silver. *Gândește-te ce fel de persoană vrei să fii.*

— Tu hotărăști, să știi, a spus Doisprezece încet. Eu am hotărât în privința mea.

O căldură fluidă i s-a răspândit în trup pe măsură ce a vorbit.

Nu e prea târziu...

Widge i-a sărit înapoi în poală, ridicând ochii la ea și radiind de fericire.

— Ce ai hotărât? a strigat Șase de cealaltă parte a focului. Numele tău de Vânător?

A înconjurat numaidecât lemnele arzânde și s-a așezat lângă ei.

— *Nu* despre asta vorbeam, a spus Cinci. Dar numele tău de Vânător e evident – Iepure. Ai urechi mari, de asta știi să asculți conversațiile altora.

— Iar al tău ar trebui să fie Scorpie, în cinstea firii tale colerice, a spus Șase râjind, fără nicio ezitare.

— De fapt, mă gândeam la Lup, a spus Cinci cu un aer demn.

I-a căzut fața când Șase a izbucnit în râs.

— Ș-și tu, Doisprezece? a întrebat Șapte, așezându-se lângă ea. Ți-a venit vreo idee?

Fata a privit îngândurată la foc.

— Încă nu, a spus ea, clătinând din cap. Nu mă așteptam să devin Vânător și nu mi-am bătut capul.

— Ce zici de Pârjoală? a spus Cinci imediat. Ce-i? a întrebat el, când toți l-au pironit cu priviri aspre. Le-ar indica oamenilor că nu trebuie să se pună cu ea.

— Scânteie? a propus prietenul lui. E ceva mai discret.

Cinci a dat ochii peste cap. Doisprezece a clătinat din cap.

— Răspunsul e sigur „nu" la ambele propuneri, a spus ea râzând.

— A-am eu o idee, a spus Șapte după o clipă. Ce z-zici de Phoenix?

— Phoenix? a pufnit Cinci. E o creatură magică. Vânătorii niciodată nu-și aleg nume magice.

— Dar Doisprezece chiar *are* magie, a spus Șapte. Și nu-mi v-vine în minte niciun nume de Vânător mai potrivit pentru ea – e o creatură a focului care răsare din propria cenușă.

Ceilalți au tăcut și pe Doisprezece a străpuns-o un fior ciudat. Phoenix. Ar fi fost o alegere neobișnuită, o alegere îndrăzneață. Un titlu pe care trebuia să-l merite, pentru care ar fi trebuit să lupte zi de zi. Nu voia să ajungă ca Victory, care nu-și merita gloriosul nume.

— Phoenix, a spus ea, încercând cuvântul încântată. Mă mai gândesc.

I-a întâlnit privirea lui Șapte, care a zâmbit.

— Atunci... vei rămâne alături de Lojă? a întrebat Șase, cu speranță în privire.

— Da, rămân, a spus Doisprezece încet. Toate parcă s-au schimbat de când suntem împreună. Cred că acum aș putea să-mi găsesc fericirea aici.

Fericirea. Cuvântul suna ciudat pe buzele ei.

Șase a încuviințat și un zâmbet i s-a întins pe chip.

— Viața va fi altfel de acum înainte, a adăugat Cinci, cuprins de un tremur entuziasmat. *Mereu* mi-am dorit să întâlnesc clanul munților.

— Și eu, a spus Șase zâmbind. Crezi că într-adevăr construiesc aripi precum cele din clădirea de consiliu?

— D-da, a spus Șapte, privind focul cu o expresie visătoare. Și planează cu ele. Căpetenia lor are aripi făcute din pene de uliu al zăpezilor.

— Uau! a făcut Cinci. De unde știi?

Șapte a ridicat din umeri.

— Îi visez din când în când.

— Extraordinar! a exclamat Cinci, luminându-se la față.

Apoi a-a întors spre Șase:

— Crezi că o să ne învețe și pe noi să le manevrăm?

Doisprezece s-a uitat la Șapte, întrebându-se ce altceva mai știa, dar i-a fost teamă să întrebe.

Șapte i-a surprins privirea și a zâmbit trist.

— C-crede-mă, e mai bine să nu știi. Oricum, multe nu prea au sens. Sau...

A făcut o pauză.

— Nu au sens, până când se lămuresc deodată.

— Așa cum s-a întâmplat cu vulpea cu botniță? a întrebat Doisprezece, amintindu-și avertismentul ei criptic.

— D-da, a spus Șapte, încruntându-se. Imaginea aceea mi-a venit atât de brusc și de clar, încât mi-am dat seama că era importantă, dar...

Frustrarea i s-a vădit pe chip.

— Are sens abia când se lămurește, a repetat Doisprezece încet.

Apoi i-a venit un gând:

— Ce s-ar fi întâmplat dacă spiridușul ar fi reușit să scoată sabia?

Șapte s-a cutremurat și a clătinat din cap, strângând din buze. Nu voia să răspundă.

După o clipă, a băgat mâna în buzunar și, spre încântarea lui Doisprezece, a scos piatra selenară. În lumina zilei, părea doar o piatră frumoasă, cu suprafața lăptoasă și iridescentă.

— Aș vrea s-o păstrezi tu, a spus ea, întinzându-i-o de parcă ar fi fost doar un colț de pâine.

— Ai recuperat-o! a exclamat Doisprezece, plimbându-și degetele pe suprafața ei netedă și bineștiută.

— Știam unde s-o găsesc după ce i-am fi alungat pe spiriduși, a spus Șapte, ridicând din umeri. Am luat-o p-pentru tine.

— Ce? Nu! a strigat Doisprezece. E a ta.

— Nu mai e, a spus Șapte cu hotărâre, ignorându-i protestele și împingându-i piatra în mâini. D-doar să-mi promiți că o vei ține cu tine mereu.

Doisprezece s-a holbat la privirea ei încordată și argumentele i s-au stins pe buze. Chipul celeilalte fete era cuprins de teamă. De teamă și certitudine.

— Ce-i? a întrebat Doisprezece. Ce știi...?

Dar Șapte deja se depărta.

— Ți-am m-mai spus, i-a strigat ea peste umăr. E mai bine să nu știi. Oricum, important acum e ceea ce se află în celălalt capăt al taberei – cina!

Doisprezece a zâmbit larg și Cinci și Șase au sărit în picioare, alergând în urma ei. I-a urmat și Câinele, părăsind porțiunea terminată a palisadei.

— Vii, Doisprezece? i-a strigat Șase. Sau să-ți spun Phoenix de-acum?

— Vin imediat, a răspuns ea, făcându-i semn să meargă mai departe.

Rămânând singură cu Widge, și-a tras genunchii la piept și a privit în flăcări, simțind un val de căldură la auzul ecoului.

— Phoenix, a spus ea îngândurată, încercând numele încă o dată.

S-a uitat la Widge.

— Ce părere ai?

Ochii întunecați ai veveriței au sclipit și coada i-a zvâcnit în semn de aprobare.

Un zâmbet i-a arcuit buzele fetei.

— Și mie îmi place. Atunci așa rămâne.

Simțea o lumină blândă în piept, sentimentul că-și găsise locul. Își dorea ca senzația aceasta câștigată cu mult efort să nu dispară niciodată și a rămas în tăcere savurând-o, alături de veveriță.

S-a gândit la familia ei și la Silver, la trădarea lui Victory și la toate pericolele cărora le supraviețuise alături de ceilalți. De data aceasta, n-a mai fost nevoie să se întrebe ce i-ar fi spus părinții sau dacă Silver ar fi aprobat-o: simțea în măduva oaselor că ar fi fost mândri de ea.

Lumea se întuneca și se adunau forțe puternice, dar, pentru întâia oară după atâta vreme, avea tovarăși și un cămin.

Merita să lupte pentru ele.

Phoenix s-a ridicat, și-a scuturat cenușa de pe genunchi și s-a dus să li se alăture prietenilor ei.

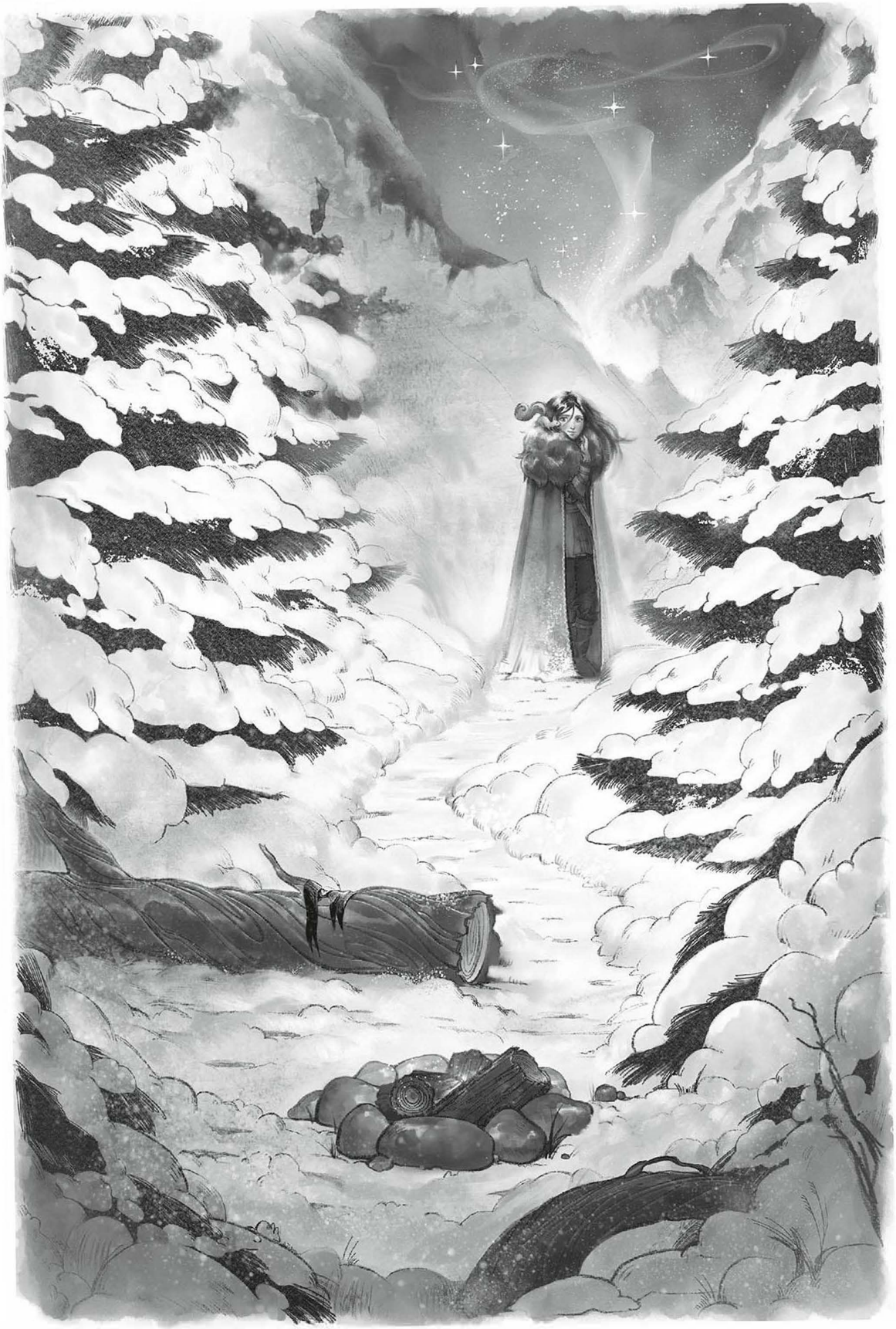

MULȚUMIRI

Când am început să scriu povestea lui Doisprezece, nici n-am visat că va fi într-adevăr publicată. Acest eveniment se datorează eforturilor și susținerii multor oameni minunați.

Soțul meu, Ben, mi-a oferit tot sprijinul posibil în timpul petrecut scriind cartea de față. Deși sunt scriitoare și se presupune că dispun de un vocabular adecvat, nu găsesc cuvinte potrivite ca să exprim cât de mult a însemnat asta pentru mine. Ben e minunat, pur și simplu.

Agenta mea literară, Claire Wilson, este o altă persoană a cărei contribuție sfidează orice descriere. A crezut în meritul acestei cărți încă de la început și convingerea ei m-a ajutat și pe mine să am încredere în mine ca scriitoare. E o susținătoare mai înfocată și o persoană mai binevoitoare decât mi-aș fi putut imagina. Nici acum nu înțeleg ce am făcut ca s-o merit – mi-a schimbat viața.

Editorul meu din Regatul Unit, Nick Lake, e o minune. Uneori am senzația că-mi citește mintea, descifrând povestea pe care am vrut s-o scriu și părțile în care am greșit. Atât de bune sunt observațiile

lui. Colaborarea cu el e o bucurie și sfaturile lui au îmbunătățit această carte.

Editoarea mea din Statele Unite, Kristen Pettit, s-a arătat nespus de entuziasmată de povestea mea încă de la început și mi-a făcut mare plăcere să colaborez cu ea chiar din prima zi. Pentru mine e o binecuvântare că opera de față a avut susținerea nu a unuia, ci a doi editori extraordinar de talentați.

Incredibila artistă Sophie Medvedeva a insuflat viață cărții așa cum nu-mi imaginam că ar fi fost posibil. Una dintre cele mai magice aspecte al întregului proces de publicare a fost să-i urmăresc munca. E un geniu.

HarperCollins a primit-o pe Doisprezece cu încântare și sunt incredibil de recunoscătoare pentru faptul că am avut echipe de ambele părți ale Atlanticului care au muncit cu atât de multă stăruință ca să aducă această carte la forma prezentă. În Regatul Unit, Tima Mories e o adevărată vrăjitoare în materie de relații cu publicul și are numai idei strălucite. Mulțumiri din tot sufletul și pentru: Alex Cowan și Bethany Maher de la Marketing; Val Brathwaite, Matt Kelly, Elorine Grant și Hannah Marshall de la Design; Samantha Stewart de la departamentul redacțional și Carla Alonzi de la cel juridic. În Statele Unite, le mulțumesc din inimă: lui Lauren Levite și Aubrey Churchward, de la Publicitate; Nellie Kurtzman, Robert Imfield și Emma Meyer de la Marketing; Clare Vaughn de

la departamentul redacțional; Mark Rifkin de la departamentul de producție și Corina Lupp de la Design. Mulțumiri extraspeciale Corinei, pentru găsirea lui Sophie.

Le mulțumesc, de asemenea, lui Jane Tait pentru talentele ei editoriale și tuturor corectorilor din Regatul Unit și Statele Unite – ochii voștri de șoim au prevenit apariția multor greșeli pe pagina tipărită.

Le sunt profund datoare și recunoscătoare tuturor prietenilor și rudelor care, cu chiu, cu vai, au parcurs variantele inițiale ale poveștii și mi-au oferit sfaturi prin care aceasta a fost îmbunătățită: Jo, Claire, Sarah, Rich, Cecile, Miguel, Adele, Dad și Fiacra. Toți sunteți eroi de rangul Vânătorilor și sunt nespus de norocoasă că îmi sunteți alături.

Mulțumiri speciale lui Iona și Cillian, cei doi cititori mai tineri care s-au oferit să-mi spună părerile lor – observațiile voastre au fost extrem de importante și de utile. Le mulțumesc din adâncul sufletului și lui Miriam Tobin, pentru indicațiile și sfaturile ei valoroase și experimentate, lui Mary, pentru după-amiezile încântătoare petrecute în orașul New York, și lui Phoebe, pentru că mi-a dat inspirația să mă apuc din nou de scris.

Și, nu în ultimul rând, le mulțumesc părinților mei, Avril și Max, și surorii mele, Adele, pentru o viață întreagă de iubire, sprijin și vizite la bibliotecă.

Tiparul executat de:
S.C. EVRIKA EURODIPS S.R.L.
Galaţi
E-mail: office@evrikagalati.ro

O poveste memorabilă, captivantă și emoționantă, cu adevărat specială. Abia aștept următorul volum al seriei!

Hannah Gold, autoarea cărții
The Last Bear

Pur și simplu m-am îndrăgostit de *Născută din foc*! O călătorie ca în filme, atât la propriu, cât și în sens emoțional! Încă de la început s-a simțit că va fi un bestseller, iar lumea creată de Aisling e nespus de bogată și de captivantă. Abia aștept să aflu ce se va întâmpla în continuare!

L. D. Lapinski, autoarea cărții
The Strangeworlds Travel Agency

Născută din foc e o aventură palpitantă care te va îndemna să pornești într-o călătorie incitantă pentru a înfrunta monștri de legendă. Cu păduri înghețate misterioase, câini uriași de piatră și spriți ai focului neastâmpărați, cititorii vor fi fermecați încă de la prima pagină.

Katie Tsang, co-autoarea cărții
Dragon Mountain

Născută din foc e un roman de debut fantastic, scris cu talent și originalitate. O poveste plină de imaginație, magie și monștri înfiorători, care-ți va stârni curiozitatea pentru următoarele volume!

Catherine Doyle, autoarea cărții
Insula îmblânzitorului de furtuni

O aventură impresionantă, cu o eroină feroce și monștri înfiorători. Am ajuns s-o citesc până târziu în noapte.

Francesca Gibbons, autoarea cărții
A Clock of Stars

STORIA BOOKS
storiabooks.ro

Primul volum din trilogia *Născută din foc*

După rostirea Jurământului, Doisprezece a renunțat la numele ei astfel încât să se poată antrena în arta uciderii monștrilor din Ember și să mențină pacea între clanuri, conștientă că nu-și va putea alege unul nou până când nu-l va câștiga pe merit.

Însă când dușmanii trec pentru prima dată de zidurile de apărare ale Lojii Vânătorilor, iar o fetiță este răpită, Doisprezece pornește pe urmele monștrilor, hotărâtă să o salveze.

Ajutată de Câine, Păzitorul de piatră al Lojii Vânătorilor, și de câțiva aliați neașteptați, Doisprezece pornește într-o aventură captivantă, care îi va schimba viața, numele și întreaga lume.

Cu acțiunea amplasată în pădurile înzăpezite din nord ale unei lumi preistorice imaginare, *Născută din foc* este debutul middle-grade al deceniului, un roman emoționant, amuzant și deopotrivă dureros de trist, perfect pentru fanii seriilor *Materiile întunecate* și *Școala pentru Bine și Rău.*

Născută din foc este un debut incitant, care te vrăjește de la primul capitol. Cu o eroină fascinantă și o echipă remarcabilă de tovarăși, romanul transpune cititorul într-un peisaj arctic hipnotizant de periculos. Pe scurt: este introducerea perfectă într-o lume bogată și magică.

Jonathan Stroud, autorul trilogiei
Bartimaeus și al seriei *Lockwood și asociații*

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-88-2

9 786069 072882

10+